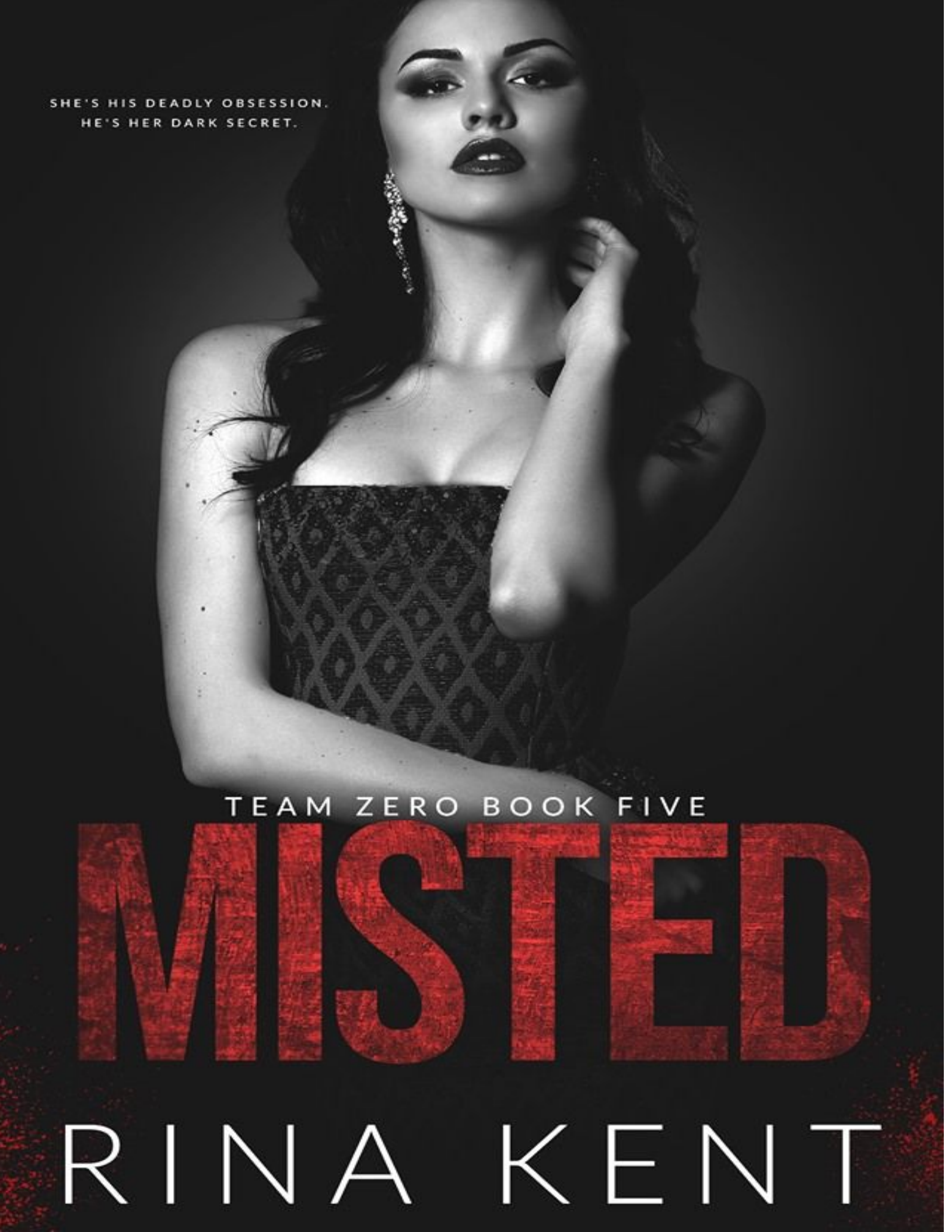

SHE'S HIS DEADLY OBSESSION.
HE'S HER DARK SECRET.
TEAM ZERO BOOK FIVE
MISTED
RINA KENT



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MISTED

SIFIRINCI TAKIM DÖRDÜNCÜ KITAP

RINA KENT

Misted Copyright © 2019 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.
Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. RK Yayınevi
tarafından yayımlanmıştır.
Annabelle Reid tarafından
düzenlenmiştir. Nora Edmonds
tarafından düzeltildi.
Kapak Tasarımı Rolling Waves Designs tarafından yapılmıştır.

P.S. Korsanlar kötüdür. Johnny Depp'in Kaptan Sparrow'u kadar değil ama cidden çok kötüler. Kitap alarak bir yazarı destekleyin. Hiç de havalı olmayan bir korsan olma.

Kırıklara,
Bu, ışığını karartmalarına izin vermediğin için sana.
Sen olduğun gibi güçlü ve mükemmelsin.
Çene yukarı. Dik dur. Bazen kırık şeyler daha güzeldir.

YAZAR NOTU

Karakterlere ve yazarın kökenlerine sadık kalmak için, *Misted*'in kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazımı İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Misted bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak Sıfır Takımı'nın dünyasını daha iyi anlamak için önce serinin önceki kitaplarını okumayı düşünün.

Bu kitap açık, geleneksel olmayan cinsel durumlar ve saf düşman aşık nefreti içeren karanlık bir romantizmdir. Eğer bunlardan herhangi biri sizi rahatsız ederse lütfen okumayın.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

BLURB

Onun ölümcül saplantısı. Adam onun karanlık sırrı.

Sis

Sırrımız bizi birbirimizden ayırdı, birbirimize düşman etti.

Ondan daha büyük bir sır sakladığımı bilmiyor.

Mafya işini benimle birlikte yönetmek için geri döndüğünde, ben de karşılık verdim.

Aramızda bu kadar kan varken bir arada yaşayamayız. Ya da ona yeniden ve daha derinden aşık olurken kendime böyle söylüyorum.

Ellerimdeki kan bizi yok etmeden önce durmalıyım.

Hawk

Bilmediğimi sanıyor.

Onu on beş yıl boyunca yalnız bıraktım diye saklanabileceğini sanıyor.

Bak, ben hiç gitmedim.

Saldırmak için doğru ana kadar izliyor, plan yapıyor ve hesaplıyordum.

Gölgelerde gizlenmekten bıktım.

Sırrımız korkutucu değil.

Korkutucu olan benim.

OYUN LİSTESİ

Tema Şarkısı
Nefret Et Benden -
Eurielle Çalma Listesi
Follow You - Bring Me The Horizon
Pieces - Kırmızı
Cold - Five Fingers Death Punch
Broken - Seether & Amy Lee War
- Former Vandal
Shattered - Trading Yesterday
We Have It All - Pim Stones
Surge - Em Harris
Çoktan Bitti - Kırmızı
No One's Here to Sleep - Bastille & Naughty Boy Not
Strong Enough - Apolyptica
Comatose - Skillet
Haunted - Evanescence
Never be the Same - Red
Should Have Known Better - Hinder

Spotify'da çalma listesini bulun

1

HAWK

Y Kalbimi ateşe verdin ve küle dönüşmesini izledin.

ONU BULMAM GEREK.

Aldığım her nefeste acı omuzlarıma vuruyor ve tendonlarım dalgalanıyor.

Deri bağlar koluma saplanıyor ve derimi kesiyor. Yapışkan, sıcak bir sıvı derimi kaplıyor, kollarımdan aşağıya doğru dereler oluşturuyor ve damlayarak beyaz fayansların üzerinde birikiyor.

Sırtımdaki taze kurşun yarası nefes alan lanet bir hayvan gibi zonkluyor. Beni hangi bandajla tedavi ettilerse, tüm mücadelelerim nedeniyle yırtıldı.

Yarayı siktir et.

Acıyı siktir et.

Siktir et bu kısıtlamaları.

Onu bulmam gerek.

Bembeyaz odadaki nem tenimi kaplıyor ve kanlı kemiklerimle birlikte eriyor. Sırtımdan korkakça vurulduğum için ölmezsem, enfeksiyon yüzünden kesinlikle yok olacağım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tüm gücümle bağlara doğru itiyorum. Kayışlar zaten kırık olan derimi daha da kesiyor. Kan damlamaya devam ederken metal sandalye yüksek bir gıcırtıyla fayans döşemeye sürtünüyor.

Dam
la.
Dam
la.
Dam
la.

Onu bulmam gerek.

Hâlâ sandalyede otururken kendimi geriye sallıyorum ve omzumu duvara çarpıyorum. Yerinden çıkma sesi sessizliği dolduruyor. Keskin nişancı omzum. Bunca yıldır hayatta kalma sebebim.

Yakıcı acı doğrudan kemiklerime vururken çenemi sıkıyorum. Acıyla zaman kaybetmem. Acı bir aşamadır. Acı tek kullanımlıktır. O *öyle değil*.

Topallayan kolum sayesinde bağları koparmayı başardım ve sendeleyerek ayağa kalktım.

Kan tişörtümü sırtıma yapıştırıp kollarımdan aşağı süzülürken bir baş dönmesi dalgası sallanmama neden oluyor. Başımı sallıyorum ve bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırıyorum. Eğer bayılırsam güvende olmayacak.

Ona verdiğim sözü ve onun bana verdiği sözü hatırlatmak adrenalin gibi bir şey.

Puslu bir dalga, damarlarımdan geçip kan dolaşımıma pompalanan bir uyuşturucu gibi kafamı bulandırıyor.

Sersemliği, acıyı ve görüşümdeki bulanıklığı yırtıp atıyorum.

Alt dudağımı ısırarak yaralı kolumun bileğini kavrıyorum ve bir çırpıda düz ve ileri doğru çekiyorum.

Kol kemiğinin omuz yuvasına geri döndüğünü gösteren bir patlama sesi geliyor. Karıncalanma ve zonklama donuk bir ağrıya dönüşüyor, ama içimde yanan dürtüyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Onu bulmam gerek.

Kapının hemen dışında bir nöbetçi olduğunu bildiğimden, sandalyeyi sağlam kolumla kaldırıp duvara vurarak bir ses çıkarmasını sağladıktan sonra kapının arkasına saklanıyorum. Kapı açıldığında, omzundan M16'sı sarkan bir nöbetçi içeri giriyor.

Kel kafası zar zor görünüyor. Arkamda bıraktığım kan gölünün içinde olmadığımı fark edince durdu. Bir adım daha atıyor ve ben de metali kafasına indiriyorum.

Bir gümbürtüyle yere düşüyor, kel kafasının arkası parçalanıyor.

Çömelip M16'sını çözerken homurdanıyorum.

Hades, muhafızını öldürdüğüm için beni katledecek ama buna şimdi durmak için başlamadım. Eğer şeytan bir savaş istiyorsa, ona lanet bir savaş vereceğim.

Önemli olan tek şey *o*.

Tüfeği baskın olmayan elimle taşıyarak koridora doğru sendeliyorum, diğer elim ise yanımda gevşek bir şekilde yatıyor. Nasıl olsa şimdilik bir işe yaramayacak.

Çukurun uzun beyaz koridoru sonsuz gibi görünüyor, kanım beyaz fayansların üzerine damlıyor ve arkamda belirgin izler bırakarak ilerliyorum. İzimi bulmaları uzun sürmeyecek.

Onu bulmam gerek.

Yarı otomatik silahını havaya kaldırmış bir gardiyan köşeyi dönüyor. Tepki veremeden onu alnından vuruyorum ve cesedinin üzerine basıyorum. Puslu kafamda tek bir görev kalıyor ve yoluma çıkan herkesin canı cehenneme.

Tetikteki parmağım aşırı bilinçli. Tek bir hareketle önüme geleni katlederim.

Yarı uyuşuk ayaklarımı yerde sürüklüyorum. Vurulmuş, kanaması olan ve uyuşturulmuş başka bir insan şimdiye kadar bayılırdı. Ama ben insani olmayan bir şeyle koşuyorum. O kadar güçlü bir ihtiyaçla koşuyorum ki kendi bedenimi hissedemiyorum.

Her şey bir uzantı ve değiştirilebilir. Onu bulana kadar ne nefes alabiliyorum ne de doğru düzgün düşünebiliyorum.

Koridorun aşağısından bir hışırtı geliyor. Tüfeğimi kaldırdım, kafasını uçurmak için görünmesini bekliyordum.

Duruyorum, parmaklarım seğiriyor ve bulanık görüşüm
netleşiyor. Hellion.

Ateşli kızıl saçları dalga dalga omuzlarına ve sırtına bir koza gibi düşüyor. Beyaz elbisesi süt beyazı tenine uyum sağlayarak onu bir melek gibi gösteriyor.

Benim lanet meleğim.

Acı, kan, yanık ve her bir vahşet onun gözünde yok olur. Her zamanki gibi.

O benim lanetten kurtuluşum.

Bu çılgınlıktan çıkış biletim.

Onu buldum.

Yaralı bacağıma ve sersemlemiş kafama rağmen ona doğru koşuyorum.

Ela gözleri, orman yeşili ve toprak kahverengisi kıvılcımlarıyla bir dişi aslanınki gibidir. Küçük burnunun her iki yanında yıldız tozu gibi minik çiller var.

Benim güzel cehennemim.

Yaklaştığımda tüfeği sırtıma fırlatıyorum ve iki elimle yanaklarını kavrıyorum. Kanım onun yarı saydam tenine bulaşıyor ve tam o anda, bugünden itibaren hayatımızda daha fazla kan olmayacağına dair kendime söz veriyorum.

Sekiz yıldan fazladır buradayız. O belki on sekiz yaşında, ben de birkaç yaş büyüğüm. Normali hiç bilmedik ama bugün ona ilk adımımızı atacağız.

"Biz gidiyoruz." Çatlamış dudaklarım onun yumuşak dudaklarına hızlı bir öpücükle bastırıyor. "Bu cehennemden çıkmak için ateş etmemiz gerekse bile umurumda değil."

Hiçbir şey söylemiyor. Etkileyici gözleri bile benimle konuşmuyor ya da beni onaylamıyor. Kayboldum. Bu yerin dışında. Uzakta.

"Hellion," başının arkasını daha sıkı tutuyorum. "Ben burada olduğum sürece kimse sana zarar veremeyecek."

Küçük, narin bir elini göğsüme koyuyor ve sertçe itiyor. Yaralı olduğumdan ya da sonunda kol güçlendirme egzersizleri için tavsiyemi dinlediğinden olabilir ama bana geri adım attırmayı başarıyor.

"Her şey bitti."

Gözüm seğiriyor. "Ne?"

"Ondan kurtuldum." Sesi soğuk, düz bir tonda kayıyor. "Bitti."

"Hellion?"

Başımın arkasına bir darbe g e l i y o r ve düşüyorum, dizlerim fayansa çarpıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama etrafımız muhafızlarla çevrili.

Onu korumam gerek. Yapmam gereken -

"Güle güle Hawk." Bir darbe daha enseme inerken Sis boş bir ifadeyle bana bakıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Bir zamanlar evim olarak gördüğüm soğuk, duygusuz ela gözlerine kendimi kaptırmışım.

Nefes almayan, hissetmeyen b i r heykel gibi duruyor, beni dövmelerini izliyor ve sonra Hades'in daha önceki sözleri boynuzlu bir canavar gibi geri dönüyor.

Sis bize yerini söyledi. Vurulmanın sebebi o.

Ona inanmadım çünkü o hiçbir şey, kız ise her şeydi.

Ama şimdi karanlık görüşümü örttüğünde, dönüyor ve lanet olasıca gidiyor.

Ondan kurtuldum.

Dudaklarımdan bir kükreme çıkmadan ve siyah beni pençelerine almadan önce aklıma gelen son düşünce bu.

2

MIST

Y Ölümcül bir kasırgaya dönüşen yumuşak bir esintiydiniz.

ON BEŞ YIL SONRA,

Biri beni izliyor.

Hava istenmeyen bir ilgiyle yoğunlaşıyor. Gözlerini üzerimde hissetmek için etrafımı taramama gerek yok.

Eğer itaatsizlik edersen ne olacağını biliyorsun.

Bu sabahki mesaj hâlâ omurgamda rahatsızlık hissi uyandırıyor.

Buradalar ve kızlar etraftayken yapabileceğim bir şey yok.

Adımlarım sakin. Le Salon'un ana kulüp alanına doğru vals yaparak inerken Louboutin topuklu ayakkabılarımın sesi merdivenlerde yankılanıyor. Hoparlörlerden gelen hafif müzikle ayakkabılarımın sesi azalıyor.

Le Salon'un lounge alanı bir otelin resepsiyon salonunu andırıyor. Zarif, zengin erkekler kızlarla birlikte kanepelerde oturmuş, içiyor ve gülüyorlar. Loş ışığa rağmen her birini tarıyorum. Adamlardan biri elini Shelly'nin elbisesinin altından kalçasına götürüyor ve Shelly kıkırdayarak adama doğru bastırıyor. Onu kendi haline bırakıyorum.

Onlar sadece eskort ve onlardan seks beklenmiyor, ama bazı kızlar bunu her zaman yapıyor. Eğer rıza gösteriyorlarsa, onlara aksini söylemek bana düşmez.

Le Salon'un eğlence salonu bizim yeraltı dünyasına açılan yüzümüz. Bu işi ayakta tutmak için bu yüksek rüşvetçi politikacılara ihtiyacımız var ama benim kanatlarım altındaki bir kızın hiçbir şey yapmaya zorlanmasına imkan yok.

Buranın gönülsüz madamı olmuş olabilirim ama birkaç ay gözetmenlik yaptıktan sonra kendimi bu kızlara karşı sorumlu hissetmekten alamıyorum. Önceki sahibin onları nasıl istismar ettiğini duymak bile kanımı kaynatıyor.

"Sis!" Korkmuş bir ses arkamdan sesleniyor.

Sarah çığlık atarak durduğunda dönüp bakıyorum. Dağınık kahverengi saçları sanki elektrik çarpmış gibi her yöne doğru savruluyor. Koyu renk gözleri dehşet içinde açılmış ve ruj lekeleri yanaklarına ve çenesine bulaşmış. İki elini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yırtık giysilerinin açtığı yarayı gizliyor.

"Kim yaptı bunu?" Onu telaşlandırmamak için sesim sakin, ama öldürme ve sakat bırakma ihtiyacı damarlarımda asit gibi kaynıyor.

"O..." Devam etmeden önce pantolonunu indiriyor ve dudağını ısırıyor. "Jessica! Jessie elinde. O kaçamaz."

Sarah titremeye başlar, parmakları kasılır. Şokun etkisi geçmeye başladı ve birazdan yıkılacak. Kolundan tutup onu sarsıyorum ve yüksek, net bir sesle "Hangi oda?"

"I..." Ağzını açarken gözleri doluyor ama hiçbir şey söylemiyor. Lanet olsun. Ağlamaya başlarsa Jessica'ya zamanında ulaşamayacağım.

Güvenlik beslemesini kontrol edebilirim, ancak bu sahip olmadığım zamanı alacaktır.

"Sarah." İki omzundan tutup yüzünü bana dönmeye zorluyorum. Ciddi olduğumda korkutucu olduğum söylenir ve Sarah'yı rahatlatmak istesem de Jessica daha öncelikli. "Nefes al. Jessica'nın nerede olduğunu söylemeni istiyorum ki ona yardım edebileyim."

"Thir... genç." Hıçkırıklara boğuluyor, gözyaşları kan sızıntısı gibi akıyor. Onu ağlarken görmek göğsümü sıkıyor ama kendimi onu geride bırakmaya zorluyorum.

Asansörün düğmesine basıyorum. Aşağı inmiyor. Yüksek couture elbisemi dizlerimin üzerine kadar sıyırıyorum ve her seferinde iki tane alarak merdivenlere fırlıyorum. En tepeye vardığımda nefes alışverişim sabitti.

Çocukluğumuzdan beri aldığımız ölümcül eğitimle kıyaslandığında bu hiçbir şey.

Tam erişim kartımı okutup kapıdan içeri daldım. Jessica'nın acı dolu çığlıkları ve yastığa boğuk boğuk inlemeleri önce bana ulaşıyor.

Kadının iki katı büyüklüğünde iri yarı bir adam arkadan vücuduyla onu sıkıştırıyor. Yağlı, koyu gri saçları, gür kaşları ve bir domuz için uygun bir göbeği var. Şişman parmakları yırtık elbisesinin altına uzanırken, diğer eli başını olduğu yerde sabitliyor.

Anılar içimde durdurulamaz bir fırtına gibi esiyor. Yıkıyor.
Yıkıcı. Gerçek.

Aradan on buçuk yıl geçmiş olabilir, ama sakat bırakan acı hâlâ aynı. Kendimi Jessica'nın durumunda görüyorum. Çaresizliği. Kalp kırıklığı. Lanet olası öfke. Sonuncusuna tutunuyorum ve içime akmasına izin veriyorum.

Öfke duyabiliyorum ve bunu çok iyi yapabiliyorum.

Bıçağımı kullanırsam onu öldürürüm ve şu anda Le Salon'da kana ihtiyacımız yok, özellikle de polis her hareketimizi izlerken.

Bir lamba kaptım ve sırtına fırlattım. Yetişkin bir erkeğin sesine sahip bir okul çocuğu gibi çığlık atıyor. O geriye doğru sendelerken Jessica altından sıyrılıyor, yatağın diğer ucuna doğru sürünüyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

"Ne oluyor lan?" Bir kol mesafesine geldiğimde adam bana bir yumruk salladı. Belli ki yeni kan, yoksa benim çatım altındaki kızlara dokunmaya cesaret edemezdi.

Kolunu tuttum ve arkasından büktüm. Benden büyük ama daha büyük ve daha eğitimli rakiplerle başa çıktım. Bacağımı sırtına bastırıp kaldıraç olarak kullanıyorum ve kolunu geriye doğru çekiyorum.

Omzu eklem yerlerinden çıkarken acı içinde çığlık atıyor. Yere düşüp feryat eden pisliğin acı sesini duyunca sırıtmamı bastırıyorum.

İşim bitmedi.

Yaklaşamadım

bile.

Elbisemin altında duran sivri bıçağa uzanıyorum. Siyah, soğuk kabzası damarlarıma o tanıdık, tüketen heyecanı gönderiyor.

Polisi de, Le Salon'un bahçesindeki 'öldürmek yasaktır' kuralını da sikeyim. Bu pisliği öldüreceğim ve çürümüş cesedini denize atacağım.

"Seni lanet orospu." Adam hırlıyor, halı kaplı zeminde otururken hâlâ yaralı omzunu tutuyor. Bıçak onu korkutmuş gibi görünmüyor. Çoğu güçlü adam, kimsenin onları incitmeye cesaret edemeyeceği kadar dokunulmaz olduklarını düşünür.

Yanlış kişiye bulaştı.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" İnce ağzının köşesinden bir tükürük köpüğü dökülüyor. "Seni sonsuza kadar güneşin arkasına göndereceğim."

Plastik bir bebek gibi gülümsüyorum, bıçağımın kabzasını evcil bir hayvanmış gibi okşuyorum. "Ölüyken bunu yapamazsın, değil mi?"

Pislik herif ciddi olduğumu anlamış olmalı ki yutkunuyor ve alnından terler fışkırıyor. "Ben kabine sekreteriyim -"

Önüne çömelip bıçağı boğazına dayadım. "Umurumda olmaması çok kötü."

Sesli bir şekilde yutkunur ve bıçak deriyi keser. "Lütfen." "Sana lütfen dediğinde onu dinledin mi?" Sesim

Daha yüksek sesle ve geçmişimin şeytanlarının alanı doldurduğunu hissediyorum. Ayağa kalkıyorum ve sivri topuğumla kaburgalarına tekme atıyorum. Bir çocuk gibi hırıldayarak top gibi kıvrılana kadar tekrar tekrar. "Dinledin mi, seni pislik?" *Tekme*. "Durdun mu?" *Tekme*. "Durdun mu?"

Yumuşak, titreyen eller koluma dokunduğunda onun sefil hayatını bitirmek üzereydim. Jessica gözyaşları akmış rimeli ve hüzünlü mavi gözleriyle bana bakıyor. Konuşurken küçük sesi zar zor duyuluyor. "O gerçekten önemli ve sana zarar verebilir."

Kimse yapamaz. Bunu yapabilecek sadece iki kişi çoktan gitti.

Ama zaten travma geçirmişken bu piçi onun önünde öldüremem.

Onu kurtaran tek şey bu.

Bıçağımı kınına sokuyorum, bir kolumu omzuna koyuyorum ve titreyen bedenini nazikçe odadan dışarı çıkarıyorum. İki gardiyan olanları duymuş olmalı ki bana doğru koştular.

Jessica'yı kaostan uzaklaştırırken onlara "İçeriyi temizleyin," diyorum. Sarah yarı yolda önümüzü kesti. İki kız da birbirlerine sarılıp yüksek sesle ağlıyorlar.

Onların gözyaşlarını görmek kendi ruh halimin kararmasına neden oluyor. Bunu durdurmak için her şeyi yapardım ama teselli verme konusunda tamamen berbatım. Bu yüzden garip bir şekilde kenarda duruyorum.

Çevresel görüşümde, fuşya tül etekli bir sarışın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koridorda koşturuyor.

Ruh halim gariplikten caniliğe dönüşüyor.

Sarah ve Jessica'yı odalarına götürüyorum ve bir şeye ihtiyaçları olursa beni bulmalarını söylüyorum.

"Teşekkür ederim." Sarah hıçkırıklarının arasından kekeleyerek nefes alıyor. "Devraldığınız için çok mutluyuz."

Jessica'nın bakışları perili görünüyor. "Sen gelmeseydin ne olurdu bilmiyorum. O... o..."

Omzunu tutmam gerekenden daha sert tutuyorum. Sert olmaya o kadar alışmışım ki, bazen bu kızların benimkine benzer bir hayat sürmediğini unutuyorum. "Sadece dinlen, tamam mı? Birkaç gün izin al, sonra konuşuruz."

Her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra, sarışının gittiği ofisime doğru yola çıkıyorum.

Kapıyı açıyorum - belli ki bugün biraz hareket havasındayım. Kanepede otururken bitki çayını yudumluyor. Bacak bacak üstüne atarken,

Kısa tül eteği çıplak kalçalarının ortasına ancak ulaşıyor. Ayak parmakları simli pembeye boyanmış beyaz sandaletler giyiyor. Sade beyaz pamuklu gömleğinin üzerinde daha fazla simle 'I Eat People for Breakfast' yazıyor.

Onunla ilgili her şey çok küçük. Boyu, burnu ve tüm özellikleri. Gölge karşısında oturmuş bir şişe viski içiyor. Aptal uzun gövdesi sandalyeyi cüceleştiriyor. Kıvırcık koyu sarı saçları alnına dökülerek mide bulandırıcı derecede çekici dış görünüşüne katkıda bulunuyor. Çelik grisi gözleri onun kişiliğine uyan tek şey.

Scar'ın yanında durup kollarımı kavuşturdum. "Neden onlara yardım etmedin?"

Bana bir bakış bile atmadan çayını yudumlamaya devam ediyor. "Sadece ağladıkları için yardıma ihtiyaçları olduğunu nasıl bilebilirim. Altıncı hissim yok, biliyorsun."

"Birisi acı çektiğinde ağlamak temel bir insan tepkisidir." Ben işaret ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bazı tuhaf tipler mutlu olduklarında ağlarlar. Bunu nasıl anlayabilirim ki?" Dramatik -ve sahte- bir iç çekiş sunuyor. "Zaten günün süper kahramanını oynadın. Neden bu kadar sinirleniyorsun?"

O bebeksi özellikleri mahvetme dürtüsü beni boğuyor. Kızların tehlikede olduğunu kesin olarak bilse bile, muhtemelen zahmet etmezdi. Bunun nedeni sadece insani duyguları ayırt edememesi değil, aynı zamanda porselen bebek görünümünün altında bencil ve hasta bir canavar olması.

Farklı olduğumdan değil ama en azından olmadığım bir şeymişim gibi davranmadım.

"Önleyebilecekken kızların başına bir şey gelirse, bunu sana ödetirim Scar," diye uyarıyorum en soğukkanlı ses tonumla.

Dolgun pembe dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seninle işim bittiğinde mezarından sızlanma, cadı."

"Ooh, kız kavgası. Ne zaman izleyebilirim?" Shadow, pazusundan ön koluna kadar inen hırıltılı kaplan dövmelerine uyan yaramaz, sadist bir şekilde sırıtıyor.

"Yine de kimin tarafını seçeceğimi bilmiyorum." Bakışları benden Scar'a doğru, rakiplerini bir maçtan önce ölçtüğü o meraklı bakışlarla dolaşıyor.

yeraltı boks maçı. "Yara izi çok küçük." "Kapa
çeneni, göt herif." Ona bir bakış fırlatır.

"Hey, elçiye zeval olmaz, psikopat bebek. Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Bakışlarını bana yöneltiyor. "Ve Mist... yani, yaşlı bir cadı. Dayanıklılık ve zindelikte yaş önemlidir."

Gözlerimi ona dikip çaresizce onu yakmaya çalışıyorum. "Kapa çeneni, pislik."

Kendisinin daha yaşlı olduğundan emin olduğum halde beni hep yaşlı hissettiriyor. Muhtemelen otuz bir ya da otuz iki yaşındayım. Emin olamıyorum çünkü suikast örgütü The Pit'e kaçırıldığımızda hafızalarımız silinmişti.

İkisinden de ayrı bir sandalyeye yerleşiyorum, bir dirseğimi kolçağa koyuyorum ve başımı yumruğuma yaslıyorum.

Bir içki iyi olurdu ama yoksunluk nedeniyle başımın arkasında uzak bir zonklama başlıyor. Alkol bunu daha da kötüleştirebilir.

"Hayalet nerede bu arada?" Scar homurdanıyor. "Yapacak işlerim var."

Hiçbir zaman toplantılardan hoşlanmadı ve beşimiz burayı yönetmek üzere görevlendirildiğimizden beri toplantılara katılmadı. Scar gizli bir eskort olmayı ve kızların arasına karışmayı tercih ediyor. Onları herhangi bir şekilde savunduğundan değil. Scar kendi halinde biri ve hepsi bu.

Shadow duvardaki eski saati kontrol eder. "Burada olacak. Hayalet dakiktir."

Scar huffs. "Senin aksine." "Dur
bakalım, psikopat bebek."

"Atlarını tutacağından oldukça eminim." O da karşılık veriyor.

Sonu gelmeyen tartışmalara devam ediyorlar ve ben Hayalet'in daha hızlı gelmesi için dua ediyorum.

Resmi olmasa da, Ghost küçük grubumuzun lideri ve mantığın sesi. Onun yatıştırıcı yöntemleri olmasaydı Shadow ve Scar'ı yıllar önce öldürmüş olurdum.

Çukur'dan önce Ghost, Shadow ve ben sokak çocuğuyduk ve kaçırılıp Çukur'a götürülene kadar birbirimizin arkasını kolladık. O zamanlar dokuz ya da on yaşındaydım.

Üçümüz ve diğer kırk yedi çocuk Sıfır Takımı'nı oluşturduk ve Omega bağımlılarına dönüştük. Peki ya o uyuşturucu? Tam bir kabus. Sadece hafızamızı silikleştirip silmekle kalmıyor, aynı zamanda bizi tek bir amaç için yaratılmış robotlar haline getiriyordu: öldürmek.

Bu yetmezmiş gibi, Omega'nın yan etkileri Sıfır Takımı'nın çoğunu çocukluklarından beri öldürdü. Sadece on üçümüz hayatta kaldık. Sonra, onlarca yıl sonra,

Bizden biri öldü.

Görünüşe göre, Omega'nın yan etkileri hiç geçmemiş, sadece hafiflemiş. Diablo'nun ani ölümü kalanlarımız için bir uyandırma çağrısıydı. Detoks yapmak, Hades'i ve çukurunu terk etmek artık bir lüks değil, hayatta kalmak için tek yolumuz.

Detoks süreci çok yavaş ilerliyor. Hâlâ sadece Hades'in sağladığı küçük dozlara ihtiyacımız var. Ayrıca, ortaklarından birinin mafya işini yürütmek için sadece beşimizi gönderdi. Diğerleri biz onun kirli işlerini tamamlayana kadar onun cehenneminde rehine olarak kalacaklar.

Kapı açılır ve Ghost eli takım elbise pantolonunun cebinde içeri girer. Tanrıya şükür. Scar ve Shadow'la bir dakika daha yalnız kalırsam duvarı yumruklamaya başlayacağım.

Hayalet, Gölge ile hemen hemen aynı boyda ve yapıdadır. Koyu kahverengi gözlerinde çoğumuzda olmayan bir bilgelik ve sakinlik var ama aynı zamanda ne kadar acımasız olabileceğinin ipuçlarını veren ölümcül bir enerji de var. Koyu renk saçları geriye taranmış ama sanki biri parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi dağınık görünüyor.

Ghost'a ve şerefsiz Shadow'a karşı neden bu kadar kıskançlık duyduğumu bilmiyorum. Özellikle de Shadow'a. Onun gibi kalpsiz bir canavar nasıl mutlu olabilir?

Umursadığımdan değil.

Ghost, Shadow'un koltuğunun kolçağına otururken deri gıcırdıyor. Shadow'un şişesini soğukkanlılıkla alır, homurdanmalarını duymazdan gelir ve kehribar rengi sıvıyı kare bir bardağa döker.

Hayalet içkisinden bir yudum alır ve şişeyi Gölge'ye geri verir. "Ben gidiyorum."

Kaskatı kesiliyorum, dik bir pozisyona geçiyorum. Shadow ve Scar içeceklerini küçük sehpanın üzerine bırakırken havayı tıkırtılar ve takırtılar dolduruyor. Her zaman arkadaki kanepede uyuyan Flame bile kızıl kafasını uzatıp uyanık görünüyor.

"Haha. Komik." Gölge alay eder.

Ghost başını sallıyor. Sırtım kaskatı kesiliyor ve omurgamdan aşağı korku damlıyor çünkü Ghost'un şaka yapan biri olmadığını biliyorum.

Shadow da bunu anlamış olmalı çünkü saldırıya geçiyor. "Hades tarafından hâlâ işkence gören dostlarımız ne olacak?"

"Onları terk mi ediyorsun?" Flame'in sesi sakin. Tabii ki, çıkarcı hıyar doğrudan Ghost'u harekete geçiren şeye yönelecekti. Bir kez olsun

Onaylıyorum. Sıfır Takımı'nın kalması için Ghost'un zayıflığını kullanmak gerekiyorsa, öyle olsun.

O sadece psikopat grubumuzu birbirine bağlayan bağlantı değil, aynı zamanda Omega detoksifikasyonumu da kontrol altında tutuyor.

"Temelli gitmiyorum." Ghost yavaşça içmeye devam ediyor. "Ama bu kaostan sonra Elle'le biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Hepimiz aynı anda nefes alıyoruz. Sesimizi çıkarmıyoruz ama o etrafta olmazsa ortalığın kanlı bir ucube gösterisine döneceğini biliyoruz.

"Harika bir fikir!" Gölge sırıtıyor. "Ben Zoe'yi alacağım ve birlikte gidebiliriz."

"Biz dönene kadar bekle. Fabrikaya göz kulak olmalısın ve Le Salon'u çok boş bırakamayız." Bakışları üzerime çevrildi. "Eminim buradaki işleri yürütmekte sorun yaşamazsın."

Başımı sallıyorum ama Le Salon endişelerimin en küçüğü. Ghost detoksumu kontrol altında tutmazsa, o karanlık deliğe düşebilirim. Zaten yeterince mücadele ediyorum. Eğer o uyuşturucu bağımlısı halime geri dönersem, cinayetlerimi kontrol edemeyebilirim.

"Dostum, kadınım hamile." Shadow hayatında ilk kez ciddileşir. "Bir uyuşturucu fabrikasının icabına tek başıma bakamam. Bir bebek doğmadan önce ne kadar çok şey yapman gerektiği hakkında bir fikrin var mı? Dersler, kitaplar ve bir sürü Google araştırması var. Lanet olsun. Şaka değil bu."

Eski bir ağrı yeniden ortaya çıkıyor. Acı her zaman donuk ve arka plandaydı ama detoks yapmaya başladığımdan beri anılar geri geliyor ve onlardan *nefret ediyorum*. Omega'nın karanlık hiçlik deliğine atlamak, bu anılar tarafından emilmekten daha iyi.

Onun anıları.

On beş yıl, koskoca on beş yıl, ama hâlâ sanki zamanın o anına hapsolmuşum ve asla çıkamayacakmışım gibi geliyor.

Hayalet içkisini döndürür. "Sızlanmayı kes. Biri yardım edecek."

Kollarımı göğsümün altında kavuşturuyorum, kırmızı tırnaklarım ete batıyor. Böyle bir şey olamaz.

Ghost bunu ima ediyordu ama bunu bana yapmayacak.

"Şu sıralar burada olmalı -"

Kapı açıldığında Hayalet'in sesi kesildi. Nefes almayı unutuyorum.

Bir panter gibi ölçülü, sessiz adımlarla içeri giriyor. Bir panterin aksine, varlığı alanı dolduruyor. Etkileyiciliğiyle pek ilgisi yok.

boyu ve geniş omuzları ve *onunla* daha çok ilgisi var.

Sessizlik her zaman onun özelliği olmuştur, ancak havaya ve yakın çevresindeki her şeye sahip olmak için konuşmasına gerek yoktur.

Kalçalarından aşağı sarkan bir kot pantolon ve belirgin kaslarına yapışan bol gri bir tişört giyiyor. Açık kahverengi saçları temiz kesimden çıkıp başının tepesini kaplayacak kadar uzamış. Her zaman rüyalarıma davetsizce giren delici turkuaz gözleri, benimkilere kilitlenene kadar yırtıcı bir parıltıyla ofisi tarıyor.

Orada kalırlar. Tereddütsüz. İfadesiz. Sessiz. Adam herhangi bir duygu gösterirse Tanrı korusun.

O günden sonra hiç yapmadı.

Kalbimin göğsümden dışarı fırlamaya çalıştığını görmesinden korkarak çapraz kollarımı sıkıyorum.

Aylarca öldüğünü sandım. Şimdi burada olduğuna göre, gitmesini istiyorum. Temelli olarak.

Eğer itaatsizlik edersen ne olacağını biliyor musun?

Tırnaklarımı derimi kırana kadar koluma batırıyorum, ama yüz hatlarımı yıllardır mükemmelleştirdiğim soğukkanlı halime sokuyorum.

"Hawk yardım etmeyi kabul etti." Hayalet başıyla onu onaylıyor. "Ne kadar çok Sıfır Takımı, o kadar iyi."

"Kesinlikle olmaz." Sarsılarak ayağa kalktım ve en soğuk ses tonumla konuştum. "Ya o gider ya da ben onu yaparım."

3

HAWK

H sana karşı hissettiklerimi anlatmak için küçük bir kelime. Seni yok etme zamanım geldi.

Buluşmamız için birkaç beklentim vardı.

O duvara yaslandı. Ben onun üstünde. Her tarafına. Sonra beni göndereceğini söylemek zorunda kaldı.

Bir daha düşün, Hellion. O gemi sonsuza dek yelken açtı.

Yıllarca bakışlarımdan kaçtıktan sonra, Mist'in sert ela gözleri ruhumu delip geçiyor. Ama artık bir tane yok.

Bu bakışı dondurmak, çalmak ve ulaşılamayacak bir yerde boğmak istiyorum.

İşkence sırasında o keskin bakışı neredeyse unuttuğum bir an oldu. Lanet olası benliğimi unutabilirim. Varlığımı. Lanet olası adımı. Ama onu ya da yaptığı boktan şeyleri unutmaya iznim yok.

Aramızda bir sürü borç var.

Tahsil etme zamanı geldi.

Gözlerim uzun, omuzları açık elbisesinin üzerinde geziniyor. Kadifemsi koyu yeşil kumaş küçük belini sarıyor ve ellerim için yapılmış kalçalarının üzerinde genişliyor.

Alev alev yanan saçlarının başının arkasındaki kıvrımı acı verici görünüyor. Kızıl saçlar. Kırmızı tırnaklar. Kırmızı topuklar.

Kan.

En sevdiğim renk.

"Sis." Hayalet'in sesi sert ama sert değil.

Ona aldırmıyor ve bana ters ters bakmaya devam ediyor. Hiçbir zaman bu kadar sert ve kopmayı bekleyen sert bir kordon gibi gergin olmamıştı.

Onu iyice alıştıracağım.

"Orta Doğu'da bir deliğe gitmiş olman gerekmiyor mu?" diye soruyor soğuk ve saçma bir ses tonuyla.

Gölge ona ölü bir bakış fırlatır. "Sert, yaşlı cadı. Ölümden yeni döndü."

"Canın cehenneme, cadı," diye tersledi Scar, benim adıma gücenerek.

Benden yardım istediği için soğukkanlılığımı koruyor ve Ghost'a başımla işaret ediyorum. Birkaç ay önce olsaydı, doğrudan reddederdim. Her zaman sürüyle iyi geçinemeyen yalnız bir kurt oldum. Hades tarafından yakalandıktan ve hayatımın son anına kadar işkence gördükten sonra, geçmişte neden uzak durduğum umurumda bile değil.

İşkence benim için yeni bir şey değil. Yakın mesafeli çatışmaları hiçbir zaman tercih etmemiş olsam da, ben de payıma düşeni aldım ve payıma düşeni uyguladım. Ama Çukur'da yaşadıklarım? O işkence değildi. Bu benim yavaş yavaş deliliğe doğru inişimdi.

Şimdi bile, alçak fısıltılar kafamın arkasından ayrılmıyor.

Tavana zincirlenmiş olarak geçirdiğim haftalar ve aylar boyunca, dışarı çıkarsam nihayet on beş yıllık borcumu tahsil edeceğime dair bir anlaşma yaptım.

"Hayalet bir hata yaptı. Gidebilirsin." Mist kollarını göğsünün altında kavuşturuyor ve yuvarlak, sıkı göğüslerini ortaya çıkarıyor. Kürek kemikleri tehditkâr bir hareketle öne doğru çıkıntı yapıyor ama tek odaklanabildiğim şey elbisesinin yırtmacından görünen göğüslerinin tepesi ve koyu yeşil rengin soluk teniyle nasıl tezat oluşturduğu.

Sikim seğiriyor ve sıcak öfke göğsümde çarpıyor. Lanet olsun. Derin bir öfke hissetmeden onun tarafından tahrik bile edilemiyorum.

Bakışlarımı ondan ayırıp Ghost'a yöneltiyorum. Beni o davet etti ve bununla ilgilenmesi gerekiyor. Hafifçe başını salladıktan sonra Mist'e "Ben yokken ve Shadow meşgulken Hawk'ın yardımına ihtiyacımız var." diyor.

"*Yapmıyoruz*." Ghost'a öfkesini gösteriyor. "Her şeyi kendim halledebilirim."

"Ama ben Hawky'yi istiyorum!" Scar oturduğu yerden sıçradı. Bana bir koala sarılmasıyla saldırırken hacimli sıcak pembe eteğinin katmanları arkasında sallanıyor. Geriye doğru sendeliyorum, sonra elimi gevşetmeden önce onu sıkıca tutuyorum. Ne kadar küçük olduğu düşünüldüğünde, onu incitmekten sürekli çekiniyorum.

Ufak tefek ve bir oyuncak bebek kadar güzel olması, Sıfır Takımı dışında herkesin onun etrafında gardını düşürmesine neden olur. Hayatlarının en kötü hatası. Parlak pembe bir eteğe sarılmış bir ölüm.

Ona gülümsüyorum ve başını okşuyorum. Kehribar rengi derin gözleri bana hep kız kardeşimi hatırlatırdı. Çukur'dan önceki hayatımdan hatırladığım tek şey bu. Küçük bir kız kardeş. Bir sarhoş araba kazası ve hepsi bu.

Çok fazla hatırlamasam da kederim devam etti. O kaza sırasında bir kız kardeşimi - ve muhtemelen ailemi - kaybettiğimi biliyorum. Bu yüzden Çukur'da Scar'la tanıştığımda, onu kız kardeşimin yerine geçen kişi olarak sınıflandırdım.

"Burası çok sıkıcı." Scar bir çocuk gibi somurtuyor. "Bu sefer kal, hmm?"

"*Yapmayacak*." Mist varlığımı görmezden gelmeye devam ediyor ve onun yerine Scar'a dik dik bakıyor.

"Buna sen karar veremezsin." Yara vücuduma tırmanıyor.

"Burada hanımefendi benim ve tüm kararlar benden geçiyor. O *gidiyor*." Sis kırmızı manikürlü parmaklarını koluna vuruyor. Kırmızı her zaman onun rengi olmuştur. Her şeyi değiştirdiğine göre, neden bunu da değiştirmedi?

Herkes sessizliğini koruyor, muhtemelen benden bir hamle bekliyor. Genellikle günlerini uyuyarak geçiren küçük sürüngen Alev bile başını yana eğmeye devam ediyor, bir felaket için can atıyor.

Bir elimi arka cebime sokup bir sigara çıkarıyorum ve yakmak için acele etmiyorum. Nikotinin ilk nefesi kafamdaki kaosu azaltıyor. Omega ile kıyaslanamaz ama beni kendime getiriyor.

Hâlâ duman üfleyerek Mist'e doğru ilerliyorum. Yerini ve meydan okuyan bakışlarını koruyor ama tıkırtılar kesiliyor. Önünde durduğumda güçlü bir parfüm çarpıyor yüzüme. Eskiden koktuğu gibi değil; yumuşak ve leylak kokulu.

Neden bu kadında Hellion'dan bir iz bulmaya çalışıyorum ki? Sis

çenesini yukarı kaldırıyor, pembe dudakları bir çizgi halinde inceliyor.

Kırmızı değiller. Yazık.

"Tek başına hükmedemezsin ve karar sadece sana bağlı değil." Onu sildim ve diğerleriyle yüzleştim. "Oylama yapalım. Kalmamı isteyenler elini kaldırsın."

Scar Noel'deki bir çocuk gibi iki elini de havaya kaldırarak zıplıyor. "Hawky kalmalı!"

Mist ona Scar'dan daha küçük bir kadını bile şaşırtacak sertlikte bir bakış fırlattı.

Gölge ayağa kalkıyor ve omzumu sıkıyor. "Gemiye hoş geldin koca adam."

"Hayır." Mist'in dehşete düşmüş bakışları Hayalet ve Alev'e kayıyor. Hayalet kanepede yatıyor, vücudu kısmen görünmüyor ama üzerinde ateş dövmesi olan elini kaldırıyor.

"Flame," diye tıslıyor, başka bir şey söylemek üzereyken Ghost da elini kaldırıyor.

Ağzı açık kalıyor ve üst dudağındaki gözyaşı damlası öne çıkıyor.

"Darılmaca gücenmece yok Sis." Ghost'un kaşları sanki onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyormuş gibi aşağı doğru çekiliyor. "Ona ihtiyacımız var."

"Hainler," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve başka sözcüklerin çıkmasını engellemek istercesine dudaklarını kapatıyor.

Savunma pozisyonunda bana doğru dönüyor. Kollarını kavuşturmuş, geniş bir duruş, omuzlarını dikleştirmiş. Kötü niyet daha açık olamazdı.

Benden nefret ediyor.

O da keşke ondan nefret etseydim diyor. Onun için planladığım şey nefretten çok daha fazlası. Bu yıkıcı bir saplantı ve ona hayal gücünün kaldırabileceğinden daha iğrenç şekillerde ödeteceğim.

"Gitmeni sağlayacağım." Her kelimeyi telaffuz ediyor.

Yüzüne bir duman bulutu üflüyorum ve bir kez göz kırpıyor. Kelimeler hiçbir zaman bana göre değildi, bu yüzden konuşmaya zahmet etmedim. Sadece duruşum ve korkutucu bakışım mesajı iletmek için yeterli.

Deneyebilirsin.

Benimle dövüşürsen bunca zamandır içimde biriktirdiklerimi açığa çıkarırım.

Hakkını yemeyelim, bakışlarımı tutuyor ama o ve başakları bile benim ölümcül sessizliğim karşısında galip gelemiyor.

On beş yıl önceki cehennem zebanisi asla göz temasını kesmezdi ama bu kadın taklitçisi kesiyor. Sinirli bir ses tonu çıkarıyor ve hışımla ofisten çıkıyor. Arkasından bakıyorum ve kalçalarının öfkeli sallanışı zaten yarı sert olan sikimi tahrik etmeyi başarıyor. Kapı arkasından çarparak kapandıktan sonra bile bakmaya devam ediyorum.

"Boş ver onu, sakinleşecektir," diyor Gölge alaycı bir ses tonuyla. "Bir daha düşündüm de, hayır. Yaşlı cadı asla sakinleşmez."

Ona ters ters baktım. 'Yaşlı cadı' unvanı bana hiç mantıklı gelmedi. Ondan daha genç ama yine de Shadow küçük bir pislik olmaktan hoşlanıyor.

"Rahatla, koca adam." Shadow omzuma masaj yapıyor. "Çok eğleneceğiz."

Bundan şüpheliyim.

Ghost ayağa kalkıyor ve elini cebine atıyor. "Ben yokken endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum ve sigaramı Flame'in kül tablasında eziyorum.

"Omega konusunda yardıma ihtiyacınız olursa," diye devam ediyor Ghost. "Buradaki herhangi birine sorun."

Scar ellerini çırpıyor. "Birlikte meditasyon yapabiliriz."

Olumlu bir sese benzeyen bir inilti daha çıkarıyorum. Onların kademeli detoksifikasyonunun aksine, ben işkence sayesinde şiddetli bir yoksunluk yaşadım. Kaslarım hala gecenin bir yarısı sanki ele geçirilmişim gibi kasılıyor.

Hayalet ve Gölge gider. Alev derin uykusunda kalır. Tek yaptığı uyumak olduğuna göre, manipülasyon yapacak zamanı nereden buluyor bilmiyorum.

Scar beni kanepeye götürdü ve yanıma bağdaş kurarak yerleşti. "Sana haberlerim var."

"Burada dinleme cihazı yok." Küçümseyen bir el hareketiyle Alev'i işaret ediyor. "Ve FlameBoy bunu zaten biliyor. Bilmese şaşırırdım."

Doğru. Flame her zaman söylediğinden daha fazlasını bildiğini kanıtlamıştır.

Çukur'daki tutsaklığımdan beri dış dünyadan tamamen kopmuş durumdaydım. Ben burada yokken neler olup bittiğini öğrenmek bir yana, hayatım için savaşma şansım bile olmadı.

Scar benim gözüm, kulağım ve tek güvencem.

"Hades açgözlülük yapıyor. Tipik Hades." Scar sürekli coşku maskesini kaybediyor ve gözlerini deviriyor. "Her neyse, sen serbest bırakıldıktan sonra, Sıfır Takımı'nın geri kalanını dışarı çıkarmak için hiçbir açıklığımız yok çünkü Hades onu koydu," havadan alıntılar yapıyor, "Bekle."

Diğerlerinin neler yaşadığını hayal etmek bile kanımı kaynatıyor. Onları hiç düşünmemiş olabilirim ve kesinlikle bazılarının birbirlerine davrandığı gibi onları ailem olarak görmüyorum, ancak çocukluğumuz boyunca Omega'da yeterince cehennem yaşadık. Onlar da benim kapana kısıldığım kâbusun içinde.

Hâlâ kapana kısılmış durumdayım.

"Ama?" Ben soruyorum. Hades için her zaman bir ama vardır.

"Uyuşturucu ve kara para aklama işinden üç kat gelir elde edersek, bir tane daha serbest bırakacak. Sorun şu ki, üç kat gelir

imkansız. Ghost sizi çıkarmak için zar zor iki kat gelir elde edebildi ve ardından kaybeden Shadow'un başını belaya sokmamak için daha fazla gelir elde etti."

"Hayalet, Hades'in arkasından rakip bir örgüte hisse sattı." Flame'i işaret ediyorum. "Buna göre."

Scar'ın başı aşağı yukarı sallanırken sarı saç telleri gelişigüzel düşüyor. "Ghost bu yüzden gelir yolunu kullanmayı reddetti. Döndüğünde başka bir yol düşüneceğini söyledi. Ama..."

Devam etmesi için onu dürtüyorum. Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

Scar başını eğerek bakışlarımı karşılıyor. "Mist gizlice bunun üzerinde çalışıyor. Sadece öğrencilerinden biriyle konuşurken kulak misafiri olduğum için öğrendim.

"Geçen gün Çukur'un içinde bir iyilik istedim."

Parmağımı alt dudağıma sürtüyorum.

Scar, Shadow ve hatta benim aksime, Mist belaya balıklama atlayan bir tip değil. Ghost'un sağ kolu olarak, onun dikkatli ve metodik zihnini paylaşıyor. Hades'i kışkırtması mantıklı değil.

"Ghost'un arkasından bunu neden yaptığını biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Beni yener." Scar bir omzunu kaldırır. "*Ama* öte yandan, Hades bir dahaki sefere kimi serbest bırakacağı konusunda bir oyun oynuyor. İki ana aday var. Davullar lütfen."

Ona sert bir şekilde bakmaya devam ettiğimde, 'sıkıcı olmayı bırak' der gibi iç geçiriyor.

"Mürekkep ve Zehir!" Scar fısıltıyla bağırıyor.

O şerefsizin adını duyunca çenem sıkıştı.

"Hades'in bu ikisini aday göstermesinin nedeni müritlerinin deli olması. Mümkün olduğunca çok öldürme kontratı bitirerek yarışıyorlar. Eminim Hades onlara hangi takım daha çok öldürürse akıl hocalarını serbest bırakacağına dair söz vermiştir. Bahse girerim iki takım arasındaki maçı izlerken çok fazla patlamış mısır yiyordur."

"Ve Mist, Mürekkep Takımı." Hiç şaşırmadım. Asıl şaşırtıcı olan, benim yerime onun serbest bırakılmasını istememiş olmasıydı.

Karanlık öfke kaslarımı sertleştiriyor. Acı verme ihtiyacı görüşümü kırmızıyla kaplıyor.

"Evet," diyor Scar. "Aktif olarak ipleri çekiyor ve ortaya çıkması için müritlerine yardım ediyor."

Böyle bir şey olmayacak.

Onunla işim bittiğinde Mürekkep'e olan takıntısı çoktan bitmiş olacak.

"Yardım ister misin?" Flame'in mesafeli sesi kanepenin arkasından geliyor. Kendi yüzümle onun kayıtsız ifadesine bakıyorum.

Flame'in iyiliklerinin genellikle yüksek bir bedeli vardır, ama onu henüz dışlamayacağım. Bir omzumu kaldırıp ayağa kalkıyorum. Omuz silkiyor ve uykusuna geri dönüyor.

Scar bana bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Gezintiye."

"Dönsen iyi olur," diyor sahte bir sertlik tonuyla.

Ofisten ve Le Salon'dan çıkıyorum. Temiz gece havası yüzüme çarptığında özgürlüğü içime çekiyorum. Kapalı alanlar hiçbir zaman bana göre değildi, ama kilitli kaldıktan sonra lanet bir kabusa dönüştüler.

Benim evim zaten yerde değil.

İnşaat halindeki bir binaya doğru caddeyi geçiyorum. Aslında, mimari planlamasında hata bulduklarından emin olduğum için tüm inşaatlar durduruldu. Burası Le Salon'u uzaktan izlemek için mükemmel bir yer ve yükseklik.

Asfalt merdivenlerden atlayıp çatıya çıkıyorum ve arkasına çantamı sakladığım taşı çıkarıyorum. Keskin nişancı teçhizatımı alıyorum ve gümüş AWM tüfeğimi yarı inşa edilmiş korkulukların arasına yerleştiriyorum, böylece hiçbir şey görünmüyor.

Fısıltılar ve sol elimdeki ağrı, keskin nişancı tüfeğimi her tuttuğumda intikam duygusuyla geri dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ilerliyorum.

Le Salon'un çatısında gururlu bir sırtlan gibi duruyor. Her zaman çatıda, muhtemelen diğer herkese girişi yasak olduğu için.

Mist'in şortu ve atleti vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor. Metal bir direkten sarkan boks torbasına vururken saçları hâlâ o lanet düğümün içinde.

Tekme. Yumruk. Tekme. Tekme. Yumruk.

Muay Thai kick boksuna olan aşkı değişmedi.

İkisi de olabilecekken neden biri olsun ki? Cehennemlikken böyle derdi. Benim cehennemim.

Ama Hellion gitti ve onu tutmaması gereken yerde tutan aptal da öyle.

Bunca zamandır uzaktan izliyordum, hayatına sızmak için uygun anı bekliyordum.

Ink'i kurtarmak mı istiyor? Bil bakalım ne oldu Mist? Ink asla dışarı çıkmayacak. Poison'ın o cehennemden çıkmasını kendime görev edineceğim. On yıl önce Orta Doğu'da bir keskin nişancı operasyonunda hayatımı kurtardığı için ona borçluyum.

Doğu. Hiçbir zaman bir atışı kaçıracak kadar d i k k a t i m dağılmadı ama onun yüzünden neredeyse milyonlarca kez ölüyordum.

Objektiften ona bakıyorum.

İzlemeyi bitirdim.

Beklemekten bıktım.

Bedelini ödeme zamanı geldi.

4

HAWK

I her şeyin bitmesine hazırdım, ta ki sen uzun ve dondurucu bir kışın sıcaklığı gibi gelene kadar.

GEÇMIŞ,

Benden
bu kadar.
Bitti artık.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Bu gece tüm bunlara bir son vereceğim.

Nefesim sığ ve boğuk. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama etrafımı saran parlaklık görüşümün ikiye, üçe katlanmasına ve bulanıklaşarak hiçliğe dönüşmesine neden oluyor.

Başımı sallıyorum. Bir kere. İki kez. Etrafımı saran parlak beyaz duvarlar netleşiyor. Odadaki diğer on çocuk buz gibi fayansların üzerinde toplanmış. Bazıları ağlıyor. Diğerleri inliyor. İçlerinden biri, parmak eklemleri patlayana ve beyaz fayanslar kırmızı lekelerle boyanana kadar duvara defalarca yumruk atıyor. Yüzündeki ifade perili, sanki ne yaptığını hissetmiyor.

Muhtemelen bilmiyordur. O aşamadayken ben de eminim. Aylardır mı buradayım? Tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum. On üç mü yoksa on dört mü olduğumu zar zor hatırlıyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Derim yanıyor. Doğru ya. Daha önce bir antrenman maçında dudağımı patlatmıştım. Hatırlamıyorum bile. Rakibimin ve bana ilaç enjekte eden adamın yüzü ulaşılmaz bir sis gibi.

Hiçlik.

Buradaki çocuklardan bazıları on yaşında bile değil ama hepimiz en az bir can almak zorunda kaldık. Ben üç ya da dört tane aldım. Onları, yüzlerini ya da ne halt olduklarını hatırlamıyorum. Sadece öldürme ihtiyacını hatırlıyorum, hepsi bu.

Etrafımdaki diğer çocuklar birbirlerine ya da kendi kendilerine fısıldıyorlar. İsimleri.

Hatırlayacaklarını umarak isimlerini oyup tekrarlayıp duruyorlar. Ben benimkini çoktan unuttum. Burada bana Hawk diyorlar, hepsi bu.

Annemle babamın yüzlerini de unuttum. İsimlerini de. Her şeyi unuttum. Bir kaza geçirdiğimi hatırlıyorum, sonra buradaydım ve hepsi bu.

Şimdi işim bitti.

Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Çocuklardan biri ağlıyor, diğeri uluyor, bir diğeri odanın her yerine kusuyor. Ama benim tek hissettiğim ayaz. Buz gibi, katı bir ayaz.

Üçüncü ya da dördüncü adamı öldürdüğüm an, işimin bittiğine karar verdim. Bugün eğitimden bir bıçak çalmayı başardım. Gardiyanlar bizi ayrı hücrelerimize götürüp zorunlu vücut kontrolünü yapmadan önce bunu yapmam gerekiyor.

Bakışlarım yavaşça köşelere doğru kayıyor. Yine de kameralar var. Geçen gün kızlardan biri kantinden çaldığı çatalla kendini öldürmeye çalıştı, gardiyanlar hemen gelip onu aldılar. Onu bir daha hiç görmedik. Bir daha da pek görmedik.

Geçen hafta uyandığımızda bir çocuğun kan ve mukusla karışık kendi kusmuğunda boğulduğunu gördük. Omega ilacının yan etkileri. Bunların beni de vurup bitirmesini umuyordum ama hiç olmadı.

Pantolonumun kemerinde sakladığım bıçağımı parmaklıyorum. Kendimi bıçakla öldürmek silahla öldürmekten daha zor. Kendimi bıçaklarsam kan kaybından ölürüm ama hemen ölmem mümkün olmaz. Kendi boğazımı kesmeye kalkarsam, atardamarı ıskalayabilirim. Kendime işkence ederim ama ölmem. Gardiyanlar beni bulacak ve o kızın gittiği daha kötü bir yere götürecekler.

En iyi seçeneğim duvara kusuyormuş gibi yapmak, bıçağı sabitlemek için sert yüzeyi kullanmak ve sonra kendimi kalbimden bıçaklamak. Güç kesinlikle sonumu getirecektir.

Kapı sallanarak açıldı. Gerildim ama elimi yanıma bıraktım. Bıçağı bu kadar iyi sakladığım halde bir anlığına da olsa görmüş olamazlar.

Bir gardiyan bir kızı içeri itiyor ve kız dört ayak üzerine düşüyor. Koyu kızıl saçlarından oluşan vahşi yelesi yüzünü kamufle ediyor. Küçük, solgun elleri denge için yere tutunuyor. Kısa kırmızı bir elbise ince bedenini örtüyor ve alt kısmı yırtılmış.

Yeni bir ekleme.

İlk ölenler onlar.

Bir süredir burada olanlarımız Omega'ya karşı direnç geliştirdi. Yeniler, zaten zayıf olan vücutları onları iflas ettirmeden önce ilaca zar zor dokunuyorlar.

Bakışlarım gardiyana takılıyor ve neyse ki o benim için burada değil gibi görünüyor. Tam rahat bir nefes almak üzereydim ki yeni kızı kimin getirdiğini fark ettim.

Askeri kesimli başı boyunca kulağının yan tarafına doğru çaprazlamasına bir yara izi uzanıyor.

Delici, kahverengi gözleri sınırsız bir kötülükle etrafı tarıyor.

Nero.

Çukur'un baş muhafızı, kurucularından biri ve bu cehennemin sahibi olan Hades'in en yakın muhafızı.

Bütün çocuklar başlarını öne eğer. İnlemeler kesilir ve yumruk atan çocuk donar. Nero'nun burada böyle bir etkisi var. Ben dahil herkes onun ellerinde işkence gördü. Yakalanırsak ve işkence görürsek diye dayanıklılığımızı arttırmak için olduğunu söyledi.

Gerçek şu ki, tüm işkence seansları boyunca bir manyak gibi gülümsedi, kanımızı her çektiğinde hastalıklı bir zevk aldı.

Nero orada bir saniye kadar uzun süre duruyor ve hiçbirimizi tanımıyor. Gözleri ayağa kalkmaya çalışan yeni kızın sıska kıçına takılıyor.

Sadist bakışlarındaki belirgin sıcaklık karşısında yumruklarım sıkılıyor. İçimden bir ses bu bakışın yanlış olduğunu söylüyor. Çok yanlış.

Bekle.

Onun adına kızgın mıyım? Sadece... *hissettim* mi?

Bir şeyin hissizliği delip geçmesi komik, neredeyse gerçeküstü bir his.

Nero iğrenç bakışlarını gizleme zahmetine girmeden kızı incelemeye devam ediyor. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından kapıyı çarparak çıkıyor. Sanki biri play tuşuna basmış gibi, az önceki kaos geri dönüyor. Boğuk inlemeler, yüksek sesle yumruk atmalar ve ağlamalar.

Kimse yeni kıza ilgi göstermiyor. Ben de vermemeliyim. Asıl endişem, hücrelerimize götürülmeden önce bugün hepsini bitirmek.

Yine de ona bakmadan duramıyorum. Titreyen ayaklarıyla ayağa kalkıyor. Muhtemelen ilk Omega iğnesini vurulmasının üzerinden çok zaman geçmemiştir. Yeniler en azından ayakta durabilene kadar ayrı tutuluyor.

O kadar zayıf ki köprücük kemiğindeki kemikler açlıktan ölmüş gibi çıkıntı yapıyor. Kir ellerine ve yarı yırtık elbisesine bulaşmış. Hepimiz gibi ona da beyaz bir pantolon ve tişört giydirecekler.

Tabii düşüp ölmezse.

Yapraklar ve dallar, sanki bir ormanda koşuyormuş - ya da yaşıyormuş - gibi derin, alev gibi saçlarına dolanıyor. Kız isyankâr saç tellerini lekeli yüzünden itiyor. Onunla ilgili her şey odadaki cesetlerden farklı değil, ama bizden farklı olarak gözleri... canlı. Yumuşak ela rengi, orman ve toprak gibi kahverengi ve yeşil beneklere sahip. Etrafını incelerken gözleri parlıyor ve canlanıyor.

Her tarafı titrediğine göre Omega dozunu almış olmalı, o zaman neden bu kadar canlı? Neden bu yer onu korkutmuyormuş gibi görünüyor?

Bu beni kızdırıyor.

Aylardır - belki de yıllardır - ilk defa bu bilinmeyen kızıl saçlı içimde bir şeyler uyandırdı. Önce ona karşı öfke, sonra ona karşı öfke. Bıçağımı boğazına saplamak ve rahatsız edici derecede etkileyici gözlerinden hayatın akıp gidişini izlemek istiyorum. Ben her şeyi bitirmeye kararlıyken, o bana bunu hissettirmeye nasıl cüret eder?

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve donup kalıyor, etrafı gizemli bir şekilde araştırmayı bırakıp bana bakıyor. Diğer çocuklar benden kaçıyor - ya da ben onlardan kaçıyorum. Ben her zaman köşeye büzülmüş, kimsenin karıştırmak istemediği yalnız çocuğum.

Sıska kızıl saçlı için durum böyle değil.

Bana doğru adım atıyor. Ona sert bakışlarımı fırlattım. Tek kelime etmeme gerek kalmadan diğerlerini kovmak için her zaman işe yarardı.

İlk kez, ters ters bakma taktiğim başarısız oldu ve kız yanıma yığıldı - titremeden dolayı ayakta duramıyordu.

Bu kadar yakından, doğal çam kokusu ve her Omega dozuyla birlikte gelen antiseptik kokusu. Çukur onu gerçekten ormanda mı yakaladı?

"Merhaba, ben Mist." Titreyen, küçük elini yüzüme doğru uzatıyor. "Yani gerçek adım bu değil ama buraya geldiğimden beri hatırladığım tek isim bu."

Onu görmezden geliyorum ve planıma odaklanıyorum. Eğer kendimi bıçaklayacaksam, şimdi bunu yapmanın tam zamanı. Ancak dikkatleri üzerime çekmekten kaçınmalıyım.

Kızın sesi düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Bir adın var mı?"

Cevap yok. Kalkıp giderdim ama burası benim yerim. Davetsiz misafir o ve gitmesi gerekiyor.

Hala yanımda oturuyor, başını eğiyor, böylece tam yüzümün önüne geliyor. Bu kadar yakından bakınca on yaşından büyük görünmüyor. Her iki yanağında da küçük parıltılar ya da uzak bir galaksideki yıldızlar gibi dağılmış birkaç çil var.

Ve gözleri. Lanet olsun. Hâlâ çok canlılar. Bu yerin çok dışındalar.
Burada en son ne zaman bu kadar canlı bir bakışla karşılaştığımı hatırlamıyorum.

Hepsi yok oldu ve parlak gözleri şimdi toprağın altında gömülü.

Kaygısız, çocuksu bir şekilde gülümsüyor. Bu gülümsemeyi yakalamak, hapsetmek ve hiçlik beni yuttuğunda ona bakmak için içimde bir dürtü var.

"Pek konuşkan biri değilsin, değil mi?" Sevilmek isteyen bir evcil hayvan gibi bana yaklaşıyor.

Yan tarafıma dönüp duvarı yumruklayana bakıyorum ve onu siliyorum.

Ayakta duramıyor, dizlerinin üzerine çöküp bana bakana kadar sürünüyor. "Rahatsız etmek istemem ama bana bakan tek kişi sensin."

Cevap yok.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Daha da yakınlaşıyor.

Başımı sallıyorum ama o yine de devam ediyor: "Buraya iki arkadaşımla birlikte getirildim." Duraklıyor, kaşları çatılıyor. "Aslında hayır. Sadece biri arkadaşım. Diğeri dangalağın teki. Ama onun burada kalmasını istemiyorum, bu yüzden ona da yardım etmek zorundayım sanırım."

Bekleme odasında dinleme cihazları olduğunun farkında mı?

"Peki, sorum şu, buradan kaçan oldu mu?"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. Daha önce denedim - tıpkı diğer birkaçı gibi. Bizi neredeyse delirten aşırı Omega yoksunluğu ile cezalandırıldık. Ondan sonra kimse denemedi.

"Hmm. Her şeyin bir ilki vardır," diye düşünüyor düşünceli bir ses tonuyla.

O bir aptal mı yoksa gerçekten o kadar saf mı?

Buradan kaçmanın tek yolu ölümdür.

"Yardım etmek ister misin?" Beni şaşırtan bir güven duygusuyla sırıtıyor. "Güçlü görünüyorsun ve ben de güçlüyüm - titremediğim zamanlarda."

Sessiz kaldığımda devam ediyor. "Okaaay, *o kadar* güçlü değilim ama öğrenebilirim. Söz veriyorum. Bana her şeyi öğretebilirsin ve ben de hemen öğrenirim. Sonra takım olup gidebiliriz!"

"Git buradan," diye bağırdım.

"Böylece konuşabilirsin!" Sesi sanki onu kovmak yerine ona bir hediye sunmuşum gibi heyecanlıydı. "Tekrar deneyelim. Ben Mist. Benimle kaçmak ister misin? Ama önce bana adını söylemelisin."

"Aptal gibi davranmayı kes," diye çıkışıyorum. "Kimse bu cehennemden kaçamaz."

Birkaç çocuk bana doğru bakarken bazı konuşmalar ve sızlanmalar kesiliyor. Muhtemelen buraya geldiğimden beri kurduğum en uzun cümle bu oldu.

Buğu, üç küçük çilin üst dudağını sıyırdığı yerde ağzını inceltiyor. "Deneyene kadar asla bilemezsin. Sadece bir kez deneyip de bu işi bitiremezsin. Başarana kadar tekrar tekrar denemek zorundasın. Kaçamasanız bile elinizden gelen her şeyi yaptığınızı bilerek ölürsünüz. Bu pes ederek ölmekten daha iyidir, öyle değil mi?"

Dudaklarım ayrılıyor. Sanki her şeyi bitirmeyi planladığımı biliyordu. Bıçağı bu kadar iyi sakladığımı bilemezdi.

Tekrar gülümsüyor, ama bu sefer hüzünle dolu. "Herkesin gözleri solmuş. Görünüşe göre kimse savaşmak istemiyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sahip olduğumuz zamanı geçirdiğinde, sen de aynı olacaksın."

Başını çılgınca sallıyor ve birbirine karışmış kırmızı saç telleri yanaklarına çarpıyor. "Dövüşmek istediğimi *asla* unutmayacağım."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bahse var mısın?"

Geniş sırıtışı neredeyse yüzünü yaracaktı. "Savaşmaya devam edersem, benim ve arkadaşlarımın kaçmasına yardım edeceğine söz ver."

Nedense bıçağımı ve her şeyi sona erdirmek için duyduğum ezici ihtiyacı unutuyorum. Hiçlik artık hiçlik değil. Bu kız temiz hava getiren bir cehennem zebanisi gibi.

Başarılı olacak mı yoksa herkes gibi yanacak mı görmek istiyorum.

Kendini ateşe verilmekten ve küle dönmekten alıkoyabilecek biri varsa, o da muhtemelen odur.

"Hadi, söz mü?" Kocaman ela gözleri sayısız umut, beklenti ve... canlılıkla bana bakıyor.

"Söz veriyorum." Bu kelimeyi neden söylediğimi bile bilmiyorum ama söylüyorum işte.

Zıplıyor ve serçe parmağını uzatıyor. Olamaz. Ben de aynısını yapmayınca, elimi daha yumuşak ve kabarmış olan elinin içine alıp serçe parmağına küfrediyor.

"Anlaştık!"

Elimi hızlıca çekiyorum, yarısı çocukça olduğu için, yarısı da ona dokunmayı olması gerekenden daha çok sevdiğim için.

"Ben biraz uyuyacağım." Yanıma yerleşiyor, dizlerini göğsüne çekiyor ve başını üstüne koyuyor. Gözleri kapanmaya başlarken kollarından aşağı titreme yayılıyor.

Fısıldıyorum, "Ben Hawk'ım."

O zamanlar bu sözü asla vermemeliydim. Kalkıp gitmeliydim. Belki de öyle yapsaydım, yıllar sonra hayat kurtarıcımın ölümünü planlıyor olmazdım.

5

MIST

I Dokunuşun için açlıktan ölüyorum ama bedelini kanla ödemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim.

BURADA,

Çukur'da geçirdiğim on yıllar takip edilmemi engellemeli.

Ya ben yeteneğimi kaybediyorum ya da takip eden kişi tamamen farklı bir seviyede.

Papatya çayımı yudumluyorum ve fincanın kenarından etrafımı tarıyorum. Londra'nın kenar mahallelerindeki bu küçük kahve dükkânının eski duvar kâğıtları ve eski, koyu renkli ahşap masaları var. Bir müttefikte yer alması mekâna izole ve gizli bir konum kazandırıyor. Bölgeyi çevreleyen yeni ve yüksek binalar nedeniyle, yerini bilmediğiniz sürece bu dükkânı bulmanız zor.

Sadece birkaç yaşlı çift çaylarını yudumlayarak ve torunlarını konuşarak etrafa dağılıyor.

Bilerek kalabalık olmayan bir yer seçtim ama o lanet gözler beni rahat bırakmıyor.

Neden sürekli izlendiğimi hatırlatan bir zonklama şakaklarıma yerleşiyor. Omega'nın etkisindeyken, takiplerin hiçbiri kaydedilmedi. Omega damarlarıma pompalandığında etrafımın aşırı farkında olduğumu düşünürsek bu garip. Belki de takip edildiğimi biliyordum ama hepsi silinmişti. Omega'nın Ghost ve benim üzerimdeki yan etkilerinden biri de hafızalarımızı silmesi.

Kehribar rengi sıvıya bakarken parmaklarım çay fincanını çevreliyor, omuzlarım kamburlaşıyor. Kurbanlarımın isimlerini ya da yüzlerini bile hatırlamıyorum. Bu ayrıcalığa sahip olmamalıyım. Canavar olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamalıyım.

Ama yine de, unutmak çok mu yanlış?

Vücudumdaki her sinir, sırf onu silebilmek için tam bir atış yapmak için kaşınıyor Hepsi.

Ghost tatil için ayrılalı bir hafta oldu.

Bütün bir hafta Hawk'ın düşünceli, sessiz varlığını etrafta gördük ve Keşke onu silebilseydim.

Tek kelime etmemesi önemli değil. Sadece varlığı bile beni geri dönülmez bir kaosa itiyor. Onun duygusuz turkuaz gözlerine bir kez baktığımda koşmaya başlıyorum.

Onun gündemini bilmemek beni diken üstünde oturtuyor. Yıllar önce onu zar zor anlıyordum, ama şimdi sigarasından çıkan duman kadar sisli.

Kara bir kitap.

Kapalı bir muamma.

Artık ona ulaşmaya hakkım olduğundan değil.

Aldığım her nefeste hala derimin altında nabız gibi atsa da bu ayrıcalığı uzun zaman önce kaybettim.

Tek endişem görevim ve Le Salon'daki kızları güvende tutmak.

Sahte aksan havada süzülmeden önce sert metal yan tarafıma saplanıyor. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Bardağı masaya koyuyorum ve Molly'ye gülümsüyorum. "Oyun oynamayı bırak."

"Daha dikkatli olmalısın Sis. Başka biri seni öldürebilirdi." "Başka biri bu kadar yaklaşamazdı."

"Touché." Gülüyor, sesi yüksek ve kaygısız, sırt çantasını masanın üzerine fırlatırken.

Molly ağırlığını karşımdaki sandalyeye veriyor ve floresan pembe saçlarından oluşan vahşi yelesini zapt etmeye çalışıyor. File çoraplı kot tulum ve basketbol ayakkabısı giyiyor. Parlak kahverengi gözleri koyu gölgelerle belirginleştirilmiş. Menekşe rengi boyalı dudaklarının köşesinde bir piercing, burnunun ucunda da bir diğeri duruyor.

"Dikkat çekmekle ilgili ne demiştim?" Onu işaret ediyorum. "Suikastçılar her zaman gölgede kalmalı ve dikkat çekmemelidir."

"Pfftt. Bu dar ve eski moda, Misty." Sırıtıyor. "Gerçek yırtıcılar göz önünde saklanır."

Başımı sallıyorum. Muhtemelen Çukur'da bu şekilde düşünen tek kişi o.

En sevdiği çilekli milkshake'i sipariş ettim bile. Kurukafa ve pırıltılı bir kılıfla kaplı telefonunu eline alıyor ve masanın düzeninin fotoğrafını çekiyor. Molly sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve telefonuna dokunuyor, muhtemelen bunu Instagram'da paylaşıyor. Sosyal medyada binlerce takipçisi var.

İşini bitirdikten sonra iki dirseğini masaya dayayarak eğilir ve milkshake'inden uzun bir yudum alır.

Ben de eğilip fincanımı bir kenara bırakıyorum. Hades'in sayısız casusunun olduğu Le Salon'a kıyasla burası güvenli bir yer olabilir. Ancak, biri beni takip ettiğine göre, çok dikkatli olamam.

"İstediğimi yaptın mı?" Fısıldıyorum.

"Tamamdır!" Yaramaz bir parıltıyla mırıldanıyor. "Çok fazla ağ kurmam gerekti, ama iş gizlice dolaşmaya gelince tam bir kızım."

Uzun bir nefes alıyorum. "Zehir'in müritlerinin üstün gelmeyeceğinden emin misin?"

"Deneyebilirler." İçkisindeki pipeti çevirerek sırıtıyor. "Yine de onları ezmeye devam edeceğim. İkinci nesil suikastçıların çoğu bana iyilik borçlu ve onları çağırma zamanım geldi." Gururla göğsüne vuruyor. "Benim halkım Poison'ın halkının Ink'in halkından daha fazla insan öldürmesini engelleyecek. Tamam, bu bir cümlede çok fazla insan oldu ama ne yapacağınızı biliyorsunuz. Her neyse, Ink dışarıda olacak, Misty!"

Parmaklarımı masanın üzerinde duran ön koluma vuruyorum. "İyiliklerini istemek zorunda kaldığın için üzgünüm, Molls."

O da Flame gibi. İkisi de iyilik elde etmek için çok şey yapıyor. Flame bunu sadece herkesi manipüle etmek için yaparken, Molly farklı. Bu onun hayatta kalma yolu. Hiçbir zaman güçlü bir savaşçı olmadı ve eğer akıllanmasaydı, uzun zaman önce ölmüş olurdu.

Hayat damarlarından bazılarını feda etmesine neden olduğum için içim içimi yiyor ama her koşulda Ink'e ihtiyacım var. Korumaya gelince, bunu ona ben sağlayacağım.

"En azından bunu yapabilirim! Ayrıca Ink'in bana bir dövme borcu var. Kıçımda tamamlanmamış bir kafatası bıraktı. Bu hiç hoş değil." Sırıtıyor ve fincanımı kapıp çayı tek seferde yudumluyor. "Neden onun çıkmasını bu kadar çok istiyorsun? Sana da bitmemiş bir dövme mi bıraktı?"

"Ink ve ben her zaman arkadaştık. Onun çıkmasını istemem neden garip olsun?"

Molly gözlerini yarıklara kadar kısıyor, belli ki bana inanmıyor, ama omuz silkiyor ve milkshake'ini höpürdeterek içmeye devam ediyor.

Böylesi daha iyi. Ne kadar az bilirse, onun için o kadar güvenli olur.

"Tüm iyiliklerini kullanma," diyorum sert bir ses tonuyla. "Benim için kendini asla tehlikeye atma."

"Mistyyy! Sana tüm iyiliklerimi kullanmamın bir ömür süreceğini söylemiştim. Networking, hatırladın mı? Ayrıca..." kirpiklerinin altından bana bakıyor. "O zaman beni kurtarmasaydın burada olmazdım. Hayatımı sana borçluyum."

"Molly... Bunu bana hayatını *borçlu* olasın diye yapmadım. Bunu herkes yapardı."

"Ama kimse yapmadı. Araya giren tek kişi sensin."

Başımı eğdim. Keşke onu kurtardığımda kendimi gördüğümü bilseydi. O zamanlar daha on iki yaşındaydı, ufak tefek ve kemikli. Birkaç gardiyan ona saldırdı, o çığlık atıp çırpınırken kıyafetlerini yırttılar. Ona vurdular, yumrukladılar ve kaburgalarına tekme attılar. Donup kalmıştım. Dehşete kapılmıştım. Ancak onun kanını gördüğüm an çılgın bir hayvana dönüştüm.

Hepsini vururken avazım çıktığı kadar bağırdım. Her bir piçi. O cinayeti hatırlıyorum ve çok iyi hatırlıyorum. Molly'yi kurtarmak kendim için intikam almak ve akıl sağlığımın bir kısmını geri kazanmak gibiydi.

"Tamam, hadi gidelim!" Molly çoktan ayağa kalkmış ve sırt çantasını omzuna atmıştı.

"Nereye gideceksin?"

"Seninle geliyorum, Misty!"

"Sen... öyle misin?" Ondan her zaman Le Salon'a gelmesini istedim ve o her seferinde reddetti. "Senin tek bir yere hapsolamayan özgür bir ruh olduğunu sanıyordum."

"Evet, bu Hawk geri gelmeden önceydi. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

Adını duyunca dudaklarımı büzüyorum. Her zaman yaptığı gibi uzak durmalıydı ama adam yapması gereken bir şeyi yaparsa Tanrı korusun.

"Onunla başa çıkabilirim," diyorum hissetmediğim şeyi.

"Bu yüzden mi on beş yıldan fazladır ondan kaçıyorsun?" Kollarımı kavuşturup hiçbir şey söylemediğimde Molly devam ediyor. "İşte bu yüzden

düşündüm. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama o hayvanın sana zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Zorbalığa uğrayabilecek bir tipe mi benziyorum?"

"Bu kadar emin olunmaz!" Yanıma atlıyor ve kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Ayrıca, o Zeroes sürtükleri sana zor anlar yaşatıyor olmalı. Ben senin arkandayım. Ben senin erkeğinim! Ya da kadın ya da her neyse."

Hainler o oylama sırasında onun tarafını tuttular. Küçüklüğümüzden beri Hawk her zaman herkesin konuşmak istediği ama sessizliği yüzünden itildiği koca düşünceli Sıfır olmuştur. Yine de çoğu kişi ona verimliliği için saygı duyuyor.

Molly ve ben kafeden çıktık. Öğleden sonra temiz hava yüzüme vurur vurmaz, omurgamda başka bir rahatsız edici his geziniyor.

Molly'nin adımları ağırlaşırken sert bir ses tonuyla "İzleniyoruz" diye fısıldar. Telefonunu eline alıyor ve içindeki birkaç şeye d o k u n u y o r. "Doğuya git. Ben kuzeye gideceğim. Hadi şu enayiyi yakalayalım."

Kolunu tutarak geri çekilmesini engelliyorum. "Güvenli değil. Burada siviller var."

Beni izleyen kişiyi yakaladığımda, bunu tek başıma yapacağım. Tüm bunların yıllardır başımın üzerinde dolaşan tehditle ilgili olduğuna dair güçlü bir içgüdüm var.

"Ama Misty!"

Çantamda bir şey titriyor ve irkiliyorum. Lanet olsun. Neyim ben? Acemi mi?

Telefonumu elime alıyorum ve mesajı açtığımda nefesim daralıyor.

Uzak durman konusunda ne demiştim? Eğer bunu yapamazsan, yardım ederim.

Sokağın ortasında gıcırdayarak duruyorum, topuğum kaldırıma takılıyor.

Hayır. Bu olamaz.

Kalbim eziliyor ve midemin karanlık çukurlarına doğru parçalanıyor.

Kekeleyerek nefes alıyorum, ciğerlerim eforla yanıyor. Asidin tadını alırken kollarımdan ve boynumdan aşağı bir titreme iniyor.

Hawk.

Topuklu ayakkabılarıma ve düzgün nefes alamama sorunuma aldırmadan koşmaya devam ediyorum. Molly adımı haykırıyor, sonra koşarken arkamdan gelen ayak seslerine küfrediyor.

Ben. Sokaklar ve insanlar çevresel görüşümde bulanıklaşıyor ve topuklu ayakkabılarla koştuğum için bacaklarım acı içinde bağırıyor.

Hepsini susturuyorum. Duyularım hedefime ulaşmaya odaklanıyor.

Eğer ona bir şey olursa... o zaman bunca zamandır ne için savaşıyordum?

Bu lanet mesafeye neden katlandım?

Le Salon'a nasıl ve ne halde geldiğimi bilmiyorum. Girişte ayakkabılarımı fırlatıp atıyorum ve yalınayak fırlıyorum. Henüz açılış saati olmadığı için kimse beni merdivenlerden ve koridorlardan deli gibi koşarken görmüyor.

Ofisime daldım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak kadar ağır nefes alıyorum.

İçerideki tek kişi kanepede uyuyan Flame. Uzun bacakları kanepenin kenarına uzanırken kolları yastık görevi görüyor.

"Misty, kahretsin, kadın!" Molly nefesini tutmak için eğilerek pantolonunu indiriyor. "Neyin var senin?"

"Nerede o?" Alev'e küçük bir fısıltıyla soruyorum.

Onun uyku deflasyonu yöntemi beni hiç kandıramadı. Herkesin nerede olduğunu bilen biri varsa, o da odur.

Bir tahta gibi yerinden kıpırdamadan duruyor.

İçeri daldım ve diz çökmüş bir pozisyonda üstüne atladım. Ayaklarım sert karnının üzerindeyken dizlerim göğsüne gömülüyor. Yakasından tutup başını koltuktan kaldırıyorum, tırnaklarım boynunu çiziyor. "Nerede olduğunu söyle bana!"

Soluk mavi gözlerinden birini aralayarak sinsi bir sırıtışla dudaklarını büküyor. "Sapıkça."

"Flame," diye uyarıyorum yarı histerik bir

tonda. "Kim *olduğunu* belirtmedin."

Cevabını yumruklayarak vermeyi ve birbirimizi öldürsek bile boş vermeyi düşünüyorum.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Girişten derin, kontrollü bir ses yükseliyor.

Uzuvlarıma hayat geri dönüyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Başımı

yavaşça yana eğiyorum, orada olmadığından yarı korkarak.

Hawk kapıda duruyor, geniş gövdesi girişi cüceleştiriyor, Molly'ye zar zor bir göz atma alanı bırakıyor. Yüzü her zamanki vurdumduymazlığını koruyor ama o turkuaz maviler yüzüme hançer gibi saplanıyor. Tişört geriliyor

göğsünün sert iniş çıkışına karşı. Sert duruşu ve omuzları sanki dövüşmek üzereymiş gibi tehditkâr bir hava katıyor.

Bekle. Belki bir kavgadan dönmüştür.

Çılgın bakışlarım boynu boyunca gizlenen kanat dövmelerinden pazılarının sıkı çıkıntılarına, dar beline ve bacaklarına kadar onun üzerinde geziniyor.

Yaralanma yok.

Flame'in yakasını kavrayışım gevşiyor ve parmaklarımı omzunun üzerinden geçiriyorum.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, düzenli nefes alışımı yeniden kazanıyorum ve düğümü kovalıyorum.

Sapığım benimle oynadı. Tepkimi ölçmek için o mesajı gönderdi ve ben de deli bir kadın gibi buraya koşarak büyük bir hata yaptım.

Neden umursamayı bırakamıyorum, lanet olsun bana?

"Kucak dansı mı planlıyorsun?" Yumuşak, rahatsız edici ses beni düşüncelerimden koparıyor.

Gözlerimi açtığımda Hawk sinir bozucu, yoğun bir bakışla beni izliyor.

Bunun dışında hiçbir erkek beni korkutamaz. Derimin altına girdi ve temizlenmeyi reddetti.

Flame'in tişörtünü bırakıyorum ama Hawk'ın bana ne yapacağımı söylememesi gibi basit bir nedenden dolayı aşağı inmeye çalışmıyorum.

Flame gözlerini kapatıyor, sanki hâlâ onun üstünde olmam ve ondan nikotin solumam umurunda değilmiş gibi.

Hawk'ın yaralanmadığından emin olduğuma göre, kayıtsızlık düğmesini geri çevirmeliyim.

"Ne var ne yok?" Scar'ın sarı yelesi Hawk'ın etrafından görünüyor. Molly ile göz göze geliyor ve kusacakmış gibi bir parmağını ağzına sokuyor. "Burada ne işin var senin?"

Molly dişlerini göstererek kocaman sırıtıyor. "Ne düşünüyorsun? Plastik bebek yüzünü mahvetme fırsatını kaçıramam."

Scar sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Kafatasını parçalamadan olmaz, Goth kızı."

Ölüm tehditlerine devam ediyorlar ama benim tek hissettiğim Hawk. Onun enerjisi, sadece varlığı, odadaki havayı emişi ve bedenimi kendine çekişi.

Alev'in uykuda bile sıkılmış görünen yüzüne bakıyorum ama kaslarım kalkıp yanına gitme isteğiyle geriliyor. Bir kedi gibi mırlamak istiyorum.

ve kendimi ona sürteceğim. Belki o zaman, on buçuk yıldır özlediğim rahatlığı nihayet hissedeceğim.

Bu kadar yakın olması neredeyse kararlılığımı kırıyor.

Git artık. İkimiz de yokmuşuz gibi davrandığımız kısır döngümüze yeniden başlayalım. Zihnimde ona bağırıyorum.

Bir uyarı almadım.

Güçlü bir el bileğimi kavrıyor ve beni aşağı çekiyor. Flame'in göğsünden düşüyorum ve neredeyse yere çarpıyorum. Ayaklarıma doğru yuvarlanıyorum, kalbim göğüs kafesime çarparken dudaklarım aralanıyor.

Hawk bana dokunuyor.

On beş yıldan fazla bir süre sonra, o... bana dokunuyor.

Bileğimin derisinin altında bir karıncalanma başlıyor ve onu bastırmaya çalışsam bile omurgamda dans ediyor. Ağzım 'O' şeklinde ona bakıyorum. Yüzünü bir duygu kasırgası kaplıyor ama ben hiçbirini seçemiyorum.

Hâlâ bana bakarken, sert bir ses tonuyla "Herkes dışarı" dedi.

Ne?

Alev esniyor ama koltuktan sendeleyerek kalkarken itiraz etmiyor. Dışarı çıkarken göz kapakları kapalı kalır. Molly içeri girebilmek için Scar'ı iterek yolundan çekmeye çalışır. Alev bir elini onun pembe kafasına koyar, onu geri iter ve kapıyı arkasından kapatır.

Hayır. Hayır.

Onunla yalnız kalma.

Hawk ile asla yalnız kalamam. Bunca zamandır tuttuğum tek söz b u y d u .

Onun nesi var böyle?

On beş yıl sonra, sadece bana dokunmakla kalmadı, aynı zamanda bizi yalnız kalmaya zorladı.

Hawk yakaladığı bileğimi sırtımın arkasına fırlatıyor, oraya hapsediyor ve bu hareketle beni kendine doğru çekiyor.

Boştaki elim taş gibi sert omzuna indiğinde nefesim kesildi.

Hawk fısıldamak için eğildiğinde sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor, "Bana bir borcun var ve ödeme zamanı geldi, Hellion."

6

MIST

Y Sen benim cennetimdin ama sonra cehennemim oldun.

GEÇMIŞ,

Köşeyi dönüp dev bir ağacın arkasına saklanırken yaramazca gülümsüyorum. Ağrıyan, yırtılmış parmaklarım küflü gövdeyi kavrıyor. Çam ve orman kokusunu içime çekerek bir tahta gibi hareketsiz kalıyorum.

Muhafızların gürleyen ayak sesleri ters yöne doğru ilerliyor. İyi ki kurtulduk. Aylardır ilk kez bizi o beyaz duvarlı hapishaneden çıkardılar. Elbette kaçmak zorundaydım. Bunu yapmak için bekledim, günleri ve saatleri saydım. Bizi ormana götürecek kadar aptal olmaları benim sorunum değil. Kapsamlı eğitim için olduğunu söylediler.

Ben kapsamlı bir kaçış olduğunu söylüyorum.

Tek yapmam gereken ana yolu bulup otostop çekmek.

Ayak sesleri duyulmaz olunca arkamı dönüp muhafızlardan uzağa koşuyorum. Ayakkabılarımın altında yapraklar çıtırdıyor ve ince beyaz pantolonumun üzerinden dallar tenimi kesiyor.

Boğazım kaşınıyor, su için yalvarıyor ama duracak zamanım yok.

Başım güçlü bir göğse çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum. Gıcırdayarak duruyorum, yumruklarım sıkılıyor.

O çarpıcı turkuaz gözlerle karşılaştığımda nefesim sakinleşiyor. Hawk üzerimde yükseliyor, kollarını gelişmiş göğsünde kavuşturuyor. Yemin ederim

her geçen gün genişlemeye devam ediyor. Sanki çocuğun daha çekici olması gerekiyormuş gibi.

"Sen bir zebanisin, değil mi?" diye soruyor biraz eğlenmiş bir tonda. Bana ne zaman böyle seslense kalbim küt küt atıyor. Bir baş dönmesi ayak parmaklarımı kıvırıyor,

Takma adı olan tek kişinin ben olduğumu bilerek. Tanıştığımız ilk günden beri kendimi ona dayatmış ve bitmek bilmeyen konuşmalarımla kulaklarını kanatmış olabilirim. Neredeyse hiç konuşmuyor, bu yüzden konuştuğunda Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissediyorum.

Garip bir şekilde, o bekleme odasında geçirdiğimiz bir saat, günlerimin en parlak kısmı haline geldi.

"Hadi gel." Etrafa bakınarak onu atlattım. "Hadi koşalım. Sadece Hayalet ve Gölge'yi bulmam gerekiyor. Zamanımız varsa belki Ink'i de."

Güçlü bir el pazumu kavrıyor ve beni geri çekiyor, böylece bir kez daha birkaç metre üstümde duruyor. Ormandaki çam ve denizin özgürlüğü kokuyor. Bir bağımlı gibi koklamaktan kendimi alamıyorum.

"Burası özel bir ada," diyor. "Kıyıların her yerinde muhafızlar var.

Kaçış yok."

Umutlarım buruşuyor ve midemin dibinde eziliyor. Kollarımdan aşağı bir titreme yayılıyor. "Hayır. Bir yolu olmalı." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Bunu daha fazla yapamam. Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım -"

Hawk omzumu sarsarak sözümü kesiyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Güçlü olduğunu sanıyordum? Omega'nın üstünde olduğunu sanıyordum?"

Koca bir yalancıydım. Ben güçlü değilim. O ilacı almaya devam edip her şeyi silmesine izin veremem. Bazen uyanıyorum ve ne ya da kim olduğumu bile bilmiyorum.

"Burada kalırsam, bizi ne yapıyorlarsa ona dönüşeceğim. Gölge'yi, Hayalet'i ve... *seni* bile unuturum. Kaçmak zorundayız."

"Yapacağız." Parmak eklemlerinin arkasını yanağımda yavaşça gezdiriyor. Gözlerimi kapatıp memnun bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya zorlanarak dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Bir gün bu cehennemden kaçacağız." Sesinin tonu yumuşar. "Seni Fransa'ya götüreceğim."

"Fransa mı?" Hıçkırıyorum.

"Hayatımla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama Fransa'yı, masmavi bir denizi ve güzel, eski şehirleri hatırlıyorum. Seni oraya götüreceğim."

Vay be. Hawk aylardır bu kadar konuşmamıştı. "Söz

mü?" Ona bakıyorum.

"Sadece güçlü kalacağına söz verirsen. Eğer kendini kaybedersen, seni yanımda götürmem." Arka cebine uzanıyor ve her zaman üzerinde taşıdığı küçük, sivri bir hançeri elime tutuşturuyor. "Bu anlaşmamızı mühürleyecek."

"Sarıl." Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü onun güçlü, rahatlatıcı göğsüne gömüyorum. Kokusunu ve bağımlılık yaratan sıcaklığını içime çekiyorum.

Boğulurken onu kıyı olarak kullanabilirim.

Her şeyin bitmesini istediğimde, sadece ertesi gün bekleme odasında olacağını bildiğim için hayatta kalıyorum.

O benim karanlık tünelin sonundaki ışığım ve sürünmem gerekse bile ona ulaşacağım.

"Güçlü olacağım. Söz veriyorum!"

Saçımın tepesini okşuyor. "İşte benim cehennemim."

BURADA,

Bu anının nereden geldiğini ya da neden şimdi olduğunu bilmiyorum, ama bu yanlış bir anı.

Bana 'Cehennem Aslanı' dediği içinse, o zamanlar sahip olduğu sıcaklık ve ilgiden hiçbir şey kalmamış demektir.

Hawk hala kolumu arkamda hapsediyor ve kocaman vücudu benimkinin üzerine yapışmış durumda. Neredeyse yirmi yıl geçti ve hâlâ üzerimde yükseliyor, beni cüceleştiriyor. Ama bu sefer bana korunduğumu hissettirmiyor. Omuzlarının sert çıkıntıları açık bir tehditle sertleşiyor.

Artık benden nefret ediyor.

Karanlık enerjisi etrafımda dolaşıyor ve zehirli bir zehir gibi derimin altına sızıyor.

Onu kim suçlayabilir ki? Bizi bu duruma ben soktum. Yine de bir parçam onun tarafından nefret edilmekten acı duyuyor.

Daha mantıklı olan tarafım onu tokatlamak için kaşınıyor. Bir daha asla yapmayacağına dair sözsüz bir anlaşmadan sonra neden bana dokunuyor?

Vücudumun gözle görülür bir şekilde ona doğru eğilmesine karşı koyamıyorum. Meme uçlarımın elbiseme karşı nasıl sıkılaştığına ve büzüldüğüne. Onun varlığı bacaklarımın arasındaki o tanıdık sızıyı nasıl da tetikliyor. Hâlâ okyanus ve biraz da duman kokuyor. Uyuşturucu bağımlısı gibi derin derin içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Hawk her zaman yasak bir fantezi olmuştur.

Tüm yasak fanteziler gibi, bunun da beni tüketmesine, parçalamasına ve paramparça etmesine izin vermek istiyorum.

Bugün olmaz, Şeytan.

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama hapsettiği bileğimi daha sıkı tutuyor ve boştaki eliyle kalçamı kavrayarak beni olduğum yerde kalmaya zorluyor.

Bir sıcaklık titreşimi bedenimi sararken boğazımın arkasında bir inilti beliriyor. Oh, tatlı ıstırap. Hawk'ta karşı koyamadığım bir şey varsa, o da şeytani kontrolcü yanıdır. Her zaman onun üstümdeki, içimdeki ve etrafımdaki görüntüleri aklıma geliyor.

Lanet olsun bana. Bunlar beni bu aşırı farkındalıktan kurtarmak için yanlış imgelerdi.

Böyle giderse tüm zayıflığım ortaya dökülecek.

Onunla yalnız kalma.

"Hawk, bırak gideyim!" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Eğiliyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken hırıltılı bir sesle mırıldanıyor: "Artık değil, Hellion."

Alt dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki neredeyse kan geliyor.

Ciddi olmadığın halde bana öyle demeyi kes. Güzel anılarımı lekelemeyi bırak!

Boştaki elimi yumruk yapıp çenesine doğru savuruyorum. Parmak eklemlerim acıyla patlıyor ama bu, onu herhangi bir şekilde incitmenin bana verdiği acıyla kıyaslanamaz bile.

Ama acı sahip olduğumuz tek şey. Acı artık ihtiyacımız olan her şey.

Kendini toparlayamadan bileğimi büküp onu itiyorum. Nefeslerim sert çıkıyor ve ellerim Omega'nın yoksunluğundan iniyormuşum gibi titriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak titrediğimi ve sert meme uçlarımın kumaşa nasıl baskı yaptığını göstermekten kaçınıyorum. "Bana bir daha asla dokunma."

Gülüyor, sesi alçak ve acı. Sonra parmaklarını çenesindeki kızarık noktaya götürürken yüzündeki tüm sahte mizah siliniyor. "Benim senden nefret ettiğim kadar senin de benden nefret ettiğini bilmek güzel." Bana doğru ilerliyor. İçimdeki her şey bedenimi geri adım atmaya zorluyor ama onun istediği de tam olarak bu. Duruşumu koruyor ve çenemi dışarı çıkarıyorum.

Küçük bir mesafede durdu, yüzü buz gibiydi. "İntikamımı alma vakti geldi. Bunca yıldır tırmanmaya devam ettiğin o yüksek ve kudretli kaideden düşmeni sağlayacağım."

"Hawk," diye uyarıyorum, sesimdeki titremeyi zar zor bastırarak. Hiçbir zaman intikamcı bir tip olmadı, ama yine de onu kendi versiyonumla karşılaştırıyorum.

ateşe verildi. Bu yeni Hawk tam bir gizem ve ben buzdağının sadece görünen kısmını görüyorum. Dikkatli olmazsam yüzeyin altındaki dağ beni yok edebilir.

"Poison'ın çıkmasını istediğime karar verdim, bu yüzden ekibine yardım etmek için hedefleri vuracağım. Ink için üzgün olduğumu söyleyebilirim." Dudakları acımasız, sadist bir gülümsemeyle hareket ediyor. "Ama değilim."

Damarlarımdan sıcak, kırmızı enerji geçerken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Ona doğru hamle yapıyorum ama iki elimi de sağ elinin içine hapsediyor. Solak olmasına rağmen, cezalandırıcı tutuşundan kurtulamıyorum.

Kulağımın kabuğuna doğru fısıldarken yüzü donuk kalıyor, "Oh, ama ben biliyorum. Özel yapım cehennemine hoş geldin."

"Kes şunu, lanet olası." Omurgamdan aşağı inen ürpertiyi bastırıyorum.

"Mürekkep'in çıkmasını ne kadar çok istersen, onu o kadar çok gömeceğim," diye devam ediyor soğuk, alçak ses tonuyla. "Ne kadar çok savaşırsan, seni o kadar çok kıracağım."

Ona ters ters bakarken dudaklarım bir çizgi halinde inceliyor. "Dışarı çıkmana izin vermemeliydim."

Bir an için kalbimle düşünmeyi bırakıp onun yerine Mürekkep'i kurtarmak için daha çok çalışsaydım, burada olmazdık.

Kimi kandırıyorum ki? Tekrar etmem gerekse onu seçerdim. Her zaman onu seçeceğim.

Ve bu benim zayıflığım.

İşkence gördüğü videoları her izlediğimde kendimi doğranmış gibi hissediyordum. Bütün gece yerde baygın yattığı bölümü tekrar izler, göğsünün inip kalkmasıyla teselli olurdum.

Hâlâ hayatta olduğunu.

"Bu senin hatan ve bunun bedelini ödeyeceksin." Beni itti ve geriye doğru tökezledim, kaval kemiklerim sehpanın kenarına çarptı.

Hawk sanki benden tiksinmiş gibi ofisten çıkmadan önce bana bir bakış bile atmıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, ağırlığımı masanın sert yüzeyine bırakıyorum ve kontrol edemediğim nefesimi bastırmaya çalışıyorum. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Güçlü kalmalıyım. Aksi takdirde, bunca yıldır inşa ettiğim her şey paramparça olacak.

Hawk'ın intikamını alabilirim.

En azından, umarım yapabilirim.



SONRAKİ HAFTA Hawk'tan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bana bir daha dokunduğunda kollarında erimek istemiyorsam kendimi daha iyi kontrol etmeliyim. Gerçi o günden beri bana dokunmaya yeltenmeyecek kadar benden iğrenmiş görünüyor.

Dışarıda kalıyor ya da Flame veya Scar ile vakit geçiriyor. Daha önce ona zar zor tahammül ediyordum, ama şimdi Hawk'ın her yerinde olduğu için, mide bulantısı ve sıcak öfke duygusu birbirine karışıyor.

Onun koluna asılıp, kendine özgü neşeli enerjisiyle gevezelik ettiğini fark etmemiş gibi yapıyorum. Eskiden o gülümseme tamamen bana aitken, üst dudağındaki hafif seğirmeyle ona gülümsediğini görmemiş gibi yapıyorum.

Bir zamanlar bana ait olan bir şeyi vermeye nasıl cüret eder?

Ama tekrar ediyorum, kızmaya ne hakkım var? Bu beni hiç ilgilendirmemeli.

Masamın arkasına oturup Le Salon'un e-postalarını gözden geçiriyorum, sayılara ve faturalara neredeyse hiç dikkat etmiyorum.

Aklım sürekli Hawk'ın Poison'ın müritlerine yardım etme tehdidinde. O sadece Sıfırıncı Takım'da değil, tüm Çukur'da usta bir keskin nişancı. Molly'nin yardımlarıyla bile onun hedefleri ortadan kaldırmadaki etkinliğini bastırabileceğimizi sanmıyorum.

Hades'in Orta Doğu'da pek çok bağlantısı olduğundan, Poison ve Ink'in müritlerini öldürme oyunları oynamaları için oraya gönderebilir. Hawk, Poison Ekibi'nin peşine takılırsa mahvoluruz. On beş yıldan fazla bir süreyi Hades'in MI6 ve CIA ile yaptığı 'işbirlikçi' sözleşmeleri alarak isyancıları ortadan kaldırarak geçirdi. Orta Doğu Hawk'ın oyun alanı. Muhtemelen gözleri bağlıyken hedefleri vurabilir.

Onu bir şekilde burada tutmalıyım. Öte yandan, eğer kalırsa... bakışlarım iki sıra evrakın arasında duran telefonuma kayıyor. Daha kötü bir tehlikede olabilir.

Çukur'dan çıktıktan sonra tek istediğim tekrar Orta Doğu operasyonlarından birinde kaybolmasıydı. Yılda bir kez, Ghost tüm Sıfır Takımı üyelerini bir araya getirdiğinde buluşacağız.

Bu benim için yeterli.

Şimdi Poison'a Ink'in özgürlüğü konusunda yardım etmeyi planladığına göre, Orta Doğu'ya geri dönmesine izin veremem.

Uzun bir iç çekiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bir iyilik ister misin?" Flame'in uykulu yüzü kanepenin arkasından görünüyor. Koyu kızıl saçları ve sakalı dağınık ama yarı bulutlu gökyüzü rengindeki soluk mavi gözleri muziplikle parıldıyor.

Flame'in bizi kendisine borçlu kılmak için her fırsatın üzerine atlamasına izin verin.

Espri yapmadan gülümsüyorum. "Senin gibi bir şeytana ruhumu satacak noktaya geldim Alev. Ama korkarım ki senin bile bu delilik için bir çözümün yok."

Kanepenin üzerinden atlıyor, tüm uykusu yüzünden akıp gidiyor. Sonra zıplayıp masanın kenarına oturuyor. "Dene bakalım. Bilirsin şeytanların bir sürü numarası vardır."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve başımı gevşemiş yumruğuma yaslıyorum. "Seni cehennemde gerçekten özlemiş olmalılar."

Bana o nadir, geniş sırıtışlarından birini gösteriyor. "Eminim öyledir." Başımı sallıyorum. "Umutsuz vakasın."

"Tıpkı Hawk gibi mi?"

Dudaklarımı inceltiyorum. Neden herkes onu boğazımdan aşağı itmek zorunda? Birkaç haftadır kimsenin müdahalesi olmadan onun tarafından tüketildim.

Hiçbir şey söylemediğimde, Flame sırf kaos onun işi olduğu için tüm düzenli evraklarımı etrafa saçıyor. "On beş yıl önce ne olduğunu merak ediyorum. Bir gün iğrenç bir şekilde birbirinize düşmüştünüz, ertesi gün ise birbirinizin boğazına sarılmıştınız. O zamandan beri birbirinize yaptığınız 'sen yoksun' numarasından bahsetmiyorum bile. Bana hikayeyi anlatırsan sana ücretsiz bir iyilik yapmaya hazırım."

Kendime rağmen gülüyorum. Eğer karşılığında bir iyilik istemeyi düşünmüyorsa, bu büyük bir bağlılık. "Ne zamandan beri hikâyeleri seviyorsun?"

Kızıl bir kaşını kaldırıyor. "Kulağa tuhaf geldiği için."

"Bundan çok uzaklar." Tekrar telefonuma bakıyorum. "Onlar trajik." "Boş ver o zaman." Masadan zıplayarak indi ve elindeki omuz. "Ama Hawk'ın senden nefret etmesine neden olma, sana zarar verebilir ve verecektir de."

Yaptım bile.

"Bu sessizliğin altında bir sürü çılgınlık yatıyor," diye devam ediyor Flame. "Özellikle de The Pit'teki işkenceler aklını başından aldıktan sonra."

Doğruluyorum, nefesim derinleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O aynı değil. Orada başına bir şey geldi ve bunu iyi saklıyor, ama her zaman yaptığım gibi öğreneceğim. Bu iyiliğe ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Evet. Ne bulursanız beni haberdar edin."

"Anlaşıldı."

Başım yine yumruğuma çarpıyor. Hawk'ın her zamankinden daha farklı göründüğüne eminim ama Çukur'da ona ne olmuştu?

Ben Alev'i daha fazla araştıramadan kapı açıldı.

Shadow omuzlarını dikleştirmiş ve kaplan kollu dövmeleri hırıldayarak içeri dalıyor. Sanki dövüşmek için buldozer gibi ringe çıkıyor. Scar onun arkasında pastel yeşil şortu ve parmak arası terlikleriyle yürüyor. Bugünkü tişörtünde 'Kahvaltıda Şeytan Yerim' yazıyor.

Shadow'un ölümcül ifadesi benimkiyle buluşuyor. "Aklından ne geçiyordu, yaşlı cadı?"

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Shadow ile tartışacak havada değilim.

Flame de bir eli kot pantolonunun cebinde, ayakta duruyor. Dramayı çok seviyor.

"Geçen gece kolunu kırdığın adam lanet olası devletin baş sekreteri." Gölge ısırır.

"Ve?" Koluma dokunuyorum.

"Ve biz politikacılarla uğraşmayız. Sahip olduğu her şeyle üzerinize geliyor. Peşimizde sadece Hades ve rakiplerimiz yok, Met Polisi de var. Bu bizi çökertmek için mükemmel bir fırsat."

"Jessica'ya neredeyse tecavüz ediyordu," diye olabildiğince soğukkanlı bir şekilde duyurdum.

"Onu tekmeleyip dışarı atabilirdin, lanet kolunu kırıp kaburgalarını çatlatmazdın."

"Onun türü sadece güçten anlar. Merak etmeyin. Onu susturacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Saldırıyı çoktan büyüttü ve
sana karşı bir polis raporu hazırladı. Eğer onu öldürürsen, tüm parmaklar senin yüzünü gösterecek."

"Met Polisi tam bir pislik." Scar dilini şaklatarak Shadow'un metalik bakışlarıyla buluştu. "Özellikle de şu baş belası teğmen. O pisliği öldürürsem Elle ve Zoe'nin çok üzüleceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben de ondan o kadar hoşlanmıyorum." Gölge ters ters bakar. "Ama bunu aklından bile geçirme. O onların üvey kardeşi."

"Kaza gibi göstereyim mi?" Pazarlık yapıyor.

"Ha. Buna kan banyosu da dahil mi, değil mi?" Gölge havlıyor. "Beni kandırabilirdin, psikopat bebek."

"Pssh. Tamam."

"Güvenlik kayıtlarını ve tüm tanıkları sildim." Sözlerini kestim. "O pislik politikacının elinde arama emrini garanti edecek hiçbir şey yok."

"Umalım da öyle olsun." Shadow dolaba doğru ilerliyor, bir şişe viskinin kapağını açıyor ve doğrudan şişeden içiyor. En son ne zaman normal bir insan gibi bardak kullandığını hatırlamıyorum. "Bu gün gittikçe garipleşiyor."

Alev'in vücudu Gölge'ye doğru eğilir. "Ne oldu?"

Gölge kehribar rengi sıvıyı biraz daha yudumluyor. "Nero'yu hatırlıyor musun?"

Geriye doğru sendeledim, neredeyse düşüyordum. Neyse ki masa beni durduruyor. Denge için soğuk terli parmaklarımla kenara tutunuyorum. Kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor. *Güm. Güm. Güm.*

"Ooh, muhafız mı?" Scar parmaklarını coşkuyla şıklattı. "O bir sadistti. Bana en iyi işkence hareketlerimi öğretti!"

"Ve Hades'in Muhafız Şefi." Flame bir sigara alıp baş ve işaret parmakları arasında çeviriyor. "Çukur'un ilk kurucularından biri."

"Nasıl ortadan kaybolduğunu hatırlıyor musunuz?" Shadow dudaklarında parlayan alkolü yalıyor. "Hep bir delikte öldüğünü düşünmüştüm."

"Ama?" Flame sigarayı ağzına tıkar ve asılı tutar. "Ama az önce hayatta olduğunu duydum. Yani on beş yıldan fazla bir süre sonra mı? Bu delice."

Kekeleyerek nefes alıyorum, ayakta duramıyorum ve kendimi tutamıyorum. "Kim böyle söylentiler yayıyor?"

"Senin neyin var, yaşlı cadı?" "Cevap ver bana!" Sesim yükseliyor.

Üçü de sanki iki kafa daha büyümüşüm gibi beni izliyor. Belki de büyüdüm. Yıkılmanın eşiğindeyim.

"Bu bir söylenti değil." Gölge şişedeki sıvıyı karıştırıyor. "Celeste Hades'e eşlik ediyor ve bana Nero'yu kimin ortadan kaldırdığına dair bir ipucu olduğunu söyledi. Eğer o kişiyi bulursa, Hades onu canlı canlı doğrayacak."

Dizlerim bükülüyor ve sandalyenin üzerine ölü bir ağırlık gibi düşüyorum.

Girişteki bir varlık dikkatimi çekiyor. Başımı kaldırıp Hawk'a bakıyorum.

Tek kelime bile etmeden. İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıyız.

Kabusumuz geri döndü.

7

HAWK

Senin de benim kadar kırılmış hissetmeni istiyorum. Yaşamanın ama hayatta olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilmen için sadece nefes alma çabasıyla mücadele etmeni istiyorum.

FISILTILAR KAFAMI DOLDURUYOR. Sessiz, anlaşılmaz ve lanet olası ısrarcı.

Gözlerimi kapatırken sağ elim tüfeği sıkıca kavrıyor.

Burnum ve ağzım arasında nefes alıp veriyorum, ama fısıltılar kafamın duvarlarına çarpmaya devam ediyor, alay ediyor, yükseliyor, beni delirtiyor.

Belki de ben deliyim.

Bu işkence herkesi deliliğin ölümcül sınırına doğru sürüklemelidir. Hiçbir güçlü irade ya da çocukluk eğitimi beni bundan kurtaramazdı. Kafamın içine eden şey fiziksel işkence ya da lanet olası geri çekilme değil, Hades'in bana durmadan gösterdiği slayt gösterisiydi. Tekrar ve tekrar.

Fiziksel işkenceye sonsuza kadar katlanabilirdim, ama zihinsel işkenceye? Beni mahvetti.

Tüfeği bırakıyorum ve sırtımı yarı inşa edilmiş korkuluklara dayayarak yere kayıyorum. Gecenin serin havası terli kollarımın ve ensemin tüylerini diken diken ediyor.

Shadow'la saatlerce koştuktan sonra, hala harcayacak çok fazla enerjim var. Derimin altında, kapana kısılmış bir hayvanın hırlaması ve dışarı çıkmak için pençelemesi gibi titreşiyor.

Genellikle Afganistan'da, Suriye'de ya da Yemen'in uçsuz bucaksız çöllerinde satranç taşları gibi birbiri ardına isyancıları indirirken ay tozuna bulanmış olurdum. Mükemmel bir hayat değildi ama benim lanet hayatımdı. Tekrar nefes alabilmek için seçtiğim hayat. Orta Doğu'nun sert kumu ve dayanılmaz sıcağı buradaki havadan daha az boğucu.

Fısıltılar sanki kafamı içeriden patlatacakmış gibi saldırılarına devam ediyor. Bir hedefe konsantre olmak imkansız hale geldi. Tüfeğime dokunduğum anda, bu alçak mırıltılar beni delirtiyor.

Ellerimi yüzümün önüne çekiyorum ve bileklerimdeki kızgın kelepçe izlerine bakıyorum. Bir tetikçi, üstelik bir keskin nişancı olarak ellerimi korumak için her şeyi yaptım.

Ta ki işkence her şeyi mahvedene kadar.

Çukur'daki tutsaklığım sırasında saatlerce tavandan sarktım, beni tutan tek şey kelepçeli bileklerimdi. Çıktıktan sonra gördüğüm doktor, ikinci nesil suikastçılardan biri, fiziksel yaralarımın engelleyici olmadığını söyledi. Sadece zihinsel.

Kendimi zaten engelli hissediyorsam bunun bir önemi var mı?

Bir daha asla bu kadar etkili ateş edemeyeceğim. Tek varlığım olan ellerim işe yaramaz hale geliyor. Geçen gün Poison's Team'e yardım etmeye başladım ama bir değil, iki kez ıskaladım. İşi bitirmek için yaklaşıp silah kullanmak zorunda kaldım.

Bu bir ilk, ama son olmayacak. Her
şeyi kaybediyorum.

Her şeyi.

Bu yetmezmiş gibi, Neron dirilişini duyurmak için tam da bu lanet anı seçti.

Hayatta olduğundan değil ama Hades o gün neler olduğunu öğrenirse, Çukur'un suikastçı sürüsü tarafından avlanıp öldürüleceğim. Daha da kötüsü, Hades beni geri götürür ve bana yeniden işkence eder.

Bu sefer, kalan akıl sağlığımı da kaybedeceğim. Yine de gidemem. Artık gidemem.

O buradayken olmaz.

Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve tüfeğimin deliğinden bakıyorum. Mist'in odasındaki ışık, yatağının yanındaki yan sehpaya doğru eğilirken sırtının dış hatlarına gölge düşürüyor. Yandan görebildiğim için çekmeceyi karıştırdığını fark ediyorum.

Göğüsleri saten elbisesinin koyu mavisine dökülüyor ve solgun teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Aletim kot pantolonumun fermuarını zorluyor. Kanlı haine ters ters bakıyorum. Ondan nefret ettiğimi hiç anlamamış. Yasak meyve gibi sallanan göğüslerine odaklandıkça, ergen bir çocuk gibi daha da sertleşiyorum.

Bu kadın için bir sapık, bir röntgenci ve... başka bir şey oldum.

Yatağın kenarına oturmuş, kitaba benzeyen bir şeyi göğsüne bastırıyor. Uzun çıplak bacakları önünde uzanıyor, saten geceliği uyluklarının ortasına ancak ulaşıyor.

Kitabı hâlâ göğsünde tutan Mist, diğer elini geceliğinin altına uzatıyor. Eli kumaşın altında hareket ederken gözüm tüfeğin deliğine takılıyor. Görmüyorum ama ne yaptığını anlamak için hayal gücüne gerek yok.

Gözlerini kapattığında nefesim derinleşiyor, başı geriye eğiliyor ve dudakları küçük bir 'O' şeklinde ayrılıyor.

Sertleşmem acı verici bir hal alıyor ve parmaklıkları sıkıca kavrıyorum.

Sikerim böyle işi.

Hızlı, sarsak hareketlerle kotumun düğmelerini açıyorum ve zonklayan sikimi yumrukluyorum.

Bakışlarım şu anda yatakta yatan Mist'te kalıyor, kitap gözden kaybolmuş olmalı. Diğer eli elbisesinin altında hızla çalışırken işaret parmağını ağzına sokuyor.

Sikimi boğuyor ve kızgın, sert darbelerle aşağı yukarı sarsıyorum. Kendime zevk hissetmek ya da bunların hiçbirinden zevk almak için izin vermiyorum. Onu hâlâ istiyor olabilirim, sikimi taş gibi sertleştirebilen tek kadın o olabilir ama aynı zamanda her şeyi mahveden kadın da o.

Ondan ve vücudumun onunkini hiç unutmamasından nefret ediyorum.

Sırtını yataktan kaldırırken o yumuşak kıvrımlar beni yanına çağırıyor. Büyümüş, ince ve sıkı bir vücuda sahip olmuş. Parmakları yerine etrafımda kenetlenmesini hissetme ihtiyacıyla sikim seğiriyor.

Vuruşlarım sanki onu arzuladığım için kendimi cezalandırıyormuşum gibi hızlanıyor ve sertleşiyor. Kıpırdamadan durduğunda, vücudu titriyor, homurdanıyorum ve elimin her yerine boşalıyorum. Gecenin serin havasında sertçe nefes alırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Rahatlamak yerine, baskı kaslarımı sıkıyor ve gerilim dolu bir iniltiyle başımı geriye atıyorum. Sis tek parmağıyla hareketsiz duruyor.

Biri ağzında, diğeri elbisesinin altında.

Orgazm olduktan sonra kimi düşünüyor? Az önce başka bir adam için mastürbasyon yaptığı gerçeği görüşümü karartıyor.

Sikerim böyle işi. Zaten uzaktan izlemekten bıktım.

Tüfeğimi geri alıyorum, çıkarılabilir şarjörü ve yivli namluyu çıkarıyorum ve duvara geri saklamadan önce hepsini çantaya yerleştiriyorum.

Merdivenlerden üçer üçer atlayıp Le Salon'a giriyorum. Saat sabahın birini geçtiği için karmaşa azalmış. Müşteriler ya gitmiş ya da üst kattaki odalarda özel hizmet alıyorlar.

Scar, Mist'in odasına giden koridorda ağır adımlarla ilerliyor. Üzerinde küçük siyah bir şort ve üzerinde 'Bonsoir, Bitches' yazan pastel sarı bir tişört var.

"Hawky!" Bana doğru koşuyor, şöyle bir bakıyor.

Yara ve Alev Çukur'dan döndüğümden beri bende bir sorun olduğundan şüpheleniyorlar ama bunu bana sormamaları gerektiğini biliyorlar.

Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldarken eli pazumu sarıyor. "Tamam, dökül bakalım. Nero'ya ne olduğunu biliyor musun?"

"Neden böyle düşündünüz?"

"Sis sana bayılmak üzere olan bir drama kraliçesi gibi baktı." Dudaklarını öne doğru itiyor. "Bir şeyler saklıyorsun."

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi." Scar'ın dağınık sarı topuzunu karıştırdım.

Elime vuruyor ve dilini çıkarıyor. "Hey, çocuk gibi davranmam bana çocuk gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor!"

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Sen çocuk değilsin Scar, sen delisin."

"Nasıl baktığınıza bağlı olarak, bu aynı şey!" Sırıtıyor ve
Samimi olmak için rol yapmak zorunda kalmadığı nadir anlardan biri. Gülümsemesi belirir belirmez, arkamdan dik dik bakarken gülümsemesi kayboldu. "Molly. O kaltağı hiç sevmedim."

Söz konusu kız, telefonunda gezinirken kocaman bir kâğıt bardağın pipetinden emdiği için yanakları çukurlaşmış bir halde köşeden çıkageliyor. Saçları ve dudakları dramatik bir şekilde pembe, kısa kot eteği, file çorapları ve botlarıyla seksenlerden fırlamış gibi görünüyor.

Genelde diğer suikastçılar umurumda olmaz - özellikle de ikinci nesil olanlar. Ancak Molly ilgimi çekti çünkü Mist'e en yakın kişi ve bir nevi müttefiki oldu.

Ondan hoşlanmadığımdan değil, daha çok ona güvenmediğimden.

Ama tekrar söylüyorum, kimseye güvenmiyorum.

Molly içkisini höpürdetmeye ara veriyor ve beni aşağı yukarı kontrol ederken dilini tıkırdatıyor. "Ne yaptığını bilmiyorum ama dursan iyi edersin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir tehdit mi?"

Duruşu sanki saldıracakmış gibi öne doğru kamburlaşıyor. "Öyle."

Scar uzun, sahte bir sesle gülüyor. "Seni önemsiz bir karınca gibi ezebilir. Kendi boyundaki insanlarla oynamayı öğren, Goth kızı."

Molly saçını geriye atıp sırıtıyor. "Senin gibi bir kısa boyludan bunu duymak çok zengin."

Scar bir şey söylemek üzeredir ama Mist'in kapısı açılınca sözünü keser. Daha önceki geceliğinin üzerine uzun kollu bir bornoz giymiş halde dışarı çıktı. İnce belinin etrafına sıkıca sarılmıştı ve parmaklarının onun içinde kaydığı ve sikimin onların yerini alabilmeyi dilediği görüntüyü yeniden canlandırıyorum.

Mist bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı ki kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Savunmaya geçtiğini sanıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey göğüslerinin bornozuna karşı sıkılaşması. Onlara son dokunduğumdan beri daha büyük ve ağız sulandırıcı hale geldiler.

"Burada neler oluyor?" Sert bakışları Scar'dan Molly'ye kayıyor, benimkilerle karşılaşmamaya dikkat ediyor.

Kaç, Hellion. Bakalım seni nereye götürecek.

Molly koşarak Mist'in yanına gidiyor ve annesini bulmuş kayıp bir çocuk gibi onun koluna yapışıyor. "Bana zorbalık yapıyorlardı, Misty." Scar'a sinsi ve gizemli bir sırıtış fırlatıyor.

Gözlerimi kısıyorum ama sessizliğimi koruyorum.

Mist, Scar'a öyle sert bir bakış fırlattı ki, zayıf bir insan bile dizlerinin üzerine çökebilirdi. "Molly benim misafirim. Ona saygı göstermeyi öğren."

Scar manik bir gülümsemeyle başını yana eğiyor. "Yoksa ne olur?" "Yoksa seni buradan kovarım."

"Bunu benim için yapmak zorunda değilsin." Molly'nin sesi zor durumdaki masum bir genç kıza benziyor. Mist bakmadığında, Scar'a sırıtıyor.

"Hanımefendi siz olabilirsiniz ama..." Scar kendisi ve Sis arasında bir hareket yapıyor. "Biz eşitiz. Benim üzerimde *hiçbir* gücün yok, cadı."

"Bunu göreceğiz." Mist'in yüzü bir taş kadar soğuk ve bana doğru bakmıyor bile.

Güçlü biri, hakkını vermeliyim. Ama yine de, eğer beni gözünü kırpmadan sırtımdan bıçaklayabiliyorsa, o zaman kalpsiz bir canavar olmalı.

Molly kaşlarını sallayarak bize alaycı bakışlar atıyor. Scar ilerlemeye başladı. Kolundan tutup onu geri çekiyorum. Onu kışkırtmaya devam ederse Molly'yi çıplak elleriyle öldürecek. Bu onu Mist'in düşmanı yapar ve bu lanet olası masanın dışında.

Mist'in tek düşmanı benim. Onun

canavarlığı benim.

Onun düşüşü benim düşüşüm.

Onun düşmanlığı bile benim düşmanlığım.

Scar'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sessizce bırakmasını söyleyerek arkamı işaret ediyorum. Neyse ki iç çekip bırakıyor ama yüzünde geniş bir sırıtışla Molly'ye parmağını çevirmeden önce değil.

"Çabuk dön, Hawky!" Yanağımdan öpüyor ve merdivenlere doğru yürüyor.

"İğrenç," diye mırıldandı Molly. "Bir oda bulun."

Onun alanına daldım, dişe diş durdum. İçgüdüsel olarak geri itiyor. Mist kollarını açıp aramıza girmeye çalışıyor ama Molly ile aramda hiç boşluk kalmayana ve vanilya kokusunu duyana kadar daha da yaklaşıyorum. Genç kadın kocaman gözlerle bana bakıyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. Korkunç, cansız gözlerimin işini yaptığından eminim. Sıfır Takımı'na bulaşmaması gerektiğini bilmeli. Özellikle de Ben.

"Bunu bir daha yaparsan benimle kişisel bir sorun yaşarsın." Molly beceriksizce gülüyor. "Ben hiçbir şey yapmadım." "Kaybol."

Mist'e bir bakış atıyor. Neyse ki, Mist onu önünden çeker benden. "Git."

Molly geriye doğru yürürken bana emin olmayan bakışlar atıyor, sonra dönüp köşede kayboluyor.

"Onu bu şekilde korkutamazsın," diye homurdanıyor Mist, kollarını kavuşturmaya geri dönmüş, kırmızı boyalı parmakları ön koluna dokunuyor.

Kırmızı. Her zaman onun lanet rengi.

Bileğinden tutup onu odasına itiyorum. Kapıyı kapatıp onu kapıya yasladığımda nefesi kesiliyor. İki eliyle göğsümü itiyor, yanakları yorgunluktan kızarıyor.

Ona dokunmamdan gerçekten nefret ediyor.

Hâlâ umursuyor olsaydım acırdı. Ama şimdi, onu mahvediyorum. Şimdi, benden zorla alınan şeyi geri alıyorum.

Tüm bu işkence sırasında, oradan canlı çıkarsam ilk durağımın o olacağına dair kendime yemin ettim.

Ortadan kaybolmaktan bıktım.

Kurallara göre oynamayı bıraktım.

En derin, en karanlık arzularımı inkar etmeyi bıraktım.

İlerliyorum, ağırlığımın tek bir amacı var. Dakikalar önce içinde olan parmaklarıyla bana dokunuyor. Duvara çarparak içine girerken, o parmakları ağzımda ısırma görüntüsüyle sikim sertleşiyor.

Gırtlaktan gelen bir inilti kaçmakla tehdit ediyor ve onu bastırarak acımasızca alanına girmeye devam ediyorum.

Zorlamasına rağmen, gücü onu hayal kırıklığına uğratıyor. Ya elinden gelenin en iyisini yapmıyor ya da yoksunluk hissi harekete geçiyor.

Yıldız tozundan çilleri ya makyajla ya da başka bir şeyle yok olmuştu. Onların her zaman bir kusur olduğunu düşünürdü, ama karşımda duran kadın kusurun ta kendisi.

Bir ikiyüzlü. Özü olmayan katı bir kordon.

"Nero!" Nefes nefese bağırıyor.

Buz gibi bir suyla ıslanmış gibi, ondan bir kol boyu uzakta duruyorum ama uzaklaşmıyorum.

"Onunla ilgili ne yapacaksın?" Nefes nefese, elleri göğsümde titriyor. Belki de yoksunluğu o kadar kötüdür.

"Seni ilgilendirmez." Isırarak s ö y l e d i m . "Hiçbir şey bilmiyorsun ve hiçbir şey görmedin. Duygularını yüzüne yansıtmayı bırak."

"Ama o gün, ben-"

Ellerini tutuyorum, bileklerini bir elime hapsediyorum ve başının üstünden kapıya çarpıyorum. "Sen orada değildin. Sen bilirsin. Anladın mı?"

Alt dudağı titriyor. "Dur. Sadece dur."

"Neyi durdurayım?"

"Şunu yapmayı bırak. Her ne yapıyorsan."

"Ve Ink'i kurtarmana izin mi vereyim?" Boynuna doğru eğildim, derisini ısırmak ve lanet olası kanı çekmek istiyordum. Boğazında zonklayan nabzına karşı fısıldadığımda duyulabilir bir nefes emiyor, "Olmayacak."

"Ne istiyorsun?" Sesi sert ama güçlü değil. "Ben yaparım. Sadece bana ne istediğini söyle."

Acı bir kahkaha atıyorum. Hay sikeyim. Ink için gerçekten her şeyi yapar. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Onu o kadar kötü mahvedeceğim ki, onu geri aldığında,

o sadece bir kabuk olacak. Kırık bir bebek.

"Seni becermek istiyorum, Hellion." Fiziksel ve zihinsel olarak, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Tıpkı benden geriye hiçbir şey kalmadığı gibi.

8

MIST

I Senin yanındayken en temel kontrolümü kaybediyorum ve bazen bunu asla geri istemiyorum.

HAWK'a bakıyorum, dudaklarım aralanıyor ve gözlerim açılıyor.

Seni becermek istiyorum, Hellion.

Ne kadar tekrar oynarsam oynayayım, yine de bir anlam ifade etmiyor.

Mantıklı ya da değil, tanıdık sıcaklık yavaş, yakıcı bir ateş gibi tenime yayılıyor. Kalçalarım birbirine kenetleniyor, hâlâ az önceki orgazmı hissediyorum.

Göz kapaklarımı kapattığım anda tek görebildiğim turkuaz gözler ve onun sessiz ama gürültülü varlığıydı. Parmaklarımın her vuruşunda, onun beni izlediğini, bana dokunduğunu, beni *istediğini* hayal ettim.

Sözlerine rağmen, yüzündeki karanlık ifade dilediğim arzunun ifadesi değil. Nefret ve derin bir öfke.

Hawk'ın tek amacı beni mahvetmek ve ben buna hazır olduğumu düşünürken, yarı boş göğsüme bir hançer saplıyor.

Vücudumun tepkisini kontrol etmek için nafile bir çabayla dudaklarımı büzüyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tenim o kadar hassas ki, kapının ahşabı sert ve zevkli bir sürtünmeyi tetikliyor. Havam onun karanfil, duman ve derin okyanus kokusuyla doluyor.

Böyle zamanlarda mesafeyi özlüyorum ama onu daha çok özlüyorum. Sonunda beni silmek yerine bana bakıyor.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Sesim kısık.

Hawk bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve içime doğru iterken bir iniltiyi bastırıyorum. Kapı sırtıma saplanıyor ve göğüslerim onun sert göğsüne çarpıyor. Nefes alış verişimizin hızlı yükselişi ve düşüşü meme uçlarımda ağrılı bir sürtünme yaratıyor ve onları acı verici bir hassasiyete kadar sıkıyor.

"Pekâlâ." Vücudum neredeyse alevler içinde kalsa da tarafsız görünmeye çalışıyorum. "Madem öyle."

Hâlâ onun yanındayken bedenime ya da duygularıma güvenemiyorum ama bu Hawk'ın Ink'in serbest kalmasını sabote etmesini engelleyecekse o zaman bu riski almaya hazırım.

"Pekâlâ?" Hawk'ın gözlerinin mavisi dipsiz, korkutucu bir denize dönüşür. "Madem öyle?"

Yüzündeki kızgın çizgiler gördüğüm son şey. Beni ters çevirip kapıya çarpıyor. Isınan yanağım tahtaya değiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaygan kalçalarımın arasına yerleşen heyecan ateşine karşı nefes alıyorum.

Onunla savaşabilirim, ama sonra ne olacak? Bunu zaten kabul ettim. Ayrıca, onu durduracak gücüm ya da irademe bile yok.

Teninin her gözeneği onun dokunuşu için yalvarıyor. Yıllar oldu. Hayır, onlarca yıl. Gözlerimi kapatıyorum ve bu hissin her santimime işlemesine izin veriyorum.

"Hawk...?"

Her zamanki gibi hiçbir şey söylemiyor.

Boştaki eli geceliğimi belime kadar çekerken güçlü parmakları saçlarıma dolanıyor. Soğuk hava uyluklarımın arkasında tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. İçim zevkle mırıldanırken alt dudağımı ısırıyorum.

Onun ham, kontrollü gücü beni her zaman çarpıttı.

Hawk yanağımı kapıya doğru itiyor. "Sana bakamıyorum bile."

"O zaman bana dokunma." Gözlerim yaşarıyor. "Ayrıyken gayet iyiydik."

"Öyle miydik?" diye tıslıyor. Hayır. Yakınından bile geçmedi.

Sadece onun aynı gökyüzünün altında bir yerlerde var olduğunu bildiğim için nefes aldığım günler oldu. Günlüklerimi okuduğum ve hala o bekleme odasındaymışız gibi davrandığım günler. Omega'nın her şeyi silmesini dilediğim günler.

Nefretini, sessiz ve acımasız kayıtsızlığına tercih ederim.

"Evet, öyleydik." Sesimdeki duygularla savaşmaya çalışıyorum. "Hadi buna geri dönelim."

Başımın arkasındaki tokayı çıkarıyor ve uzun saç tellerimi serbest bırakıyor. Sırtımın ortasına düşmeden önce onları yumruğunun etrafında döndürüyor ve başımı hafifçe ona doğru eğecek şekilde geri çekiyor. Dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor ve ne yaparsam yapayım bu sesi bastıramıyorum.

"Mesele bu değil, değil mi?" Kulağıma sıcak kelimeler fısıldarken sesi alçalıyor. "Hellion."

Bacaklarım zayıflıyor ve iki elimle denge için kapının çerçevesini kavrıyorum. Hawk'ın sert göğsü sırtıma bastırıyor. Kızgın ve nefret dolu olduğunu biliyorum,

ama sıcaklığını içime çekmeden edemiyorum.

Lanet olsun. Beni öldürebilir ve tek hissedeceğim onun ezici sıcaklığı olur.

Bacağını benimkinin arasına sokuyor ve ben tahtaya karşı sert bir şekilde nefes alıyorum.

Başım dönüyor, tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum.

Sadece bana bir yerden dokunmasını istiyorum.

Herhangi bir yere. Çok uzun zamandır açlıktan ölüyorum.

Yalın parmakları kalçamı kavrıyor, yukarı ve yukarı doğru izlerken kavurucu bir sıcaklık bırakıyor. Külotumun üzerinden bana dokunduğu an, kapıya doğru inliyorum.

Bir parmağını içime sokuyor ve hareketsiz kalıyor. Ben de öyle. Etrafımızdaki havayı sadece benim sert nefesim dolduruyor.

Bunun geri dönüşü olmayacak.

On beş yıl boyunca birbirimizden uzak durduktan, o benden uzaktan nefret ettikten ve ben onu yine uzaktan izledikten sonra, bana yakından dokunuyor.

En son böyle bir şey yaptığımızda zaman çok uzak ama aynı zamanda çok yakın görünüyor, kuru dilimde tadını alabiliyorum.

Tüm bunlar bir fantezi gibi geliyor. Bir rüya gibi. Uyanacağım ve o burada olmayacak.

Uyandığımda onun buhar olup uçacağı fikri midemi bulandırıyor.

Şans eseri arkama bakıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, onu görebilmem için tutuşunu yeterince gevşetiyor.

Okunamaz bir ifadeyle beni izliyor, ama gözleri - o güzel, unutulmaz gözlere lanet olsun - ruhumu her bir kanlı parçaya ayırıyor.

Parmağı içimde hareket ediyor, sanki duvarlarımı yeniden keşfediyormuş gibi önce yavaşça. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki neredeyse boğazımdan dışarı fırlayacak.

Nasırlı parmağını görmüyorum ama tenimin en küçük gözeneklerine kadar hissediyorum. Parmağını içimde nasıl kıvırdığını, içime nasıl girip çıktığını

sert, cezalandırıcı vuruşlar.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve ağzımdan çıkan muhtaç ses kulaklarıma yabancı geliyor. Dudaklarımı bir çizgi halinde inceltiyorum, çaresizce midemin dibinde oluşan patlayıcı hissi tutmaya çalışıyorum.

Her giriş çıkışta daha da yükseliyor ve büyüyor, bedenimi görünmez bir haleyle yükseltiyor.

Bir parmağını daha içime sokuyor ve beni anlamsızca beceriyor. Parmaklarının her hamlesinde, gergin meme uçlarım kapıya sürtünüyor. Zevk dalgaları sıkılmış duvarlarımı zorlarken gözlerim kapanıyor.

Hawk yumruklanmış saçlarımı çekiştiriyor. Gözlerim hızla açılırken acı zevkle karışıyor.

"Bana bak," diye hırlıyor kulağımın lobuna doğru.

Ben bakıyorum. Rahatsız edici açıyla bile, yontulmuş yüzündeki ham yoğunluğa bakamıyorum.

Parmakları vurmaya, sallanmaya, beni kapıya doğru ileri geri hareket ettirmeye devam ediyor.

Başparmağı klitorisimi okşadığı anda dudaklarım aralanıyor ve elinin her tarafına yapışıyorum. Orgazm beni o kadar sert vuruyor ki bacaklarım bükülüyor. Boğazımın arkasında oluşan çığlığı bastırırken başım kapıya düşüyor.

Hawk parmaklarını çıkarıyor ve ben hala orgazmımın kalıntılarını taşıyor olsam da, onu tekrar içeri hapsetme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Tokat!

Kıçıma batan acıyla irkildim. Kendime gelemeden ya da herhangi bir düşünce oluşturamadan, eli tekrar kıçıma iniyor. Ve tekrar. Kumaşa değiyor ama ben bunu doğrudan içimde hissediyorum.

Oluşan ihtiyaç kalçalarımın içini ıslatıyor. Kafam o kadar karışık ki, net bir fikir oluşturamıyorum ama vücudum ihtiyaçla ateşleniyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Yüzü benimkine sadece birkaç santim kalana ve onu içime çekene kadar saçlarımdaki yumruğuyla beni geri çekiyor. "Ne sikime onu aşağıda tutuyorsun?"

Olanları inkâr etmeye çalışıyorum ve kıvranıyorum. Güçlü eli tekrar kıçıma iniyor. Söyleyeceğim her kelime boğuk bir iniltiye dönüşüyor.

Oh. Tanrım.

"Bir dahaki sefere." *Tokat.* "Yapmayacaksın." *Tokat.* "Çığlıklarını benim için tut." *Tokat.* "Anlaşıldı mı?"

Ciğerlerim nefes nefese kalana kadar sert nefesler alıyor. Yanık arkamda başlıyor ve tüm şık tenime yayılıyor. Ne oldu?

Dünya bana ne oluyor?

"Cevap ver bana," diye hırlıyor kulağıma karşı, sonra dişlerinin arasına alıp emiyor.

"Oooh..."

"Dedim ya." *Tokat.* "Cevap ver bana."

Başımı sallarken bir tür inleme sesi çıkarıyorum. "Ben... Ben yapmayacağım." Tanrım. Neden bana bunu yapmasına izin veriyorum? Neden durduramıyorum?

Acıyan kıç yanaklarımı uzun, yatıştırıcı dairelerle okşuyor. "Aferin kızıma."

Onaylama gibi bir şey mırıldanıyorum, hiçbir kelime oluşturamıyorum. Kendimi çok mutlu hissediyorum, ona sürtünmek ve bedenimi kurban olarak sunmak istiyorum.

Onunla yalnız kalma.

Sadece birkaç hafta içinde sayamayacağım kadar çok ihlal ettiğim basit bir kural. Beni rahat bırakmaması da yardımcı olmuyor.

Hawk arkamdan bana doğru bastırıyor. Sert göğsü benimkine yapışıyor ve belirgin bir çıkıntı kıçımın yanaklarını dürtüyor. Kot pantolonunun ve k ü l o t u m u n içinden bile onun ihtiyaçla titreştiğini hissedebiliyorum.

Bunun benim için olduğu düşüncesi beni yıllardır hissetmediğim bir doluluk hissiyle sarıyor.

Kendimi ona sürtüyorum, karşılık olarak nasıl daha da sertleştiğini iliklerime kadar hissediyorum.

Beni çeviriyor, eli hala saçlarımı sıkıyor. Onu sırtımda hissetmemenin yasını tutuyorum ama yüzüne bu kadar yakından bakmak buna değer.

Onun masmavi bakışlarında boğulabilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirim. Benim de pişmanlığım olmazdı. Eğer bana kalsaydı, eğer onu güvende tutacaksa, onun okyanusunda boğulur ve her dalganın tadını çıkarırdım.

Avucum yanağını buluyor. Hawk'ın omuzları geriliyor ve vahşi bir hayvan gibi sertçe nefes alıyor ama beni durdurmuyor.

Onu öpme ihtiyacı içimde canlı bir varlık gibi titreşiyor.

Bir kere. Sadece bir kez.

Tüm bu nefretin altında umutsuzca bir parça şefkat aradığımın farkındayım ama beni öpmesi için her şeyi görmezden gelmeye hazırım.

Bir kez daha.

Öp beni, gözlerimle yalvarıyorum.

Öp beni, yarı boş kalbimle sesleniyorum.

Öp beni, vücudumla çığlık atıyorum.

Beni itiyor. Parmakları saçlarımdan çözülüyor ve tüm sıcaklığı beni soğuk ve terk edilmiş bırakıyor.

Tek bir kelime etmeden ya da sadece bir bakış atmadan odadan çıkar. Kapı yüksek bir gümbürtüyle arkasından kapanır.

Gözlerim doluyor ve hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyorum. Ne bekliyordum ki zaten?

Sadece bir anlaşmaydı. Ink'i kurtarmak için tek seferlik bir şey. Umarım Hawk artık beni rahat bırakır.

Hawk'ın içimdeki ve kıçımdaki işkenceci dokunuşunu hâlâ hissederek banyoya doğru yürüyorum. Aynada beni karşılayan görüntü izlerimde durmama neden oluyor. Saçlarım darmadağınık, kızıl teller her yere dağılmış. Rujum lekeli. Bornozum ortama dolanıyor.

Ama beni durduran bu değil. Gözlerimdeki garip parıltı. Bunu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Canlı olma hissi.

Berbat görünüyorum ama hayattayım. Tıpkı yıllar önce hissettiğim gibi.

9

MIST

Sen en uğursuz olana kadar en karanlık arzularımın taşıyıcısıydın.

GEÇMIŞ,

Bekleme odasındaki molalarımız gittikçe azalıyor. Bazen buradan men ediliyoruz ve günlerce beyaz hücrelerimizde kalmaya zorlanıyoruz.

Hawk'ı son gördüğümden bu yana tam bir hafta geçti ama o hiç umursamadan kara kara düşünmeye devam ediyor.

Diğer Zero'lar ya da bizden geriye kalanlar duvarın dibinde toplanmıştı. Hayalet beni hatırlamıyor. Yüzü başka tarafa dönük, Gölge de yanında oturuyor. Bazen ben de onu hatırlamıyorum, bu yüzden onu suçlayamam.

Sadece küçük bir boşluk kalana kadar Hawk'ın yanına yerleşiyorum ve yan tarafını dürtüyorum. Bana aldırmıyor ve ayakkabı bağcıklarıyla oynamaya devam ediyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

O ilk günden beri, sessiz de olsa aynı istikrarlı kaya oldu. Her şeyi unutmaya başladığımda, unutmak istemediklerimi yazabilmem için bana bir günlük verdi. Sadece onun da yazması şartıyla kabul ettim.

Bazen bazı notlar karalıyor ve ben onları bir hazine gibi saklıyorum.

O kadar uzun zamandır buradayım ki saymayı unuttum. Hâlâ bazen kim olduğumu unutuyorum. Kaçabileceğimizi hiç sanmıyorum, ama küçük bir umut beni hiç terk etmedi.

Artık 13 yaşındayım. *Sanırım*. Hawk on beş ya da on altı yaşında. Boyu uzamış ve genişlemiş. Mürekkep son aylarda ona dövme yapıyor ama Hawk hâlâ görmeme izin vermiyor. Ne zaman sorsam, homurdanarak *henüz bitmediğini* söylüyor.

O zamandan beri dövmelerine bakmayı takıntı haline getirdim. Kıyafetlerinin yakasından görünen birkaç dal ve siyah tüyü seçebiliyorum ama hepsi bu.

Tişörtünün köşesinden tutup kaldırmaya çalışıyorum. Son zamanlarda onun yanındayken elimi çok çabuk tutuyorum ama elimde değil. Onu öpmekle ilgili hayaller kurmaktan da kendimi alamıyorum.

Hawk beni öyle bir itti ki sırtım duvara çarptı.

"Siktir." Beni baştan aşağı kontrol etti, bakışları endişeliydi. "Sen iyi misin? Sana durup dururken bana dokunmamanı söylemiştim."

Bir irkilmeyi bastırıyorum. "Ben de güçlüyüm, biliyorsun."

Gülümsüyor. Küçük ve masmavi gözlerine zar zor ulaşıyor ama Çukur'da kaçışla ilgili o aptalca umudu ayakta tutan tek şey bu.

"Sadece görmek istiyorum." Tekrar tişörtüne uzandım. "Sadece bir göz at, tamam mı?" Geri çekildi ve ben de havayı yakaladım.

"Tamam!" Öfkelendim. "Kendi dövmemi kendim yaptıracağım." *Ya da yaptırmam*. O iğneler beni çok korkutuyor.

"*Yapmayacaksın*."

"Madem seninkini görmeme izin vermiyorsun, ben de Ink'e senin göremeyeceğin bir yere dövme yapmasını söyleyeceğim."

Hawk'ın çenesi kenetleniyor ve boğazından alçak sesle hırlıyor. "Mürekkep'in sana dokunmasına izin ver*meyeceksin*."

"Neden olmasın?"

"Yapmayacaksın, hepsi bu."

Şu anda konuşkan bir ruh hali içinde olduğu kesin. "O zaman göster bana."

"Hazır olduğunda yapacağım," diye homurdanıyor o küçümseyici ses tonuyla.

Onu yakından izliyorum, *gerçekten* izliyorum. Tişörtünün gelişen kaslarına nasıl yapıştığını. Güneşte yaptığımız antrenmanlar nedeniyle kahverengi saçlarının nasıl bir ton açıldığını ve teninin nasıl bronzlaştığını. Gözlerindeki okyanus beni nasıl da dalışa davet ediyor. Ve sonra... o ağız.

Başka tarafa bakmak imkansız - ve bu denemediğimden değil. Aramızda hiçbir boşluk kalmayana kadar kendimi ona yapıştırma dürtüsünü yutuyorum.

Ama Hawk ona dokunduğum için beni duvara fırlattıysa, onu öpersem bana bir gezegen öteden yumruk atar.

Asıl soru buna hazır olup olmadığım.

"Geçen gün çığlık atıyordun," diyor sakin bir ses tonuyla, gözlerini Ben.

Geçen hafta çok yorulmuştum ve onun kucağında uyuyakalmıştım. beni sallayıp durdu. Diğer çocukların çoğu Omega'nın dozu artırıldıktan sonra uyuyor ve hiç uyanmıyor.

Neyse ki ben yapmadım. Kalan on beş Sıfır tehlikeyi atlattı. Şimdilik.

"Bir kâbustu." Yaklaşıyorum ve parmaklarımı onun yerdeki elinin yanında esnetiyorum. "Sanırım doğruydu."

Hawk bana bakıyor ve elini çekmiyor. Bu şekilde beni konuşmaya teşvik ediyor.

Çukur'dan önceki gerçek hayatımı tamamen unuttuğumu sanıyordum ama o kâbustan kalan anılar yanıldığımı kanıtladı. Hawk'la bu konu hakkında konuşmak... Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve o da beklentiyle beni izliyor.

Ruhumu avlıyormuş gibi göründüğünde ondan saklanmak imkansız.

Serçe parmağım elinin arkasına dokunuyor, dokunuşunun sağladığı rahatlığa ihtiyaç duyuyorum. "Sanırım babam öldü ya da öyle bir şey oldu çünkü annemin bizimle yaşayan bir erkek arkadaşı vardı. Olabildiğince iğrenç biriydi ve..."

Hawk'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Ve?"

"Kıyafetlerimin altından göğsüme dokundu." Anılar bulanık eski bir film gibi akarken yutkunuyorum. "Küçüktüm, belki yedi yaşındaydım? O zaman anlamamıştım ama içgüdülerim bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Annem içeri girdiğinde onun tarafını tuttu ve bana şort ve kısa kollu giymeyi bırakmamı söyledi. Kafam çok karışıktı ve korkmuştum ama annemin dediğini yaptım. Sonra bunu tekrar tekrar yaptı, her zaman bana dokunmaya çalıştı."

Boğazımdaki yumağı yutuyorum. Nefesim daralıyor ve kalbim sanki bir kovalamacadan iniyormuşum gibi göğüs kafesime çarpıyor.

"O...?" Hawk'ın sesi sessiz ama altında öfke kaynıyor.

"Hayır. Her zaman kapımı, penceremi ve her şeyimi kilitledim. Bir gün gece geç saatte beni mutfakta sıkıştırdı ve şortumu çıkarmaya çalıştı. Ona bir tavayla vurdum. Annem yine beni suçladı ve sadece onu zor durumda bıraktığımı söyledi.

hayat. Eğer uslu durmazsam beni de çöp babamın bizi terk ettiği gibi bir kenara atacağını söyledi. O gün evden kaçtım ve bir daha arkama bakmadım."

Ben farkına varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Sanki konuşma yeteneğimi çağırıyormuşum gibi her kelime boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor. "Beni bulmaya çalışacağını umarak bölgede kaldım, ama..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Kayıp ihbarında bile bulunmadı. Sanki sonunda benden kurtulduğuna sevinmiş gibiydi."

Hawk'ın güçlü eli benimkinin etrafında kıvrılıyor ve sıkıyor. Omzuna yığılıyorum, kekeleyerek nefes alırken diğer elimle pazusunu tutuyorum. Eminim bir sonraki Omega düzeltmemde çocukluğumun o parçacıklarını unutacağım ve her seferinde daha fazla kaybolmaya devam ediyorlar.

Ama şu anda, sadece acıtıyorlar. Sanki göğsümün üzerinde sürekli, ezici bir ağırlık varmış gibi. Annem umursamadığı için bu duruma düştüm ve yüzü bulanık olduğu için onu suçlayamıyorum bile.

Başım bir saat gibi gelen bir süre boyunca Hawk'ın omzuna yaslanıyor. Uzaklaştığımda, boştaki yumruğu bir sıkılıp bir açılıyor. Elini kendi elimde sıkıyorum ama o hemen çekip uzaklaşıyor ve aramıza mesafe koyuyor.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum ve elimin tersiyle yanaklarımdaki nemi siliyorum. "Eğer seninle oturmamı istemiyorsan, gidip Ink'le kalırım."

Ayağa kalkmaya başladım ama bileğimden tutup beni aşağı indirdi. Kıçım yere çarptı.

"Sakın bir daha böyle bir şey söyleme," diye yüzüme karşı homurdanıyor.

"O zaman neden hep benden uzaklaştığını söyle." Kollarımı kavuşturuyorum, gitmemi istemediği için çok mutlu görünmemeye çalışıyorum.

Başparmağı bileğimin iç kısmını okşuyor. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Bu Hawk'ın şimdiye kadar başlattığı en dokunaklı şey. Bu ve daha önce elimi tutması.

Büyülenmiş gibi başparmağının bileklerime masaj yaptığı yere bakmaya devam ediyor. "Sana dokunmasam daha iyi olur."

"Neden?"

Gözlerinin derin turkuazı benimle buluşuyor. "Çünkü sana kötü şeyler yapmak istiyorum, Hellion."

Dudaklarım ayrılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Çılgınca başımı sallıyorum. Ben de ona kötü şeyler yapmak istiyorum. Sadece ne olduklarını bilmiyorum. "Yapabilirsin."

"Bunu daha sonra geri alamazsın." Eli bileğimin etrafında sıkılaşıyor.

"Almayacağım." Serbest avucumu kaldırıyorum. "Söz veriyorum."

Parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve saç tellerinin yüzümün etrafına dökülmesine izin veriyor.

Hawk boynumu avuçlarının arasına alıyor ve dudakları dudaklarımı yutuyor.

HAWK

Her zaman benim olana dokunmadan önce kendi kanlarında boğulacaklar.

BURADA,

Le Salon'un üçüncü katında, altın parmaklıklarla çevrili bir veranda aşağıdaki lounge alanına bakmaktadır. Le Salon'un kulübünde gece hayatı nefes alan bir hayvan gibi vızıldıyor.

Bir taçla ilgili yüksek sesli müzik duvarlardaki hoparlörler boyunca gümbürdüyor. Kırmızı ışıklar, berbat durumdaki yaşlı adamlara, bakışlarını ve ellerini eskortların üzerinde dolaştırırken statülerinin gerektirdiği kamuflajı sağlar.

Bu tenha konumdan hepsi vızıldayan sarhoş karıncalar gibi görünüyor.

Flame sisli dumanı bana doğru üflerken nikotin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Esrarı uzatıyor ve ben de alıyorum, dalgın dalgın uzun bir nefes çekiyorum.

Dikkatim salonun ortasındaki büyük kanepeye odaklanıyor. Mist, sağında Shadow ve solunda otuzlu yaşlarının sonlarında bir adamla oturuyor. Gölge diğer birkaç misafirle konuşurken, Mist dar siyah takım elbiseli, saçları sörfçü gibi kıvırcık olan adama odaklanıyor.

Piç kurusu bardağından bir şeyler içerken diğer eli tembelce Mist'in kalçasına uzanıyor. Mist onu itmeye bile çalışmıyor.

Dişlerini kafatasının arkasına sıkıştırmak mı yoksa ona ellerini sürmesine izin verdiği için çiğ çiğ şaplak atmak mı istediğimi bilmiyorum.

Muhtemelen ikisini de yapacağım.

Gözleri, göğüslerini belirginleştiren ve dekoltesinin ipuçlarını gösteren siyah elbisesinin üzerinde geziniyor. Sanki üzgün sikiş için giyinmek istemiş gibi.

Yakında ölecek olan piç sadece bakmakla kalmıyor, aynı zamanda ona *dokunuyor*. Lanet olası gözlerimin altında.

Ve onu.

Üç gece önce parmaklarımın üzerine boşaldıktan sonra başka bir adamın gözlerini sikmesine izin veriyor.

"Bu bir taktik." Alev parmaklarımın arasından yarısı yanmış esrarı kaptı. Cinayet planlarıma kendimi o kadar kaptırmışım ki, sigara içmeyi tamamen unutmuşum.

"Bir taktik mi?" Ben soruyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Mist ve Scar güzelliklerini erkeklere istediklerini kabul ettirmek için kullanıyorlar. Le Salon'un James Croft'un parasına ihtiyacı var ve o da bu oyunu oynuyor."

Homurdanıyorum. Eğer Le Salon'un -elini hâlâ çekmemiş olan- o şerefsizden bir şey alması gerekirse, ona her zaman işkence edebiliriz.

"Ve işkence yok, seni büyük pislik," diyor Flame sanki aklımı okuyormuş gibi. "Uyuşturucumuzun çoğunu Croft satın alıyor. Eğer satmazsak, Hades regl olmaya başlar ve Hades regl olduğunda hepimiz boku yeriz."

Siktir et Hades'i.

Mist'in sahte gülümsemesine ve Shadow'un hareketli konuşmasına son bir kez öfkeyle baktıktan sonra sigarayı Flame'in elinden kaptığım gibi koridordan aşağı inmeye başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

Cevap vermiyorum ve yoluma devam ediyorum, kararlılık damarlarımda pompalanıyor.

"Öldürme onu, seni umutsuz pislik," diyor Flame biraz da eğlenerek.

"Shadow'a söyle bana bir boks maçı borçlu." Omzumun üzerinden atıyorum.

İki saat boyunca otoparkta bekledim.

Havada sıfır derece varken çölde beklediğim zamanla kıyaslanamaz bile. Eğer bir hedefi vurmak istiyorsanız, sabırlı olmalısınız.

Sabır her zaman en büyük özelliklerimden biri olmuştur. Benim gücüm. Etkileyici keskin nişancı rekorumun sebebi.

Öfkelenmek ve soğukkanlılığı kaybetmek, dikkati dağıtmanın ve hedefleri kaçırmanın kesin bir yoludur - ve geriye dönüp baktığımda hayatımı riske atıyorum.

James Croft üç korumasıyla birlikte otopark asansöründen çıktığında, ben de onun arabasının karşısındaki duvarın arkasında yerimi aldım.

Otoparkın güvenlik kayıtlarını bozmaya gittiğimde, gelişinin tekrarını izledim ve renkli camlı siyah minibüsünü tespit ettim.

Croft telefonda otoriter ve sabırsız bir ses tonuyla konuşurken, korumalar arabayı metal tespit makinesiyle kontrol eder.

Telefonunu cebine atarken "Lanet olası amcıklar," diye mırıldanıyor. "Benim talimatlarım olmadan kimse bir şey yapamaz."

Steroidler üzerinde görünen en uzun koruma, arabanın gitmeye hazır olduğunu söyleyerek başını sallar ve Croft için kapıyı açar.

O adım atamadan gölgelerin arasından fırladım ve şakağına bir silah dayadım. Korumalar bana üç silah doğrulttu.

"Ne oluyor lan?" Croft korkmaktan çok sinirlenmiş gibi tükürür.

Güzel. Onu parçalamak daha eğlenceli olacak.

"Onlara silahlarını indirmelerini söyle yoksa beynin yanar."

"Seni lanet -" Korumalardan birini omzundan, diğerini de bacağından vurduktan sonra Croft'u silahın namlusunun altında tutmaya devam ediyorum.

Benim hızımla tepki bile veremediler. Tahminimce bu şerefsizler benim gibi gerçek bir tehditle değil, sadece küçük çaplı sorunlarla ilgileniyorlardı.

"Silahlar. Aşağı," diye tekrarlıyorum soğuk, kayıtsız bir tonda.

"Bırakın gitsinler." Croft sesli bir şekilde yutkunur, gözeneklerinden korkunun pis kokusu süzülür.

Yaralı olmayan muhafız silahı dikkatle yere bırakırken gözleri şişiyor, bakışlarımı hiç ayırmıyor. İki meslektaşı acı içinde feryat ediyor, yaralarını tutarken elleri sırılsıklam ve kan damlıyor.

"Ne istiyorsun?" Croft sorar. "Para mı?"

"Uyuşturucu alımlarını iki katına çıkaracaksın."

"Ne? Bu çok saçma. Piyasayı kontrol etmeliyiz." Kravatını gevşetmeye çalıştı ama dizlerinin arkasına tekme atarak onu gümbürtüyle dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

"Güle güle o zaman."

"Hayır, hayır!" Bir kız öğrenci gibi çığlık atıyor. "Yapacağım, yapacağım amına koyayım.

Ateş etmeyin."

Onun ve genel olarak insanların hayata tüm güçleriyle tutunmaları acınacak bir durum.

Ölmenin nesi bu kadar kötü? Herkes ölecek. Bugün ya da yarın fark etmez.

"Burada bir daha asla yüzünü göstermeyeceksin. Her şey uzaktan yapılacak."

"Ben-" Ayaklarımı sırtına sokuyorum ve çığlık atıyor. "Siktir. Tamam!"

"Bir şey daha var." Elini tutuyorum, Mist'in kalçasında tuttuğu aynı eli ve göğsü yere değecek şekilde onu aşağı atıyorum. Karşı koymaya çalışıyor ama ben ayaklarımla onu sırtından itiyorum ve bir patlama sesi duyup eli eklem yerlerinden kopana kadar çekiyorum.

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, etrafımızda yankılanıyor. Yaralı olmayan koruma yeşil renkte ve kusmanın eşiğinde görünüyor.

Croft'un iyileşmesi aylar sürer. Hala yeterli

değil.

"Mist'e bir daha dokunursan sıradaki senin kafan olur."

Gevşek elini fırlatıp doğruluyorum. "Verdiğin sözlerden herhangi birini tutmazsan seni bulur ve öldürülmek için yalvarana kadar işkence ederim."

Keşke bir hata yapsa, küçücük bir hata yapsa, ben de onun hayatına son vermekten zevk alsam.

Ben Mist'le işimi bitirene kadar, kimsenin ona bakmasına bile izin yok.

Kimse ona dokunamaz ve bundan kurtulamaz.

Yıllar önce ben daha küçük bir gençken bunu yapmadılar ve şimdi de yapmayacaklar.

Ondan nefret ediyorum.

Onu yok edeceğim.

Ama benden başka kimse benim olana karışamaz.

MIST

I Duyguların imkansız olduğunu düşündüğümde seni hissedebiliyorum.

Tanıdık adrenalin dalgası damarlarımdan fışkırıyor ve kaslarımı sıkıyor.

Ghost gittiğinden beri yavaş ama emin adımlarla daha güçlü bir Omega dozuna geçtiğim için olduğunu söylemek istiyorum ama öyle değil.

Shadow ve Hawk yumruklarını birbirlerine indirirken kalabalık kana susamış bir enerjiyle kükrüyor.

Scar, Flame ve ben Başkan Joe'nun yeraltı dövüş ringindeki podyumda, sahibinin yanında duruyoruz.

Başkan Joe, torunu Shadow üzerine bahis üstüne bahis oynarken alkol ve sigara kokusu havayı kaplıyor. Ucubenin bir ailesi olduğunu düşünmek yüzyılın sürpriziydi, ancak en büyük yeraltı lordlarından biri olan Başkan Joe'nun kendisiyle olan ailevi bağlantısı sayesinde düşmanımız yerine dostumuza dönüştü.

"Gölge, Gölge, Gölge..." O ivme kazandıkça kalabalık ritmik bir enerjiyle tezahürat yapıyor.

Scar kocaman tül sarı eteğinin içinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak avazı çıktığı kadar Hawk'ın adını haykırıyor. "Kıçına tekmeyi bas! O küçük pisliği yere ser, Hawky!"

Flame gözleri yarı kapalı oturuyor ve dudaklarından yanmayan bir sigara sarkıyor.

Ben de oturuyorum ama Flame gibi kayıtsızlıktan değil. Ayağa kalkarsam ayaklarım beni taşıyamaz. Dışarıdan bakıldığında, Alev kadar boş yüzlü görünüyorum. Siyah, Haute Couture Chanel elbisemi giymiş, ellerimi sandalyenin kolçaklarına dayamış, bir dizimi diğerinin üzerine çaprazlayarak oturuyorum.

İçimde hastalıklı bir korku ruhumu sarıyor.

Hem Shadow hem de Hawk şort giyiyor. Göğüsleri terden parlıyor. Bu mesafeden bile Omega'nın korkunç kalıntılarıyla karışmış aşırı adrenalinin kokusunu alabiliyorum.

Ve Hawk, lanet olsun ona. Gergin kasları ve saf testosteronuyla bir metreyi aşkın boyu var. Durumuma rağmen, onu tüm ihtişamıyla gördüğümde kalçalarımı sıkıyorum. Göbeğimde zonklayan ağrıyı bastırma çabalarım sefilce başarısız oluyor. Esareti sırasında kilo vermiş ama sert görünümlü karın kasları aynı kalmış. Sırtında birkaç yeni ve birkaç eski kesik izi var.

O güne dair anılar zihnimde canlanırken alt dudağımı ısırıyorum.
Onu sonsuza dek kaybettiğimde.

Hawk'ın şişkin pazusu boyunca 3D tarzı bir şahin mürekkeplenmiş ve uzun kanatları üst göğsünün ve sırtının her iki yanına düşüyor. Ink'in alametifarikası olan aşırı gerçekçi çizim, şahinin her an onu uçuracakmış gibi görünmesini sağlıyor.

Ve sayısız kez oldu.

Uzun zamandır onun yanında bu kadar uzun süre kalmamıştım ve bir yanım hayatımın arka planında kaynayan felaketi daha da kötüleştirmemek için gitmesini isterken, diğer yanım onun yakınlığını arzuluyor. Bu aptalca parçam yüzünden, her gün göğsümün üzerinde tüneyen bir korkuyla uyanıyorum, gecenin bir yarısı gitmiş olmasından korkuyorum.

Acı tatlı bir rüya gibi.

Ulaşılamaz bir yanılsama.

Shadow Hawk'a her darbe indirdiğinde, kolçağı öyle sert kavrıyorum ki avuçlarımdan kan geliyor.

Küçük piç Shadow her zaman bir yeraltı dövüşçüsü olmuştur. Ring onun krallığı ve çığlık atan kalabalık da tebaası. Herkesin onun adını haykırması tesadüf değil.

Hawk asla yakın mesafeli dövüşleri sevmezdi. O bir keskin nişancı. Elleri onun altın madenleridir ve onları hayatıyla korur. Mecbur kalmadıkça göğüs göğüse çarpışmaz. Neden bunu kabul etti ki?

Halka açık bir dövüş gösterisi mi? Birbirlerine çarparken eklemlerinin etrafını sadece bandajlar sarıyor.

Hawk'ı yaralarsa Shadow'u öldürüp kanıyla ziyafet çekeceğim. Bir keskin nişancının elleriyle uğraşmaması gerektiğini iyi bilir. Onlar bir ressamın ya da piyanistin ellerinden bile daha önemlidir. En azından onlar sadece yaralandıklarında tutkularını kaybederler. Bir keskin nişancı tüm hayatını kaybedebilir.

Hawk'ın ilk raunttaki mütevazı galibiyetinin ardından - puanla, ikinci raunt Shadow'un lehine sonuçlanır. Spikerin yanı sıra kalabalık da coşuyor. Shadow'un burnundan kan damlıyor ve tam kollu kaplan dövmeleri ter ve kan damlacıklarının parlaklığı altında daha uğursuz görünüyor.

Zoe ona doğru atılıyor ve ıslak bir bezle burnunu silmeye yardım ediyor. Bu sahneleri o da sevmiyor, ben de sevmiyorum ama sanırım aynı nedenle buradayız.

O adamları izliyordum.

Shadow'a kaşlarını çatarken büyüyen karnı kot tulumunu zorluyor. Adam kanlı dişlerini göstererek sırıtıyor ve aç bir öpücükle dudaklarını yakalıyor. Kadın da onu öpüyor, parmakları yarı nemli saçlarında dolaşıyor.

Zoe, Shadow'un adrenalin ihtiyacını anlıyor. Shadow sadece heyecan ve heyecanla yaşayan, nefes alan bir canavardır, ama Hawk? O asla adrenalinin peşinden koşmadı.

Ringin diğer ucunda duruyor, parmak eklemlerini yeniden sarıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. Başını kaldırıyor ve jilet gibi keskin gözleri benimkileri yakalıyor.

Bir ısı dalgası omurgamdan yukarı fırlayıp nabız gibi atan göbeğime yerleşirken nefes almayı kesiyorum. Meme uçlarımın zirvesini gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Hawk'ın kelimelere hiç ihtiyacı olmadı. Onun yoğun sessizliği her zaman benim felaketim olmuştur. O derin hüzün, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatır.

Sanki beni domaltmak, anlamsızca becermek ve tek kelime etmeden dünyamı paramparça etmek istiyor.

Sarı saçlı bir Barbie onun sırtına atlayarak göz temasını kesmesine neden olur.

Yara izi.

Yanımdan ayrıldığını fark etmedim bile, ama yine de Hawk etrafımdayken duyularım onun aşırı farkında oluyor, çevremdeki başka hiçbir şeyi fark edemiyorum.

Hawk onu devasa gövdesinden aşağı indirmeye yardım ederken parmaklarımı koluma vuruyorum ve onun hareketli konuşmasını açık bir eğlenceyle dinliyorum. Artık bana o ilgiyi hiç göstermiyor. Scar'ın bir zamanlar benim olan şeye sahip olduğu gerçeği içimde çirkin, sıcak bir alev uyandırıyor.

Flame'e "Durdur onları" dedim.

Tek gözünü aralayıp kaşını kaldırdı. "Sence Scar'ı istediği her şeyi yapmaktan kimse alıkoyabilir mi? Gerçekten mi?"

"Öyle demek istemedim." Gerçi bir parçam öyle demek istemiş olabilir. "Dur Shadow.

Birbirlerini kan kaybından öldürecekler ve kimse kazanamayacak." "Sadece arkanıza yaslanın ve keyfini çıkarın."

"Ellerini mahvetmesini izlemek hoşuna mı gidiyor?" Söylüyorum. "Ellerini ondan daha mı çok önemsiyorsun?" Görünüşe göre önemsiyorum çünkü salak durmuyor.

"İki gece önce ne oldu?" Ben sordum. Flame, hayali bir nedenle Croft'a bizden duble almayı kabul ettirdiğini ve Croft'un bundan sonra sadece muhasebecisiyle iş yapacağımızı söylediğini anlattı.

Kolunu kırmadan ve Le Salon'daki kızların hayatını mahvetmeden o adi, kapkaççı piçten kurtulabildiğim için mutlu olmadığımdan değil, ama bir şeyler akla yatkın değil.

Flame'in manipülatif yöntemlerine güveniyorum, ancak bunun Hawk'ın Shadow ile savaşmak için verdiği aptalca kararla çakışması doğru değil.

Flame sigarasını yakıyor ve bana doğru uzun bir duman salıveriyor. "Gölge'yle görülecek bir hesabı var. Bırakın yapsın."

Skorun ne olduğunu sormak istiyorum ama oyun devam ediyor. Zoe ve Scar yan yana duruyorlar. Hamile kadının kaşları sürekli çatık, Scar ise sanki teke tek dövüşüyormuş gibi havaya yumruklar savurarak zıplıyor.

Havada kalabalığın bulaşıcı heyecanı ile ter, duman ve alkolün tuzlu kokusu var.

Shadow olduğu yerde zıplıyor, metal gözlerindeki kıvılcım heyecanını ele veriyor. Bu maçlarda nadiren güçlü rakiplerle karşılaşır, bu yüzden Ghost'u onunla boks yapmaya zorlar. En iyi arkadaşı gittiğinden beri, bastırılmış bir enerji havasında ve Hawk bunu açığa çıkarmak için mükemmel bir hedef.

İkincisi yavaş, yırtıcı adımlarla Gölge'nin etrafında dönüyor. Her iki kaslı canavar da sanki burası bir ormanmış ve sadece biri kral olacakmış gibi birbirlerini ölçüyor.

Önce Shadow atılıyor ve Hawk eğilmeye fırsat bulamadan kaplan kollu kol çenesine güçlü bir yumruk indiriyor. Önce küçük bir nefes alıyorum, sonra Gölge mükemmel bir şekilde ilerleyip Hawk'ın göbeğine art arda darbeler indirdiğinde nefes almayı tamamen kesiyorum.

İkincisi kendini korumak için iki kolunu da kullanmaya çalışır, ancak Shadow hızını sürdürür. Seyirciler alkışlar ve kulakları sağır edene kadar Shadow'un adını tekrar tekrar söylerler.

İçimden oraya atlamak ve Shadow'u yere sermek geliyor.

Kollarımdan aşağı bir titreme akıyor. Hawk dizlerinin üzerine çöktüğü anda titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyor, kolçağı sıkıca kavrıyorum.

Kalabalık Shadow'un adıyla coştukça, öldürme ihtiyacı Omega'yla karışıyor ve içime işliyor.

Seni her zaman koruyacağım Hellion, demişti bana bir keresinde.

Ben de seni her zaman koruyacağım! Ben senin sağ kanadınım Hawk. Ona söz verdim.

Aradan onlarca yıl geçti ve onun bu çocukça sözleri hatırladığını bile sanmıyorum, ama ben hatırlıyorum.

Bana söylediği her söz ruhumun derinliklerine kalın, büyük harflerle kazındı. Kendimi unuttuğum zamanlar oldu ama onu asla unutmadım.

"Ayağa kalk." Kelimeler ağzımdan fısıltıyla dökülüyor. "Kalk, kalk, kalk..."

Hawk beni duymuş gibi sendeleyerek ayağa kalkıyor. Shadow kontrol edilemeyen bir şampiyon gibi saldırısını durdurmuyor. Yakın mesafeden kucaklaşıyorlar ve ben nefesimi tutup Shadow'un bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Hawk'ın kulağına bir şeyler fısıldar. Hareketsiz kalır ama yüzü gerilir. Gölge kanlı bir sırıtışla geri çekildiğinde, sanki bir iblis Hawk'ı ele geçirmiş gibidir.

Omzuyla ona doğru hamle yapar ve yere düşürür. Seyircileri şaşkın bir sessizlik kaplar, hiçbiri kudretli Gölge'nin alaşağı edilebileceğine inanmaz. Bazıları tekrar tezahürat yaparken diğerleri yuhalıyor.

Hawk'ın mükemmel, art arda gelen yumrukları Shadow'a karşılık verme fırsatı vermiyor. Gülümsüyorum, adrenalini ve Hawk'ın ham gücünü iliklerime kadar hissediyorum.

"Ringde yeni bir canavarımız var, bayanlar ve baylar," spikerin sesi yarı sersemlemiş, yarı hevesli. "Shadow ilk kez düşüyor

Hawk'a karşı!"

Başardı. Tam rekortmen bir şampiyonu yendi. Gurur, beklenmedik bir dalgayla içimi doldurdu.

Hawk ve Shadow ayağa kalkmış, birbirlerine bakıyorlar. Kesik dudaklarından ve burunlarından damlayan kan dövmelerini korkunç bir görüntüye boyuyor.

"Sana işini yapmasına izin vermeni söylemiştim." Flame'in sesi arkamdan geliyor, her şeyden sıkılmış gibi görünüyor.

Bakışlarım Hawk'ın parmak eklemlerine dolanmış kanlı bandajlara takılıyor.

Merdivenlerden inip ringe doğru ilerlerken ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Belki de kendini aptalca sakatlamadığından emin olmak istiyorum. Ya da sadece ona daha yakın olmak istiyorum.

Scar ringin dışına çıkar çıkmaz ona atlayınca olduğum yerde kalakaldım. Gırtlaktan gelen kahkahası havaya karışıyor ve göğsüme saplanıyor. Ya da daha çok, eskiden sadece benim olan neredeyse gülümsemesini ona sunma şekli.

"Yeni şampiyon, cehenneme kadar yolun var!" Shadow'a kötü bir bakış fırlatır. "Berbatsın, ezik."

"Kapa çeneni, psikopat bebek." Shadow, Zoe'ye yaslanarak sendeleyerek ringden çıkar.

İleri geri konuşmaya devam ediyorlar. Gitmek için döndüğümde telefonum tam zamanında çalıyor, göğsüm ağrıyor.

Hawk'ın bana ihtiyacı yok. Hiç olmadı ki. Bu

gerçek zaten çarpık olan kalbimi küçültüyor.

Molly'nin adı, pembe saçlarını yüzünün iki yanına çekmiş ve dilini dışarı çıkarmış bir fotoğrafıyla birlikte ekranda yanıp sönüyor.

Arkamdan değiştirdi. Tekrar.

"Selam," diye cevap veriyorum hissettiğim acıdan yoksun bir sesle. "Ink'ten hiç mesaj aldın mı?"

"Hayır." Sesinde bir aciliyet var. "Ama bir sorunumuz var." "Ne?"

"Polis sizin için burada."

MIST

I Sen hayatıma ş i d d e t l i bir fırtına gibi girene kadar pişmanlık duymadığımı sanıyordum.

Ayrı ayrı da olsa HEPİMİZ DÖNECEĞİZ.

İlk ben giriyorum ve Le Salon'a arka girişten gizlice giriyorum. Ön taraf polis arabalarıyla dolu ve eğer önlerine çıksaydım beni oracıkta tutuklarlardı.

Buraya gelirken durmadan Hades'i aradım ama yanıt alamadım. Onun 'hapisten bedava çıkma' kartına ihtiyacım var ve bunu bana sadece onun üst makamlarla olan bağlantısı verebilir.

Ben kasamı ararken Molly ofisimde volta atıyor. Hades'in ortaklarını suçlayabilecekleri için kapsamlı bir arama için izinleri olduğundan şüpheliyim, ancak hiçbir şeyin bulunamayacağından ve kızlara zarar vermek için kullanılamayacağından emin oluyorum.

Ofisin kapısı açılır ve Shadow içeri dalar, bukleleri alnına dağınık bir şekilde dökülmektedir ve beyaz tişörtü sanki duştan yeni çıkmış gibi sıkışıktır. Az önceki kavgada alt dudağı kesilmiş ve sol gözü yarı şişmişti.

Zoe dalgalı sarı saçlarını hafifçe savurarak onun yanında yürüyor. Koyu renk göz farı gözlerinin parlak yeşilini ortaya çıkarıyor.

Büyüyen karnına ve ışıldayan yüzüne bakarken belgeleri kasaya geri koymaya ara veriyorum. Eski bir sızı içimi sıkıştırırken göğsüm sıkışıyor.

"Bu 'Sana söylemiştim' anı." Gölge beni gerçeğe döndürerek tersledi. "Aşağıda arama emri olan polisler var."

"Ben hallederim." Kasayı kapattım ve bir bip sesi duyulana kadar şifreyi girdim. "Zoe'yi buradan çıkar. Ne onun ne de bebek için güvenli değil."

"Liam'la konuşmayı denedim ama katır beni dinlemedi. Suçlulara karşı güçlü bir önyargısı var." Zoe koluma dokundu. "Yardım edemediğim için üzgünüm."

Elini okşadım. "Benim için endişelenme. Sadece kendine iyi bak."

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?" Gölge gergin bir elini saçlarında gezdiriyor. "Hades yardım etmeyeceğini söyledi."

Gülümsemem azalıyor ve ona doğru o kadar hızlı dönüyorum ki Zoe irkiliyor. "Ne?" "Yapacak bir iyiliği olmadığını söyledi."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Molly.

Gerçekten de boktan. Zihnim karmakarışık düşüncelerle dolup taşıyor. Hades beni terk edemez. Neden terk etsin ki? Hiçbirimizin yakalanmaması için her zaman polisle olan ilişkilerini kullanırdı. Hapis cezasıyla karşı karşıya kaldığımız çok fazla durum olmadı.

"Ghost'a haber verme." Şüphe içimi kemirse de ses tonumu nötr tutuyorum. "Şimdilik polisle gideceğim, sonra bir şeyler düşünürüz."

"Misty..." Molly'nin gözleri yaşlarla doldu. "Hayır."

Omuzlarını tutuyorum. "Güçlü olmana ve görevimize odaklanmana ihtiyacım var Molly. Sana güvenebilirim, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor.

Arkamı dönüyorum ve ölçülü adımlarla ofisten çıkıyorum. Shadow'un söylediği gibi, yarım düzine memur merdivenlerin aşağısında üniformalarıyla düz bir sıra halinde bekliyorlardı. Önlerinde, Zoe'nin üvey kardeşi Teğmen Liam Cole savunmacı bir duruşla duruyor ve Scar'ın başının tepesine dik dik bakıyor.

Hâlâ göğüslerinin üzerinde "Bonsoir, Bitches" yazan sarı tül eteği giyiyor.

"Seni adaleti engellemekten tutuklayacağım," diyor Liam ona hırıltılı ve sabırsız bir sesle.

"Sadece İkinci Dünya Savaşı'nda kaç kişinin öldüğünü bilip bilmediğinizi soruyordum. Tarih konusunda berbat olman benim suçum değil, polis." Platin sarısı bir saç telini döndürüyor ve sanki bir partideymiş gibi gülüyor. "Bu arada, yeni saçını beğendim."

Yüzüne doğru adım atıyor, ifadesi gergin. "Çekil yolumdan."

"Yuh. Bu işler böyle yürümez, polis. Karşılığında bana iltifat etmeniz gerekir. Yani en azından saçımı beğendiğini söyleyebilirsin."

"Bilmiyorum."

"Bugünkü kıyafetime ne dersin?" Tişörtünü aşağı doğru sıyırarak göğüs dekoltesini cömertçe gösteriyor. Memurlardan birkaçı onu açıkça süzüyor ama Liam gözlerini kızın yüzüne dikiyor ve sanki onun deflasyon numaralarını okumuş gibi görünüyor.

"Çekil yolumdan."

"Hadi ama, yapman gereken -"

Onu ince omzundan tutup kenara itiyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Biri ona haddini bildirmeli.

Bakışları üzerime düşüyor ve sanki mümkünmüş gibi vücudu daha da geriliyor. Shadow, Zoe ve Molly ile merdivenlerden inerken her türlü şüpheyi bastırıyorum ve kayıtsız maskemi takıyorum.

Aşağı iner inmez Liam arama emrini yüzüme çarptı. "Ruth O'Neil. Saldırı suçundan tutuklusun."

Tabii ki, bu benim adım değil. Sadece bazı şeyleri yasallaştırmak için kullandığım bir kimlik.

Teğmen soğuk bir ses tonuyla haklarımı sıralıyor. Bitirdiğinde fısıldamak için eğildi, "Söz veriyorum, bu saldırı sorunlarının sadece başlangıcı. Burada yürüttüğün tüm mafya faaliyetleri için seni hücrede çürüteceğim."

"Liam!" Zoe azarlıyor, görünüşe göre onu duymuş.

Hades'in beni terk etmesiyle ilgili tüm soruları bir kenara bırakıp gülümsüyorum. "Çok fazla Hollywood izliyorsunuz, Teğmen. Biz yasal bir eğlence salonuyuz."

"Bunu göreceğiz." Kelepçelerini geri alır.

"Onu kelepçelemek zorunda mısın?" Zoe tıslıyor ama ona başımı sallıyorum ve bileklerimi uzatıyorum. Bunun bir aksilik olmadan gerçekleşmesi daha iyi. Ne kadar az sorun yaşarsam, bu çileden o kadar çabuk kurtulabilirim.

Kafalar yukarıdan bakıyor. Kızlar. Kargaşayı duymuş olmalılar. Beni bu şekilde görmelerini istemediğim için omuzlarım kaskatı kesildi.

Jessica ve Sarah pijamalarıyla merdivenlerden aşağı koşuyorlar. Liam'ın beni kelepçelemesini engellemeye çalışırken Jessica'nın yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Hayır, bu onun suçu değil. O bendim. I - "

Başımı bir kez salladığımda kesiyor. Kendimi bundan kurtarabilirim. O yapamaz. Diğer kızlar üst kattan izliyor. Bazıları adımı söylüyor.

Diğerleri burnunu çekiyor ve kısık, korkmuş seslerle mırıldanıyor. Duygularımı bastırıyorum ve onlara güven verici bir gülümseme sunuyorum. Bana bir şey olsa bile, onlara iyi bakıldığından emin olmalıyım.

Arkama son bir kez bakıyorum. Hawk, Flame'le birlikte üçüncü kattaki verandada duruyor ve sigara içiyor. İkisinin de yüz ifadeleri okunmuyor.

Seni her *zaman koruyacağım,* demişti bir keresinde.

Yapmasını istediğimden değil, ama bunu tamamen unutmuş olması canımı acıtıyor.

Belli ki bizi hatırlayan tek umutsuz aptal benim.



Bacak bacak üstüne atmış ve kollarımı kavuşturmuş bir halde gözaltı odasındaki sandalyeye oturuyorum. Önümdeki fincandan kahve kokusu geliyor ama ona uzanmıyorum.

Teğmen de aynı şekilde rahat bir duruşla karşımda oturuyor ve yavaşça kahvesini yudumluyor. Yaklaşık Gölge'nin yapısında, ama altın sarısı saçları ve hafif sakalıyla daha çok Viking'e benziyor. Acımasız yeşil gözleri, çıkış yolu olmayan perili bir orman gibi.

Etraftaki duvarlar griye boyanmış. Hem masa hem de üzerinde oturduğum sandalye metalik. Onu bir silaha dönüştürebilir ve teğmeni rehin alarak dışarı çıkabilirim ama bu durumumu daha da kötüleştirir ve Le Salon'u tehlikeye atabilirim.

Uzatma talebinde bulunmasının ardından neredeyse otuz altı saattir gözaltında tutuluyor ama bu inatçı teğmen ne kadar konuşmayı reddetsem de pes etmiyor. Zoe bizim gibilerden ne kadar nefret ettiği konusunda haklıydı. Tüm araştırmasını yapmış ve örgütümüz hakkında hepimizin düşündüğünden daha fazla şey biliyor.

Gözaltında tutulduğum süre boyunca, önüme sayısız şüpheli kanıt koydu. Şaibeli hesap hareketleri. Yeraltı örgütü toplantılarının bulanık görüntüleri vesaire vesaire. Gözdağı verme yöntemlerine rağmen hiçbir tepki göstermedim. Ben amatör değilim. Neredeyse iki gündür gözaltında olmam beni öldürmez.

"Otuz altı saatim çoktan bitti mi?" Ellerimi onun göremeyeceği şekilde birbirine kenetlerken sıkılmış bir ses tonuyla soruyorum. Birkaç kez titremeye başladılar.

saatler önce. Bu da yoksunluğun kısa sürede beni vuracağı anlamına geliyor. Önümüzdeki birkaç saat içinde Omega dozuma ihtiyacım var yoksa baş ağrısı beni öldürecek.

Liam saatini kontrol ediyor. Yanımdan ayrılmadığından beri, güçlü çene çizgisi boyunca hafif sarı bir saç teli uzuyor. Buraya gelen herkes onu idol olarak gördüğüne göre, Met Police'te önemli biri olmalı.

Ne Shadow'un ne de benim onu öldürmememizin tek nedeni, onun Zoe ve Elle'nin üvey kardeşi olması.

"Otuz altı saat yakında bitecek." Kâğıt bardaktan kahve içiyor, kenarından bana bakıyor. "Ama ben doksan altı saat için bir uzatma daha istedim."

"Bunu yapamazsın." Neredeyse bağıracaktım. Lanet olsun. Sinirlerim ortaya çıkmaya başladı.

"Evet, yeni kanıtım olursa yapabilirim."

"Ne kanıtı? O adamı incittiğime dair hiçbir kanıt yok. Beni haksız yere suçluyor. Benim gibi bir kadın bir adamı nasıl incitebilir, Teğmen?"

"İkimiz de biliyoruz ki sen sıradan bir kadın değilsin Mist." Sert bir şekilde gülümsüyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. "Ayrıca, bir tanığım var."

Kaşımı kaldırıyorum. "Buna kanmamı mı bekliyorsun?"

"Kulübünüzde çalışan Jessica adında biri sizi tutukladığım sırada bir şeyden bahsetti. Onu sorgulamaya getirdiğimde daha fazlasını öğreneceğimizden eminim."

Üzgünüm, Zoe ve Elle. Bu piçi öldürmek zorundayım.

Kollarımı kavuşturdum ve tarafsız bir tonda "Avukat istiyorum" dedim.

İlk başlarda sessizliğimi koruduğum için buna ihtiyacım yoktu ama şimdi beni daha uzun saatler boyunca kilit altında tuttuğu ve hatta Jessica'yı da bu işin içine soktuğu için işler değişti.

"Elbette." Saatini tekrar kontrol eder. "Ancak saat onu geçti, bu saatte hiçbir avukat sizin için gelmez. Sabaha kadar beklemeniz gerekecek."

Hayır.

Sabaha kadar böyle kalırsam yoksunluktan ölebilirim.

Bu Teğmen hareketleri bir şey at ve Kamera
veya kim olursa olsun izliyor. İki polis geliyor.

"Onu hücreye götürün." Liam'ın soğuk bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sabah görüşürüz."

Soğuk kelepçelerden biri bileklerime dolanırken, "Bu yasadışı," diye homurdanıyorum. "Arama yapma hakkım var. Sizi dava edeceğim."

Liam sandalyeyi itiyor, benimle burun buruna dururken metal yere sürtünüyor. "Bunun beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Seni *her şeyinden* soyana kadar durmayacağım."

Görüyorum o zaman. Umursamazlığı. Nefreti. Özel olarak bana yönelik değil ama genel olarak bize yönelik. Beni mahvetmek istiyor çünkü geçmişte benim gibi insanlar tarafından incitilmiş.

Kelepçeli ellerimi esneterek gülüyorum. "Ne oldu, Teğmen? Bir mafya adamı kadınını mı aldı? Senin olanı elinde tutamadığın için küçük mü düşüyorsun?"

Gülümsemesi bozulmuyor ama ifadesi kararıyor. Aslında ürpertici ve bana birini hatırlatıyor, ama kim? Bu ifadeyi daha önce nerede görmüştüm?

Liam polisle konuşurken bana bakmaya devam ediyor. "Onu kelepçeli tutun ve ona hiç yiyecek vermeyin. Çok fazla enerjisi var gibi görünüyor."

Polis memuru beni soruşturma odasından çıkarırken, Liam arkamdan, "O bir kadın değildi. Savunmasız çocuklardı."

Sözleri karşısında irkiliyorum ve omurgamdan aşağı bir acı saplanıyor ve zehirli bir yılan gibi midemde kıvrılıyor.

Polis memuru beni yavan, gri bir koridora götürürken tüm mücadele beni terk ediyor. Kumlu sarı saçlı ve sörfçü vücutlu genç bir delikanlı. Çılgın bakışları sürekli parmaklarımın nasıl kasıldığına ve sonra tekrar silahına kayıyor. Onu haklama şansım var ama Met polisine kamikaze gibi saldırmayı planlamadığım sürece buradan kurtuluş yok.

Hades beni nasıl terk edebilir? Ben her zaman onun en güçlü ve en güvenilir Zero'larından biri oldum. Çok etkiliydim. İstediği her şeyi yaptım ve hatta o anlaşmayı yaptım -

Bekle.

Nero yüzünden olabilir mi?

Bu düşünce tüm tenimi dehşete düşürüyor ve kasılmalarım tam anlamıyla titremeye dönüşüyor. Genç delikanlı çıldırıp beni vurmasın diye sert, terli parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

Tavandan tabana metal parmaklıkları olan karanlık bir köşenin önünde duruyoruz. Polis beni içeri itiyor ve tökezleyerek ilerliyorum. Metal parmaklıkları kapatırken kelepçelerim yerinde duruyor. Koridorda gözden kaybolurken bana bir bakış bile atmıyor, belli ki benden kurtulduğu için mutlu.

Sırtımı duvara dayayıp bacaklarımı önüme uzatarak yere çöküyorum. Burası loş, ellerimi zar zor seçebiliyorum ya da belki de bulanık görüşümle ilgilidir.

Ciğerlerim düzensiz alımlarla dolarken başım sürekli, çıldırtıcı bir tiz sesle çarpıyor. Kalbim bir doz alma ihtiyacıyla çarpıyor.

Şimdi.

Şimdi ihtiyacım var.

Tüylerim diken diken oluyor, ellerimin arkasını ve görünür bacaklarımı kaplıyor. Sanki bir kötürüme dönüşüyormuşum gibi uzuvlarımdaki hisler azalmaya başlıyor. Ellerime baktıkça görüşüm ikiye üçe katlanıyor.

Böyle devam ederse, nöbet geçirebilirim.

Başım sert beton zeminde yatıyor, göz kapaklarım kapanmak için çırpınıyor. Nedense, Çukur'da Hawk'ın yanında büzüşerek geçirdiğim o zamana geri dönüyorum. O zamanlar, sarsıntılar beni rahatsız ettiğinde bile onunla konuşmak ve sessiz sıcaklığını içime çekmek zorundaydım.

Karanlık günlerdi ama her zaman koruyucu bir kaya gibi yanımda oturduğunda kendimi asla tehdit altında hissetmedim. Soğuk zeminde nemli kelepçeli ellerimi esnetiyorum ve onun sıcak teniymiş gibi davranıyorum. Tıpkı uyumak için yastığa her sarıldığımda o gibi davrandığım gibi.

"İyi misin?" Bir kadın sesi Cockney aksanıyla konuşuyor.

Gözlerim sesin kaynağına doğru kayıyor. Hava loş ve görüşüm bulanık olduğu için burada kimin olduğunu bile seçemiyorum. Genelde hücre hapsinde tutulurdum. Görünüşe göre, bugün değil.

"Ben iyiyim." İlgisini kaybedeceğini ve uyumaya devam edeceğini umarak söylemeye çalışıyorum.

"İyi görünmüyorsun, Luv."

"Öyleyim." Doğrulmaya çalışıyorum ama sanki tuğlalar omuzlarıma ağırlık yapıyor. Uzun ve sert nefesler alarak yerde kalıyorum.

"Kocaman kızıl saçların var. İrlandalı mısın?"

Uzuvlarım spazm geçirmeye devam ederken başımdaki zonklama artıyor. Top gibi kıvrılıyorum ama kelepçeler bacaklarıma düzgünce sarılmamı engelliyor.

"Hey." Kadının sesi sanki tepemde duruyormuş gibi yakın geliyor ama başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum.

Yara izleriyle dolu elini bana uzattı. Neden o da kelepçelenmedi?

Bileğinin iç kısmında küçük bir kafatası dövmesi yer alıyor ve kafatasının tam alnında yazı tipiyle yazılmış bir 'P' harfi bulunuyor.

Zehir'in tüm müritlerinin taktığı dövme.

Hay sikeyim.

Hayatta kalma enerjisi içime akıyor ve dengesiz ayaklarımın üzerinde sendeliyorum. Hâlâ yüzünü seçememekten nefret ediyorum. Lanet olası yoksunluk.

Sağımdan bir hışırtı geliyor. Bir darbe indirmeden önce tam zamanında eğildim. "Her kimsen, geri çekil. Beni seni öldürmeye zorlama." Kendi sesimle konuşuyorum.

en yüksek, en net tonda.

Tiz kahkahası, çarpan başımı tırmalayan çiviler gibi. "Şu anda bir sineği bile öldüremezsin, Mist. Gözaltına alınmanı bilerek seçmediğimi mi sanıyorsun?"

Sağımdan bir yumruk daha geliyor. Kolunu kelepçeli ellerimin arasında kavrıyorum ve yüzüne doğru yüksek bir tekme atarak geri çekiliyorum.

Omega ya da değil, ben hala bir Sıfır'ım ve o sadece ikinci nesil.

"Çıkın buradan," diye tükürdüm, başımın ağrısına karşı savaşarak. "Zehir'e onu çıkaracağımızı söyle, ama Mürekkep'ten önce değil."

"Öldüğünüzde buna karar veremeyeceksiniz."

Şıngırtı, bana saldırmadan önce aldığım tek uyarı. Eğilmeye çalışıyorum ama reflekslerim beni yanıltıyor. Soğuk metal kolumu kesiyor ve metalik koku havayı dolduruyor.

"Güle güle, Sis. Poison selamlarını yolladı."

HAWK

Eğer ışık seni bulamazsa, ben bulacağım.

Karakolda yanımda Flame ve bir sandalyede bağdaş kurmuş, gözleri kapalı ve elleri arabulucu pozisyonunda oturan Scar ile duruyorum.

Otomatların ve resepsiyon masasındaki telefonun sürekli tiz sesinin yanındaki bekleme odasında tutulduk. Orada oturan tombul kadın, Flame ve ben içeri girer girmez yerinden kaçmış gibi görünüyordu. Scar bizim büyük ve korkunç olduğumuzu söyledi - ya da Le Salon'daki eskortlardan öyle duymuş.

Sadece iki genç memur, üniversiteden yeni çıkmış gibi görünüyorlar, tezgahın arkasında oturuyorlar, bilgisayar ekranlarına bakıyorlar ve göz temasından kaçınıyorlar. Arşiv dosyaları iki yanlarına ve eğik başlarının arkasındaki raflara dağılmış durumda.

Kollarım çapraz, duruşum geniş ve yumruklarımı pazularıma doğru sıkıp açmadan duramıyorum. Daha önce bir polis karakoluna sadece bir suikast hakkında bilgi toplamak için girmiştim. Ve 'girmek' derken, bu kuklaların sistemlerine girmeyi kastetmiştim.

Bütün bu lanet yeri havaya uçurmak için çok mu geç? "Neden sadece yakmıyorsun?" Flame'e soruyorum.

Duvara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve gözlerini kapatmış. Bu duruma göre oldukça rahat görünüyor. Gözlerini açmadan sırıtıyor, "Çok isterdim ama biz bile yakıp yıkmaktan kurtulamayacağız.

Met Polisi zaten bizden şüphelenirken. Bu kez yasalara güvenmeliyiz."

Scar homurdanıyor.

İnliyorum ve gergin bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "O ateşli avukat işe yaramaz görünüyor."

Otuz altı saatlik gözaltı süresi bittikten sonra tam otuz dakikadır burada bekliyoruz. Flame'in bir şekilde sabahın üçünde uyanmasını sağladığı avukat, ölümünü isteyen o lanet teğmenle özel bir odadaydı.

Scar'ı yanından dürtüyorum. "Neden o teğmenle daha önce ilgilenmedin?"

İnliyor ve kehribar rengi, şu anda ölü olan gözleri bir çırpıda açılıyor. "Yapardım ama o Elle ve Zoe'nin üvey kardeşi. Onlar benim ilk kız arkadaşlarım. Yani, kardeşlerini öldürürsem benden nefret edeceklerini düşünüyorum. Hayır, teşekkürler." "Ghost ve Shadow da bundan hoşlanmazdı," diye ekliyor Flame kanlı bir şekilde Her şeyi bilen.

Hayalet ve Gölge'yi siktir et. Burnunu ait olmadığı yere sokan herkes ortadan kaldırılmalıdır.

Yarı boş polis karakolunda duvardaki saate bakıyorum. Havayı sadece klavyelerdeki tıkırtıların sesi dolduruyor.

Mist'in tutuklanmasının üzerinden neredeyse iki gün geçti.

Hiç kimsenin, ama hiç kimsenin onu benden almaya hakkı yok. Onu hapsedecek biri varsa o da benim.

Özel odanın kapısı açılır. Üç parçalı bir takım elbise giymiş ve deri bir evrak çantası taşıyan orta yaşlı bir adam olan avukat önce dışarı çıkar. Küçük, mavi gözlerinde tüm aşırı başarılıların takındığı kibirli bir parıltı parlıyor.

Teğmen kaşlarını çatarak onu takip eder. Onu kameraların ötesinde bir yere götürüp boynunu kırmak kolay olurdu.

Scar sanki yeniden dirilmiş gibi oturduğu yerden sıçradı. Yanımda duruyor ve sanki düşüncelerimi hissediyormuş gibi kolunu benimkiyle birleştiriyor. Beni durduruyor mu yoksa bana yardım etmeyi mi teklif ediyor bilmiyorum.

"Evraklar tamamlandı," diyor avukat gergin bir gülümsemeyle. "Kesin kanıt olmadan onu gözaltı süresinden fazla tutmaya hakları yok. Onu derhal serbest bırakacaklar."

Uzun bir nefes aldım.

"Mükemmel çalışmanız için teşekkür ederim." Flame avukatın elini sıkar ve onunla birlikte karakoldan dışarı çıkar.

"Buna ne dersin, polis, ha?" Scar kendini beğenmiş bir ifadeyle sırıtıyor. "Biz de kanunla çalışabiliriz."

Teğmen kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşımızda duruyordu. Scar'a burun kıvırmadan önce benim sert bakışlarıma eşit bir bakışla karşılık verdi. "Ne zaman ve nasıl olacağı önemli değil, ama hepinizi yakalayacağım."

Sahte bir esneme numarası yapıyor ama gözlerinin kehribar rengi, sahtelikten farklı bir şeyle parlıyor. İmkânsız olduğunu düşünmesem, bundan zevk aldığını söyleyebilirdim. "Bu olduğunda beni uyandır, olur mu?"

"Her şey zamanında. Önce Sis ödeyecek. Artık elimde bir ipucu olduğuna göre, bin sorgu emri çıkarabilir ve onu *yasal olarak* burada tutabilirim." Teğmen her kelimeyi bükülmez bir güvenle söylüyor.

Bunu tekrar ve istediği zaman yapabileceğini biliyor. Yasal yöntemler işe yaramasa bile, istediğini elde etmek için kanıt uydurmaya hazır bir tipe benziyor. Scar'ın kışkırtmaları nedeniyle bunu daha da kişiselleştiriyor ve Mist'i hedef almaya devam edecek.

Böyle bir şey olmayacak.

"Elle ve Zoe bizi seçtiği için bu kadar tuzlu olmayı bırakmalısın, polis." Scar'ın vücudu, yanımda kök salmışken bile ona doğru eğiliyor. "Onlar kendi hayatlarını yaşıyorlar, sen de kendi hayatını yaşamaya başlasan nasıl olur?"

"Efendim!" Bir polis memuru bize doğru koşuyor, yüzü hayatında ilk kez ölüme tanık olmuş gibi solgun. "Şüpheliyi almaya gittim ama kanaması var ve-"

O daha cümlesini bitiremeden geldiği yöne doğru koşmaya başlıyorum. Liam küfrediyor ve peşimden koşuyor ama neyse ki hayatının hatırı için beni durdurmuyor.

Dar gözaltı hücresine vardık. Kalbim dondu. Kan.

Mist'in yerdeki hareketsiz bedeninin altında kırmızı havuzlar oluşuyor. Dağınık saçları yüzünü kamufle ediyor. Sürünerek gitmiş olması gereken yerde kan lekeleri iz bırakıyor. Kelepçeli bilekleri önünde uzanıyor.

Sarışın bir kadın topallayarak dışarı fırladı. Ona dikkat bile etmiyorum - şimdilik. Scar ve teğmen neredeyse aynı anda ona doğru atılıyorlar.

Nefes alışım derinleşiyor ve ter kaşlarımı kaplıyor. Mist'in önünde çömeliyorum, vücudum kaskatı ve gergin.

Yavaşça elimi ona doğru uzatıyorum. Onu benzer bir pozisyonda bulduğum güne dair korkunç anılar kafama saplanıyor. O zaman da nefes alamamıştım, şimdi de yaptığı her şeye rağmen ciğerlerime hava girmeyi reddediyor.

"Sakın ölme," diye bağırdım. "Sakın ölmeye cüret etme, Hellion. Ödememiz gereken bir sürü borcumuz var."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onları solgun yüzünden uzaklaştırıyorum. Yanaklarındaki o minik çiller boğulmuş gibi görünüyor. Alt dudağı şişmiş, gözleri kapanmış ama göğsü sürekli inip kalkıyor.

Nefes alıyor.

Ciğerlerimde taze bir nefes canlanıyor ve kendimi harekete geçiriyorum.

Kanamanın kaynağı omzunun yanındaki kesik. Ceketini yırtıp yarasının etrafına sıkıca sarıyorum. Uzuvları kasılıyor ve soluk tenini ter kaplıyor. Lanet olası yoksunluktan olmalı.

Onun gevşek bedenini kollarımın arasına aldım. Mist her zaman güçlü ve derli topludur. Bozulmamış, zarif ve dokunulmazdır. Ama benim kollarımda? Yumuşak, hafif ve kırılgan hissediyor. Onu boğmak, ona sahip olmak ve soluduğu hava olmak istiyorum.

O artık benim cehennem arkadaşım değil. Beni rahatsız eden ve sesi bağımlılığım ve en tatlı unutkanlığım haline gelene kadar durmadan konuşan kız olmayı bıraktı.

O artık başka bir şey, ama ne olursa olsun, ona her zaman sahip olacağım. Tamamen. Tamamen.

Tıpkı yıllar önce anlaştığımız gibi.

GEÇMIŞ,

"Senden bir saniye bile ayrılmak istememem yanlış mı?" diye soruyor boynuma doğru, nefesimi içine çekerek.

Ormanda eğitim görüyor ve avlanıyor olmamız gerekiyordu. Kotamızı garantiledim ve bir şelaleye bakan küflü bir mağarada kıvrılıyoruz. Uzaktan sıçrayan suyun sesi geliyor.

Artık daha büyüğüz. Ben belki on yedi, o on beş yaşında ama asla çocuk ya da ergen olmadık. The Pit'e geldiğimizden beri doğrudan yetişkinliğe itildik.

Başımı sallıyorum ve bileğindeki deriyi okşuyorum ve kendimi çok güçlü hissediyorum. Sanki The Pit'i ve içindeki herkesi alt edebilirim.

Bana gülümsüyor, ela gözleri parlıyor. "Beni götür, Hawk. Seninle her yere giderim."

Tam da bunu yapmanın zamanı.

MIST

Terk edilmiş bir çiçek gibi büzülüp ölmem gerekirken bana bir yudum su verdin mi?

GEÇMIŞ,

"Neden hep böyle sessizsin?" Hawk'ın önüne atlıyorum.

Her zamanki gibi beni görmezden gelmesini bekliyordum ama kafasını bana doğru çevirdi, turkuaz mavisi gözleri şaşkındı. "Neden? Nefret mi ediyorsun?"

"Tabii ki biliyorum!" Titreyen ellerimi etrafa savuruyorum. Yoksunluk etkileri başlıyor. Yakında takip dozuma ihtiyacım var. Omega ödülümü almak için bir hedefi daha öldürmem gerekiyor.

Kotasını dolduramayanlar aşırı geri çekilmeye zorlanıyor. Ben sadece bir kez yaşadım ama o nöbeti geçirdiğimden beri Hawk kotamı karşıladığımdan emin oluyor. Eğer yapmazsam, benim için öldürüyor.

Dördüncü açık hava görevimize çıktık ama muhafızlar gölgelerde pusuya yatmış, her hareketimizi izliyorlar. Nero'nun idam etmemizi emrettiği hain muhafızları öldürmemize rağmen bize hâlâ güvenmiyorlar.

Omega yüzünden, gerçek infaz hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım Ghost beni bedenlerinin arasından çekip çıkarırken yüzümün ve ellerimin kan içinde kaldığı.

Üzüldüğümü söylerdim ama üzülmüyorum. O muhafızlar Hades'e ihanet etmiş olabilirler ama bizden birinin ölümüne de sebep oldular. Dövülerek öldü. Zayıf, morarmış vücudu hepimizin görmesi için bir köşeye atılmıştı. Kaburgaları kırılmış ve mavimsi derisinden dışarı çıkmıştı.

Zayıfların Çukur'da yeri yoktur, o gün bize verdikleri ders buydu. Hawk her zamanki gibi sözsüz bir şekilde yanımda yürüyor. Geri dönmeliyiz.

Pit'e otuz dakikadan az kaldı. Artık bekleme odasında kalmadığımız için, bu uzun zamandır onunla geçirdiğim tek yalnız zaman.

Kollarımı iki yanıma açarak önüne atlıyorum. Ya duracak ya da bana çarpacak.

"Sarılmak mı?" Onun sıcaklığına ihtiyaç duyduğumda her zaman yaptığım gibi soruyorum. Genellikle kollarını bana doluyor ama bugün değil.

Kaşlarımı çatıyorum. "Benimle konuşmaktan nefret mi ediyorsun?"

Sesi yumuşar. "Senden başka kimseyle konuşmuyorum, Hellion." Öfkelendim ve kollarımı kavuşturdum. "Ve Scar."

"İkiniz de tanıdığım en güçlü insanlarsınız ve erkeklerden daha cesursunuz. Onlar öldü, siz ikiniz kaldınız."

Burnumu kıvırıyorum, iltifatı hissedemiyorum. Tek düşündüğüm, Scar'ın Hawk'ın bana ait olması gereken zamanını çaldığı. *Sadece eğitim,* dedi.

Kıçımın kenarı!

Onu öldürüp suçu Omega'nın üzerine atmayı düşünüyorum. Keşke etrafta kameralar olmasaydı.

"İkimiz de boğuluyor olsaydık, kimi kurtarırdın?" Alt dudağımı ısırıyorum. Başından beri bu senaryoyu düşünüyordum ama şimdi dile getirince kendimi çok aptal ve güvensiz hissediyorum.

Omuz silkiyor. "Herhangi birinizin benim yardımıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Seviyorum." Gözlerindeki dipsiz, pırıl pırıl okyanusa bakana kadar bir adım öne çıkıyorum. "Ben yüzemem. Hiç kumsala gitmedim."

"Sana öğreteceğim."

"Mesele bu değil. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göremiyor musun?" Bir an için geri çekilmiş gibi görünüyor.

"Öyle mi?"

Alnımı onun sert göğsüne yaslıyorum ve temiz okyanus kokusunu içime çekiyorum. O her zaman benim okyanusum olacak. Benim özgürlük alanım.

"Tavırlarım ve öfkeme rağmen beni hep kendim olarak gördün Hawk. Sadece *beni*." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Çıpam olduğun ve sürüklenmeme izin vermediğin için teşekkür ederim."

"Sarıl," diye mırıldanıyor güçlü eli saçlarımın arasından geçerken ve diğer kolu orta bölgeme dolanarak beni öfkeli bir sarılmayla kendine bastırırken. "Seni seçiyorum. Ölüyor olsam bile seni kendime tercih ederim, Hellion."

BURADA,

Gözlerim açılırken yaşlar akıyor.

O anıları rüyamda görmeyi bıraktığımı sanıyordum. Neden bana musallat olmak için geri geldiler? Ama yine de, belki de işkence görmeyi hak ediyorumdur.

Yasemin kokusu sersemlemiş başımın etrafında uçuşuyor. Le Salon'da olsaydım, güçlü parfümler, duman ve alkol kokardı. Hapishane hücresinde sadece küf kokusu var.

Kolumu saran bandajın üzerinde hâlâ karakoldaki elbisem var. Dilim ağzıma büyük geliyor, sanki salyalarım akacakmış gibi. Ağzımın kenarlarının tadı çiğ ve yapış yapış. Uyuşturulmuş muydum?

Başım en son hatırladığım kadar ağrımıyor ama bunun Omega'dan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim.

Kalın perdelerin arasından loş bir ışık geliyor. Başımı eğerek antika bir şöminenin önündeki geniş yatağa oturuyorum. Ahşap zemin geleneksel bir Midetarrene halısıyla kaplı. Çarpan dalgaların sesi kapalı kapının diğer tarafından süzülüyor.

Ayağa fırlıyorum, gerginlik omuzlarımda toplanıyor. Hangi cehennemdeyim ben?

O deli teğmen beni konuşturacak bir şey yapmamış olsa iyi olur. İnatçı biri ve belli ki kin besliyor, ama beni kaçırarak kariyerini mahvetmez, değil mi?

Aralık kapıdan erkek sesleri yükseliyor. O alçak, tanıdık gümbürtüyü duyduğumda kalbim boğazımda düğümleniyor. Şahin.

Bu zalim bir rüya mı?

Çarpan kalbimi bastırmaya çalışarak ve başaramayarak parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum. Güzel çiçekli duvar kağıtları olan küçük, şirin bir evin ikinci katındayız. Dar koridor, tavan arasına çıkan ahşap bir merdivenle iki odayı daha birleştiriyor. Denize bakan büyük bir pencerenin önünde donup kalıyorum.

Bu deniz. Rüyalarıma girip duran o gözler gibi masmavi tonları olan parlak, ışıltılı mavi. Görünüşe göre ev, denizin kayalık kısmına bakan bir tepenin zirvesine yakın inşa edilmiş. Uzaktan kırmızı çatılı küçük bir köy görünüyor.

Burası Akdeniz, değil mi?

Resimlerine falan baktığımdan değil.

Gerçekte çok daha nefes kesici.

"Fransa'ya hoş geldin, kızıl saçlı!"

Etrafımda dönüyorum ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Crow merdivenlerin başında duruyor, cüssesi küçük girişi dolduruyor. Tıpkı onu hatırladığım gibi. İri yarı, siyah deri ceketli ve sırıtıyor. Gölge'nin daha katlanılabilir bir versiyonu.

Altın sarısı saçları artık ensesinde daha kısa. Mavi gözleri dingin ve huzurlu görünüyor. Boşluk ya da başka bir şey yok.

Crow'un iyi bir hayat yaşayan tek Zero olduğunu söylediğinde Ghost'a inanmayı reddettim, ama görünüşe göre yanılmışım.

"Fransa mı?" İnanamayarak sordum. Fransa'da ne işim var benim? "Daha açık olmak gerekirse Fransa'nın güneyinde. Fena değil, ha?" Eliyle etrafta. "Daha iyi bir yer bulabilirdim ama Hawk bana pek haber vermedi. Şu küçük pisliğe inanabiliyor musun? Beni aradı ama 'bir merhaba bile demedi Crow. Nasılsın dostum?' Bana bir ev bulmamı emretti ve sonra hat kesildi. "

"Hawk?" Kolumu okşuyorum ve bir günah gibi Crow'un yanında beliriyor.

Eğer Crow'un girişi cüceleştirdiğini düşündüysem, Hawk tahtayı kıracakmış gibi hissediyor. Sade siyah bir pantolon ve bilenmiş kaslarını hâlâ gizleyemeyen bol gri bir tişört giyiyor. Yarı yarıya duvara yaslanmış, saçları dağılmış ve parmaklarımın kalın teller arasında gezinmesi için yalvarıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Neden Fransa'dayım?"

"Çünkü ben öyle dedim." Turkuaz gözleri sert ve baskın, sanki bana karşılık vermem için meydan okuyor.

"Seni iyi görmek güzel, Crow." Hışımla yanlarından geçtim. "Ama ben geri dönüyorum."

Acımasız bir el bileğimi kavrıyor ve beni geri çekiyor. Denge için iki kolumu da göğsüne dayamak zorunda kalıyorum.

"Yapabilirsin dedim mi?" diye hırlıyor yüzüme yakın.

Lanet olsun ona ve onun bu kontrolcü tarafına. Onu öperken tırnaklarımı yüzünde gezdirmek istiyorum.

"Bırakın gideyim yoksa buradan savaşarak çıkarım," diye bağırdım.

Hawk'ın dudakları sadist bir gülümsemeyle çekilir. "Bunu yapabilirsin, Hellion. Ama karşılığında ne yapacağıma hazır mısın?"

Boğuk kelimelerindeki uğursuz vaat karşısında nefesim kesiliyor. Ben... Ben onun ne yapacağını görmek istiyorum. Geçen gece odamda olduğu gibi beni canlı hissettirecek mi?

"Hikayesi olan bir porno için kaydolmadım, yani..." Crow bir elini benim omzuma, diğerini de Hawk'ınkine koyarak bizi birbirimizden uzaklaştırıyor ve aramıza giriyor. "Cinsel gerilimi sonraya sakla."

Hawk ona sert bir bakış atıyor ve ben de kayıtsızlık maskesini takmaya çalışıyorum.

"Polise bulaştığını duydum, kızıl saçlı." Crow, derimin altında kaynayan gerginlikten habersiz devam ediyor. "Yani izne ihtiyacın var."

Hawk'ın bakışları bileğime takılıyor ve farkında olmadan az önce beni tuttuğu yeri okşadığımı fark ediyorum.

Bir sarsıntıyla bıraktım ve kollarımı kavuşturdum. "Le Salon'da görevlerim var." "H a l l e d i l d i ." Hawk dışarı çıkar. "Alev, Gölge ve Yara
Suçlama."

"Peki ya Jessica?" Sinirli bir nefesle soruyorum. "O teğmen onu sorgulamak için getireceğini söyledi ve -"

"Molly onu güvenli bir yerde tutacağını söyledi."

Bir nefes bırakıyorum. En azından Liam tarafından taciz edilmeyecek.

"Bu işi kim yaptı?" Crow yaramı işaret ediyor. "Eski bir kin mi?"

"Zehir." İç çektim. "Müritlerinden biri, serbest bırakılmasını engellediğim için tuzlu."

Yine de onu suçlamıyorum. O da tıpkı Ink's Team ve benim gibi Zehir'i çıkarmak konusunda çaresiz olmalı.

Crow gözlerini devirir. "Bu lanet köleleri neden tutuyorsun ki?
Bizler büyük bir hayat yaşamıyoruz, öyle değil mi dostum?"

Hawk, Crow'a dikkatini bile vermiyor. Vahşi, okunamayan gözleri sanki bana ne yapacağını planlıyormuş gibi dikkatle beni inceliyor. Ya da muhtemelen planları var ve şimdi onları nasıl uygulayacağını düşünüyor.

Onun meraklı bakışları altında olmayı tanımlamak için sinir bozucu kelimesi çok az kalır.

Benden kaçtığı onca yıldan sonra, sanki benden uzakta bir saniye bile geçirmemiş gibi bana bakıyor. Sanki benim sürekli konuştuğum ve onun da dünyadaki en ilginç şeymişim gibi beni izlediği o zamana geri dönmüşüz gibi.

Ama şimdi, sadece nefret var. Bir sürü nefret.

"Peki o zaman," diyor Crow dikkatimizi çekmek istercesine ellerini çırparak. "Evim buradan çok uzakta değil, ama **i y i** davranmadığınız sürece hiçbiriniz karımın yanına yaklaşamazsınız. Yani o kadar kibar olacaksınız ki

aslında hepimizin katil olduğunu unutun. Akdeniz balıklarına yem olmak istemiyorsanız, cinayet anıları ya da Omega hakkında konuşmak yok."

"Bekle." Kolunu tutuyorum ve Hawk ters ters bakıyor. "Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun? Burada kalmayacak mısın?"

"Beni kırma, kızıl saçlı. Bütün bu ev benim malikanemde bir oda bile olamaz." Kaşlarını sallıyor. "İyi davranırsan ziyaret etmene izin verebilirim."

Hawk güçlü bir elini belime doluyor ve ben Crow'u bırakana kadar beni geri çekiyor. Sert göğsü sırtımla aynı hizada ve derimin altında hafif bir ateş gibi bir ısı dalgası tutuşuyor.

"Siktir git Crow," diye homurdanıyor ve gürültüyü doğrudan içimde hissediyorum. Crow merdivenlerden ikişer ikişer inerken ona parmak sallıyor. Kapı uzaktan arkasından kapanıyor.

Hawk kalçalarını arkamdan bana doğru itiyor, ereksiyonu ısınmış, hassas etimi dürtüyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık, Hellion?"

MİST

Deliliğimiz benim ilacım ve tımarhanedeki bir deli gibi düşmeye devam ediyorum.

UZUN ZAMAN ÖNCE, genç ve oldukça masum olduğumuz zamanlarda - Omega ve öldürmeler hariç, Hawk ne zaman sevişsek acı çekmiş gibi görünürdü.

Sanki kendini tutuyor ve şeytanlarını saklıyor gibiydi. Benim için.

Bana her şeyini göstermesi için yalvardığımda bile beni incitmek istemedi. Bu yönünü göstermesi için onu kışkırttığımda bile.

Daha genç olduğumuz zamanlarda vücudumu cömertçe kullandı ve bana taptı, ama hepsi bu.

Şimdi mi? Beni mahvetmek ister gibi bakıyor. Beni mahvetmek.

Yut beni.

Bir parçam onun büyüleyici gözlerindeki bakıştan ürperse de, bir heyecan ve muhtaç sıcaklık kollarımı kaplıyor ve doğrudan zonklayan çekirdeğime ateş ediyor. Bu benim Hawk'ım, dayanağım ve sıcak omzum değil. Bu, 'Sarıl' diyen ve beni koruyucu bir kucakla saran çocuk değil.

Bu adam saf, zıvanadan çıkmış bir nefret ve incitme ihtiyacıyla dolu.

Ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra, bu adamı artık tanıyamıyorum. Bir canavara dönüşmüş ya da her zaman içinde olan canavarı serbest bırakmış olabilir.

Tıpkı her zaman istediğim gibi.

Canavar ya da değil. Çılgın fantezimin benim berbat gerçekliğimde yeri yok.

Başım zonklamaya başladı ve anılar akmaya başlamadan önce Omega dozuna ihtiyacım var.

Kolunu tutup çekmeye çalışıyorum ama tutuşu çelikten de olabilir. "Beni neden buraya getirdin? İngiltere'de saklanabilirdim." I

burnumdan bir nefes bırakarak, arkamı ısıtan ereksiyonuna karşı hareket etmeme engel olmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Tanrı korusun, adam gerçekten bir konuşma yaparsa.

Başımdaki ağrıyla ve kolumdaki yaranın yanmasıyla savaşarak ona karşı mücadele ediyorum.

Beni arkamdan kaşıklamasında içimde vahşi bir ihtiyaç uyandıran bir şey var. İliklerime kadar işleyen bir coşku gibi.

Onunla yalnız kalma.

Bu, kendimi onun bedenim, kalbim ve ruhum üzerindeki delice etkisinden korumak için koyduğum basit bir kural.

Onun dağ gibi varlığına, yoğun sessizliğine ve çiğ, çıldırtıcı erkekliğine asla karşı koyamadım.

Bir parçam gözlerimi kapatıp onun okyanus ve duman kokusunu içime çekmek ve öylece bırakmak istiyor.

Bir kereliğine, *bırak gitsin*.

Ama o kısım aptalca.

"Neden beni istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Belime sarılmaktan vazgeçti. Planladığım gibi bu onu hazırlıksız yakalamış olmalı. Sürpriz unsurunu yakaladım ve kurtulup merdivenlerden aşağı kaydım.

Küçük, rahat girişe hayran olmamak elde değil. Güneş ışığı uzun Fransız penceresinden süzülerek mobilyaların üzerine sıcak bir parıltı düşürüyor. Giriş holünün ortasında antika ahşap bir masa ve üzerinde yasemin çiçeklerinden bir vazo duruyor. Ahşap zemini kırmızı ve yeşil çizgili geleneksel bir halı kaplıyor.

Kalbimdeki acıyı yutuyorum. Burası farklı koşullar altında cennet olabilirdi.

Seni Fransa'ya götüreceğim.

Beni buraya getirdi, ama ne için? Artık sadece kin ve nefret var.

Belki de verdiği sözü bile unutmuştur.

"Gidebileceğini kim söyledi?"

Masanın yanında durdum ve etrafımda döndüm. Hawk merdivenin dibinde, bir eli cebinde, diğeri yanında hareketsiz duruyor. Omuzları esniyor, gerginlikten mi yoksa başka bir şeyden mi, emin değilim. Tişörtünün belirgin göğüs kaslarına nasıl yapıştığına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Ben de öyle dedim." Tepkimi gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Senin yakınında olmak istemiyorum."

"Çok kötü." Gözleri öfkeli ve birkaç adımda bana ulaşırken gerçekten korkutucu görünüyorlar. "Ne zaman istersem yanımda olacaksın."

Geri çekilip kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni her zaman korkutmuş olması delilik. Üzerimde ne kadar gücü var. Hiç kimse beni onun gibi derimin dışında hissettirmemişti.

"Sen zaten..." *Beni becerdiğini* söylemeden önce sözümü kesiyorum. "İstediğini yaptın. Şimdi beni yalnız bırak."

Yüzünde garip bir parıltı var. Beni itiyor ve geri adım atmaktan başka çarem kalmıyor. Masanın tahtası sırtımın küçük kısmına çarpıyor. İki güçlü kol iki yanıma çarpıyor, böylece onun geniş gövdesi ile masa arasında sıkışıyorum.

"Bunun tek seferlik bir şey olduğunu hiç söylemedim."

"Hawk..."

Dudakları kulağımın kabuğunu buluyor ve ısırıyor. Sertçe. Hem zevk hem de acı içimde toplanırken bir inilti çıkarıyorum. "Ve bu sana yapmak istediklerimin yanına bile yaklaşamaz, Hellion. Seni öyle bir sikeceğim ki ayakta duramayacaksın."

Elimde kalan kontrol kırıntıları için savaşırken dudaklarımı bir inilti etrafında kenetliyorum.

Edepsiz sözleri kadınsı organlarımın merkezinde ilkel bir tepki uyandırıyor. Açlıktan ölmek üzere olan bedenim, sanki sahip olacağım tek ve son öğünmüş gibi onun her sözüne asılıyor.

Tehlikeli.

Tehlikeli biri.

Sadece kelimelerle, uzun, sefil yıllar boyunca inşa ettiğim duvarları yavaşça sıkıyor.

İki elim de omuzlarının sert çıkıntılarına dayanıyor ama itmiyorum. *Yapamam*. "Yapma. Lütfen."

Onun durmasına ihtiyacım var çünkü bunu kendim yapacak gücüm yok. O günden beri her gece onu rüyamda gördükten sonra onu reddedecek gücüm yok.

Lanet olası gün.

Sanki bir düğmeye basmışım gibi, Hawk'ın gözleri neredeyse hiç mavi kalmayana kadar donuklaşıyor. Yüz hatlarını sıcak, kırmızı ve korkutucu bir şey kaplıyor. "O gün de sana 'lütfen' demiştim, hatırlıyor musun? Sana *yalvardım* - sana *yalvardım* - ve senin cevabın sırtıma sıktığın bir kurşun oldu."

Sözlerinin öfkeli saldırısı karşısında gözlerim yaşarıyor ve yıllar önce çektiği acıyı hâlâ hissederek başımı öne eğiyorum. O anlamıyor. Asla da anlamayacak.

Sert parmaklar çenemi kavrıyor ve başımı yukarı eğerek onun acımasız, intikamcı bakışlarına bakıyorum. "Bana nedenini söyle. Lanet olası nedenini bilmeye hakkım var."

Başımı onun morartıcı pençesinde sallıyorum. Onca pratikten sonra yalanlar ağzımdan kolayca dökülüyor. "Seninle işim bitmişti Hawk. Hepsi bu."

Dudaklarından derin bir hırıltı çıkıyor ve yüzündeki acı ifadesi göğsümü yarıyor. Bakışları ortaya çıktığı anda kayboluyor ve yüz hatları kaynayan bir öfkeyle geriliyor. Nefret edebilirim ve tüm öfkesiyle başa çıkabilirim. Beni canlı canlı öldüren onun acısı.

Beni döndürdü ve yanağımı masaya çarptı. Karşı koymuyorum. Elbisemi belimden çekip külotumu bacaklarımdan aşağı indirdiğinde bile. Onlardan isteyerek çıktım bile.

Kolumdaki yara yanıyor ve masanın tahtası kalçalarıma batıyor. Bir çürük çoktan oluşmuş olabilir.

Heyecandan karıncalanmamdan nefret ediyorum. Görünüşe göre, vücudum bana kızgın olduğunu ve bunun dilediğim kavuşma olmadığını anlamamış.

Ama umurunda mı? Kalçalarımın arasında biriken ıslak ısıya bakılırsa, hiç de değil.

Tokat.

Elinin kıçıma batmasıyla nefesim kesildi. Şok doğrudan zonklayan çekirdeğime vuruyor. Meme uçlarım iki elmas gibi sertleşiyor ve masaya çarpıyor. Onun bu yanının beni bu kadar tahrik etmesinden ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasından nefret ediyorum.

Tokat!

Kekeleyerek nefes alıyorum, iki elim de terli ve titrek parmaklarımla masayı kavrıyor. Daha önce ıslandıysam bile şimdi sırılsıklamım.

"Yapamam." *Tokat.* "Hatta." *Tokat.* "Bak." *Tokat*. "At." *Tokat*. "Sen."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Nefreti beni tekrar bir araya getirmeye niyeti olmadan çıplak bırakırken, ham gücü ahlaksız bedenimden şiddetli bir tepki çekiyor. Tokatları acı vermiyor ama sözleri kalbimin etrafındaki tel düğümleri çözüyor ve aramızdaki mesafe arttıkça daha da büyüyen bir kara delik açıyor. Masanın soğuk ahşabına çarpıp parçalandığımı hissedebiliyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve tokaları serbest bırakıyor. Kızıl teller yüzüme düşerek bulanık görüşümü kamufle ediyor. Acıyla gülümsüyorum. Saçlarımın bağlı olmasından hiç hoşlanmazdı ve tam da bu nedenle o günden beri saçlarımı hiç açmadım. Nedense hep ona ait bir şey olsun istiyordum.

Dilini kulağımın kabuğunda gezdirmeden önce sıcak nefesler boynumun kenarını gıdıklıyor. Bir zevk zap'ı ayak parmaklarıma doğru kıvrılırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Dilini kulağımın etinde gezdiriyor ve saldırıya devam ediyor, kulağımı ısırıyor, emiyor ve sanki muhtaç çekirdeğimmiş gibi diliyle beceriyor.

"Hawk... Oh, Tanrım... bu... hissettiriyor... oh..." O bana işkence ettikçe kelimeler boğazımda düğümleniyor. Daha fazlası için yalvarmaya ve yakarmaya hazırım. Mahrem kaslarım boşluktan başka bir şeye kenetlenmiyor ve bu beni çıldırtıyor ve delirtiyor.

Arkamdan bir fermuar sesi geliyor. Nefesimi tutuyorum, kendimi masaya yaslıyorum. Tırnaklarım tahtaya batıyor ve bacaklarım hafifçe aralanıyor.

"Bana durmamı söyle." Bir eli saçlarımda dolaşırken saldırıya uğramış, hassas kulağımın dibinde törpülüyor. Diğer eliyle kıçımın yanağındaki acıya kabaca masaj yapıyor.

Arkama bir göz atıyorum ve gördüğüm şey beni neredeyse yere yığıyor. Hawk, yüzünü sertleştiren çözülemeyen duyguların karışımıyla beni izliyor. Hepsini okuyamasam da, benimkine çok benzeyen derin özlemi tanıyabiliyorum. Aramızdaki bu küçük bağlantıdan dolayı yanaklarımdan taze gözyaşları süzülüyor.

Sert, kalın sikinin uzunluğunu neredeyse öfkeli bir ritimle aşağı yukarı okşuyor. Pre-cum ile kaplı serin ucu aşırı uyarılmış kıvrımlarıma dokunduğunda dudaklarım titriyor. Bir titreme bacaklarımı zayıflatıyor ve vücudumda vahşi, ilkel bir ihtiyaç kıvrılıyor.

Düşünmeyi, hatta nefes almayı bıraktım. Vücudumun her zerresi neredeyse birleştiğimiz yere uyumlanmış durumda.

"Devam et, söyle." Derin gürültüsü etrafımda ve içimde süzülüyor.

"Neyi söyleyeyim?" Kendimi sorum kadar aptal hissediyorum.

"Bu beni durdurmak için tek şansın çünkü bu sefer..." kulağıma eğildi, ısırdı ve hırıldadı. "Geri çekilmeyeceğim, Hellion."

Dudaklarım açılıyor ve sonra kapanıyor. Bir yerlerde bunu neden yapmamamız gerektiğine dair mantıklı bir neden olduğunu biliyorum ama şu anda bunun bir önemi yok.

Bir kez daha.

Sadece bir kez daha

ihtiyacım var. "Becer beni,

Haw-"

Bana sert ve inatçı bir şekilde çarpmadan önce adı tam olarak söylenmemişti. Sanki içten dışa doğru gerilmiş gibiyim. Ağzımdan sözsüz bir çığlık dökülüyor ve nefes bile alamıyorum.

Oh. Tanrım.

"Siktir, Hellion." Orada kıpırdamadan dururken boğuk sesi alçalıyor. Neyi bekliyorum, bilmiyorum.

Mümkün değil.

Benim alışmamı mı bekliyor? Bunu daha önce hep yapardı ama kendini tuttuğu için buna gerek duymadım. Nefes almam için bana birkaç saniye vermesi, içimde farklı duyguların titreşmesine neden oluyor.

Onu özlüyorum. Hem de çok.

Şimdi bile, kendimi tutmasını istemiyorum. Ona karşı kıpırdanıyorum, daha iyi erişebilmesi için bacaklarımı daha fazla açıyorum.

Boğazından karanlık ama eğlenceli bir kıkırdama dökülüyor. "Bu sabırsızlık mı, Hellion?"

Benimle alay ediyor, ama utanç yerine kör edici bir kıskançlık dalgası beni vuruyor. Eskiden seks sırasında hiç konuşmazdı, peki onu ne değiştirdi? Benden sonra kaç kadını sikti? Kaçı o cehennem kadar günahkâr boğuk sesi duydu? Kaç tanesini sevdi?

Hawk saçlarımı elinin etrafına doluyor ve geri çekiyor. Kafa derimde acı iğneleri patlarken haykırıyorum. "Nereye gittin lan sen?"

Hareket etmeye başladı ve ben düşündüğüm her şeyi unuttum. İçime sert ve hızlı bir şekilde giriyor, her seferinde rahim ağzıma çarpıyor.

"Sadece seni becerdiğimde beni düşünüyorsun." Kıçıma ve kalçalarımın arkasına çıldırtıcı bir şekilde art arda tokatlar atıyor. Zevk ve acı o kadar iç içe geçiyor ki, duvarlarımın onun etrafında sıkılaştığını hissediyorum.

"Anlaşıldı mı?" Neredeyse tamamen çekiliyor ve tekrar içeri giriyor. Göz kapaklarımın arkasında siyah ve beyaz noktalar toplanıyor.

"Evet..." Mırıldanıyorum, tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum. Vazo, Hawk'ın amansız hamleleri yüzünden masanın üzerinde sallanıyor. Sıcak yanağıma soğuk su damlaları düşüyor.

Antika bir avizenin bulunduğu krem rengi tavana bakana kadar saçlarımı daha fazla çekiyor. Pozisyon rahatsız edici ama acıyı ve onun dokunuşuyla gelen ilkel yoğunluğu hoş karşılıyorum. O kadar uzun zamandır mahrum bırakılmıştım ki, tüm bunlar bana en tatlı, en lezzetli işkence gibi geliyor.

Parmaklarım masanın tahtasına öyle sert batıyor ki tırnaklarımdan biri kırılıyor. Hawk geri çekiliyor, ama ben kaybımın yasını tutamadan, tekrar içeri giriyor. Duvarlarım onun etrafında çözülürken boğuk ve yüksek sesle çığlık atıyorum. Orgazm beni o kadar sert vuruyor ki tahtaya karşı gevşiyorum.

Hawk bana vurmaya devam ediyor, masa sarsılana ve vazo masanın üzerine düşene kadar manik hızını artırıyor. Homurdanırken ve yumruğu saçlarımı sıkarken dökülen su saçlarımı ve yüzümü ıslatıyor. Sıcaklık içimi dolduruyor, neredeyse beni yeniden o aşamaya itiyor.

Beni serbest bırakıyor ve sıcak bir sıvı kalçalarımın iç kısmından aşağı süzülürken bedenim boşluğa yas tutuyor. Söz verdiği gibi beni öyle bir sikti ki ayakta duramıyorum. Karmakarışık nefes alışımı yakalayarak masaya yaslanıyorum.

Soğuk hava ve su terli, sıcak tenimi ıslatıyor. Kendimi çok mutlu hissediyorum, ondan sarılmasını isteyip kucağında kıvrılıp uyumak istiyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye sesleniyor arkamdan gergin

bir sesle. Sarılmak için çok fazla.

Sallanan bacaklarımla masayı itiyorum, arkamı dönüyorum ve onun önünde yere çöküyorum.

Sadece bir kez olacaksa, sonuna kadar yaşayabilirim.

Hawk'ın Tanrı'yı andıran varlığı, elinde gururlu sikiyle tepemde yükseliyor. Yine yarı sertleşti bile. Dayanıklılıktan bahsediyoruz. Onu tekrar tekrar ellerime, ağzıma ve içime alma düşüncesiyle bacaklarımın arasında bir zonklama başlıyor.

"Açın," diye emrediyor ayak parmaklarını kıvıran emredici bir ses tonuyla.

Dudaklarım yavaşça ayrılıyor, boğazım kuruyor ve bedenim ihtiyaçla sıkılıyor.

Eskiden ona oral seks yapmama zar zor izin verirdi ve asla ağzıma boşalmazdı. Ama Hawk'ın bu özür dilemeyen, sert versiyonu izin bile istemiyor.

Ucunu dudaklarımın arasına itiyor. Daha çok açılıyorum çünkü belki de bu baskın, kontrolcü Hawk'tan biraz fazla hoşlanıyorum. Belki de sunduğu her şeyi istiyorum.

Pürüzsüz, kadifemsi teni yalayarak temizlerken meme uçlarım beklentiyle geriliyor ve nabız gibi atıyor. Bir elimi uzatıp kendime dokunmak üzereydim ki Hawk saçlarımı yumruğuna doluyor ve boğazımın arkasına doğru itiyor. Nefesim kesiliyor ve öğürme refleksim yükseliyor. İki elimi kalçalarına koyup onu itmeye çalışırken gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Hawk ağzımdan çekiyor. Boğulmuş birinin kıyıyı bulması gibi nefes nefese kalıp öksürüyorum. Saçlarımı daha sıkı tutup boğazıma tekrar tekrar vurduğunda zar zor biraz hava emiyorum. Ağzımın kontrolünü ele geçiriyor ve beni yüzümden sikiyor. İçeri ve dışarı. Tüm bunların yoğunluğu karşısında gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken onun etrafında salyalarım akıyor. Bunun beni tahrik etmemesi gerekiyordu, ama daha fazlası için nabzım atıyor ve ısınıyorum. Çok daha fazlası için.

Ağzıma acımasız bir güçle girip çıkarken Hawk takdirle inliyor. Onu izlemekten kendimi alamıyorum. *Gerçekten* izliyorum. Geniş omuzları nasıl esniyor ve tişörtünü nasıl zorluyor. Uzayan saçları terden şakaklarına nasıl yapışıyor. Boynundaki damarlar nasıl kabarıyor, tüy dövmelerine nasıl uğursuz bir hava veriyor. Sarkık, kararmış gözleri bana nefretten çok şaşkınlıkla bakıyor.

Sanki her zaman bunu yapmak istemiş ve şimdi nihayet burada olduğu için, benim dünyamı olduğu gibi onun dünyasını da ateşe veriyor.

Kendini tutmasına gerek yoktu. Ne o zaman, ne de şimdi. Onun bu dengesiz yanını hep özlemişimdir. Ve şimdi ona sahip olduğuma göre, onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Yüce bedeni gerilirken Hawk hayvani bir hırıltı çıkarıyor. Boğazımın arkasında duruyor ve "Yut" diye emrediyor.

Yaparım. Benden istemesine bile gerek yok.

Ağzımın kenarlarından biraz döl sızıyor ama hepsini yutmak için elimden geleni yapıyorum. Daha önce bedenimin dışında hiçbir yere boşalmamıştı ve şimdi ne kadar çok şey kaçırdığımı hissediyorum.

Hawk acıyan ağzımdan çekiliyor. Bakışları çenemden boynuma sızan dölleri ve yarı çıplak kalçalarımı kaplayan diğer dölleri takip ediyor. Beni işaretledi.

Yalvaran gözlerime bakmadan bakışlarını benden ayırıyor ve pantolonunun içine geri sokuyor.

"Hawk...?"

Az önce olanlardan sonra, en azından beni öpebilir. Bir şey söylemesine gerek yok. Bir öpücük yeter.

"Gitmiyorsun." Sesi taş gibi soğuk. "Üzerinde bir takip cihazı var, böylece nereye gidersen git seni bulabilirim."

Aynen böyle, arkasını döndü ve evden dışarı çıktı. Bir bakış bile atmadan. Öpmeden. Hiçbir şey olmadan.

Bana bir fahişe gibi davrandı ve gitti. Onun

için olduğum tek şey bu.

Yere oturdum ve zavallı bir aptal gibi acıma partisine başlamak üzere başımı ellerimin arasına sakladım.

Ama ben değilim.

Yüzümü sildim ve ayağa fırladım.

Beni tutabileceğini mi sanıyor? Başka bir şeyi daha var.

HAWK

Seni yok etmeye kararlıyım, peki neden bu süreçte ben de harap oluyorum?

SIKTIR!

İşe yaramaz yumruğumu evin arka girişinin yanındaki tuğla duvara sıkıştırıyorum. Artık ateş edemeyecekse ne işe yarayacak ki?

Sırtımı duvara yaslıyorum ve derin, nemli okyanus kokusunu içime çekiyorum. Dalgalar duygularımla eşleşen bir şiddetle aşağıdaki kayalara çarpıyor.

Mist'i becermemem gerekiyordu. Nefretimi ondan çıkarmam gerekiyordu. Ona haddini bildirmeliydim. Beni on beş yıl boyunca mahveden ihaneti için onu cezalandırmalıydım. Ama sonra içimde eridi ve kendimi kaybettim.

Onu aldıktan sonra bile, eskisinden daha tatminsiz oldum.

Yerde, ağzından ve kalçalarının arasından döllerim akarkenki görüntüsü beni yeniden sertleştiriyor.

Daha önce onu lekelemeyi hiç düşünmemiştim. O benim mabedim ve mihrabında taptığım prensesimdi.

Ama o çocuk tam bir aptaldı.

Mist yerde, işaretlenmiş, şaplaklanmış ve benimkini becerirken mükemmel görünüyor.

Beni şaşırtan şey, benim hastalıklı zevkimi ve kontrol edilemez ihtiyacımı kabul etmiş olmasıydı. O da her şeyi istiyordu. Yumuşak vücudu elimin altında eğilirken, bunu arzuladığını biliyordum. *Beni* arzuluyordu.

Mist benimle işinin bittiğini söyledi ama ben ona dokunmadan önce bile vücudu farklı bir melodi söylüyor. Bu gerçeği, ondan cevapları almak ve saklanmasını engellemek için tam avantajım olarak kullanacağım.

Öncelikle Omega zehrinden kurtulması gerek. İlaç sistemimden aniden çıkarılmış olsa da, bu kademeli detoksla aynı şey değil. Detoks yapan herkesle konuştum; Flame, Shadow, Ghost ve Scar ve dürtülerini daha iyi kontrol edebildiklerini söylediler. Mist de onlarla birlikte detoks yapmaya başladı ama hala birinci sınıf bir uyuşturucu bağımlısı gibi titriyor. Ya daha güçlü bir doz alıyor ya da detoks konusunda tamamen yalan söylüyor.

Benden saklamakta iyi şanslar. İçimden bir ses geçici hafıza kaybına güvendiğini söylüyor, ama bunun onu benden kurtaracağını düşünüyorsa, o zaman başka bir lanet şey geliyor.

Sigara paketini çıkarıp bir tanesini ağzıma atıyorum ve çakmağı bulmak için arka cebimi karıştırıyorum.

Burnumdan nikotini üflerken, o zamana geri dönmekten kendimi alamıyorum.

GEÇMIŞ,

Mist'in başı uyurken kot pantolonumun kalçasına yaslanıyor. At kuyruğu şeklinde topladığı kırmızı saçları kucağımın üzerinde yayılıyor. Bunun en rahat pozisyon olduğunu söylüyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Çukur'a dönmeden önce bir saatimiz daha var. Biraz daha uyumasına izin vereceğim.

İrlandalılarla yerel mafya işinde bir cinayet işledik. Kanlıydı ama iş bitmişti. Mist ve ben gardiyanlar bizi aramaya gelmeden önce biraz soluklanmak için bu eski ama biraz temiz motel odasına girdik.

Son teslim tarihine kadar gelmediğimiz sürece, bizi takip etmek zorunda kalmayacaklar.

Rüzgâr içerideki perdeleri dalgalandırırken aşağıdaki sokaklardan gevezelikler ve derin Cockney aksanı geliyor.

Mist, Omega'nın yükselişinden sonra her zaman çok yorgun oluyor. Buraya geldiğimizde, başını kalçama yaslayıp kendinden geçtiğinde, küçük elleri göbeğime dolandığında eski, metal yatağa ancak oturabildim. Bir buçuk saat oldu ama hareket etmedim. Kımıldamazdım. Onun huzurlu uyuyan yüzünü saatlerce izleyebilirim.

Parmaklarımla kırmızı saçlarını yüzünden çekiyorum ve gözlerinin altındaki minik çillerin izini sürüyorum. Büyüdükçe uçsuz bucaksız galaksideki yıldızlar gibi solmaya başlıyorlar.

Utanç verici.

Ama en azından saçları hala onu ilk gördüğüm zamanki kadar ateşli. Omega'da değilken de hala ateşli.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Kıpırdıyor ve adımı mırıldanıyor. Gülümsüyorum ve onu izlemeye devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra göz kapakları aralandı. Omega'nın sertleştirdiği o yumuşak ela gözler bana bakıyor ve gülümsüyor. Sanki en güzel manzarayı görmüş gibi gülümsüyor.

Hellion her bakışında, sahip olduğumu düşünmediğim bir ruha bakıyor.

Yavaş yavaş solan o gülümsemeyi elimden alınmadan önce korumak benim görevim.

"Gidelim," diyorum.

Yutkunur ve yavaşça doğrulup oturur. "Bu hiç komik değil. Beni fazla umutlandırma Hawk."

"Hiç şaka yaptım mı?"

Başını dikkatlice sallıyor, yüzündeki şüphe hala açık ve net. Omuzlarından tutup yüzünü bana dönmesini sağlıyorum. "Elli hedefimizi birkaç ay ya da hafta içinde vuracağız. Bizi takip eden muhafızlar daha az olacak ve Hades bizi Omega aracılığıyla kontrol ettiğini düşünüyor, bu yüzden her zaman dozlarımıza geri döneceğiz. Dönmeyeceğiz."

"Yapmayacak mıyız?" İnanılmaz bir notla soruyor.

Başımı salladım. "Bizi takip eden muhafızları öldürüp kaçacağız. Sadece birkaç kişilerse zor olmaz."

Yutkunuyor. "Nasıl... Omega'ya ne dersin?"

"En zor kısmı da bu." Çenemi kaşıyorum. "Günlük dozumuzun yarısını ya da daha fazlasını depolayabiliriz ama bunu sadece dışarıdayken yapabiliriz, kameraların olduğu Çukur'un içinde değil. O zaman kaçarken geri kalanını da yanımıza alırız. Bir noktada Omega'mız tükenecek ve Sıfır Takımı üyeleri doz alındıktan sonra ölecek ama ben yavaş yavaş bırakmaya hazırım. Hayatımızın geri kalanını bu cehennemde geçirmektense bu riski göze alırım."

Yumuşak yüzüne bakıyorum. Sekiz yıldan uzun bir süre önce onunla tanıştığımdan beri en çok konuştuğum an bu oldu. Ama bunu aylardır planlıyordum, hiçbir boşluk olmadığından emin olmak için.

Mist elimi avuçlarının arasına alıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime değdiriyor. "Ben de bu riski almaya hazırım. Buradan seninle birlikte çıkmak istiyorum."

Özgürlüğümüzün eli kulağında olduğu için kendimi başarılı hissederek nefesimi bırakıyorum.

"Beni hâlâ Fransa'ya götürecek misin?" Sırıtıyor ve burnu o sevimli kıvrımını yapıyor.

"Seni istediğin yere götüreceğim, Hellion."

"Hayalet ve Gölge de gelebilir, değil mi?"

Başımı salladım. "Ama işe yarayacağından emin olana kadar planımızı onlara söylemeyelim."

"Ve Mürekkep."

Boğazımın derinliklerinde homurdanıyorum. Onunla geçirdiği zamandan hoşlanmıyorum. Tüm vaktini benimle geçirmesi gerekirken en başta onunla konuşmasından nefret ediyorum.

Hâlâ onu nasıl öldüreceğimi düşünüyorum. Önce dövmemi bitirmeli. Sis yanımı dürtüyor. "Hadi ama. O bir arkadaş."

Olumlu bir sesle homurdandım. Onu Çukur'un dışında öldürmek daha kolay olacak. Daha da iyisi, belki kazara ölür ve ben de ellerimi kirletmek zorunda kalmam.

Mist ciyaklıyor ve kucağıma tırmanıyor, kolları boynuma dolanıyor. Yumuşak kıvrımlarını ve yuvarlak göğüslerini hissettiğimde bir anda sertleşiyorum. Hay sikeyim. Onun yüzünden yıllardır taşaklarım morarıyor ama onu zorlamamak için elimden geleni yapıyorum. Çukur ve Omega'nın tüm çılgınlıkları bir yana, biz hâlâ genciz.

Nefesimiz kesilene kadar etrafta dolaşıyor, dokunuyor ve öpüşüyoruz, ama her zaman çok ileri gitmeden önce durdurdum.

Bu sefer, aletim içine girmek istemeden onu öpebileceğimi bile sanmıyorum.

Onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama Mist somurtmak ve bir gün boyunca benimle konuşmamak yerine, o parlak ela gözleriyle bana bakarken boynumdaki sarılışını sıkılaştırıyor. "Seni seviyorum Hawk."

Biraz gülümsedim. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bir omzunu kaldırıyor. "Senin için ölebilirim demek."

Çenesini tutup başımı sallıyorum. "Sakın bunu tekrarlama. Benim için kendini asla tehlikeye atmayacaksın. Eğer biri ölecekse, o ben olacağım." Çukur'a itildiği gün ölecektim. O zamandan beri onun için yaşıyorum.

Sadece o.

"Ölmeyeceksin." Bana kaşlarını çattı.

"Kendini tehlikeye atmayacaksın. Anlaşıldı mı?" Isırarak söyledim.

"Kendini tehlikeye atmayacağına söz verirsen söz veriyorum." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Yavaş bir gagalama olarak başlayan şey, dilimin onunkine karşı tutkulu bir girdabına dönüşüyor. Geri çekiliyorum çünkü tehlikeli bir şekilde kıyafetlerini yırtmak istiyorum.

"Neden beni hep itiyorsun?" Kollarını kavuşturuyor ve somurtuyor.

"Hazır değilsin."

"Öyleyim." Tişörtümün kenarını avucunun içinde kıvırıyor. "Senin için her zaman hazırdım."

"Hellion..."

"Seni istiyorum." Dudaklarını ensemde gezdiriyor, savunmasız gözlerle bana bakıyor. "Beni istemiyor musun?"

Ereksiyonumu ona doğru itiyorum, böylece üzerimdeki etkisini anlayacak. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göremiyor musun, Hellion?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben çoktan onun ağzını yutmaya başlamıştım. Dil dile, ten tene ve kalp kalbe karşı.

Ağırdan almak, vücudunun her santimini, her yara izini ve her lekeyi öpmek için elimden geleni yapıyorum. Kendimi onun tenine kazımak ve bir daha asla ayrılmamak istiyorum.

Hâlâ onu anlamsızca öperken, ne kadar güzel olduğunu fısıldayarak onunla sevişiyorum. Onu düşünmeden ve ona bakmadan duramadığımı. Eğer beni terk ederse, onu bulana kadar dünyanın altını üstüne getireceğimi.

BURADA,

Sigarayı bitirmeye zahmet etmeden atıyorum.

Yıllar önce ona verdiğim söz hâlâ içimde gerçek bir varlık gibi gizleniyor. Bu, harekete geçmek için mükemmel bir fırsat.

Damarlarımda uğuldayan kararlılıkla eve doğru ilerliyorum.

Girişte donup kaldım.

Tabii ki Mist'i burada bulmayı beklemiyordum. Odada, duşta ya da başka bir şeyde olacağını düşünmüştüm. Masanın üzerinde gördüğüm şey midemi bulandırdı.

Kan. Bir sürü lanet kan masayı ve perdeleri kırmızıya boyuyor.

Lanet olsun. O ne yaptı?

Masaya yaklaşırken kalbim Çukur'dan çıktığımdan beri en yüksek sesle atıyor.

Korkum saf öfkeye dönüştü. Masanın üzerinde bir takip cihazı var. Fransa'ya giderken koluna yerleştirdiğim takip cihazının aynısı. Çıldırmış bir hayvan gibi onu derisinden kesip çıkardı.

Masaya yazmak için kanını kullandı.

"Bana asla sahip olamayacaksın.

Göreceğiz bakalım.

MİST

En kaotik zamanlarımda, mantıklı olan tek şey sensin.

Pencereden gördüğüm köy çok uzaktaydı.

Bu da yetmezmiş gibi, oraya ulaşmak için bir ormanın içinden yürümek zorundayım.

Louboutin topuklu ayakkabılarım kayalık bir patika için yapılmamış. Kolumdaki yara zonkluyor ve takip cihazını çıkardığım diğer kolumu tutuyorum. Bileğime yerleştirdiğini düşünerek onu bulmam birkaç dakikamı aldı. Kolumun alt tarafına yerleştirecek kadar zekiymiş. Ondan kurtulmak için neredeyse etimi oyacaktım.

Pazuma sardığım örtü kıpkırmızı oldu ve kanama yakın zamanda duracak gibi görünmüyor.

En kötüsü? Başımdaki sürekli çarpıntı neredeyse şakaklarımı yaracak. Ağzımın içindeki kuru kaşıntı dilimin tavana yapışmasına neden oluyor. Elimdeki mutfak bıçağı neredeyse yere düşecek.

Susuzluk, yoksunluk ve kanama. Bundan daha iyi durumlarda da bulundum.

Bir topun içine kıvrılmak ve yatarken çekilmeyi kabul etmek istiyorum. Şimdi nöbet geçirirsem düşüp ölebilirim.

Titrek görüşümü temizlemek için başımı sallıyorum ve uçsuz bucaksız ağaçların arasında ilerlemeye devam ediyorum. Dallar kollarımı ve çıplak bacaklarımı çiziyor. Bu

Sıyrıklar yanıyor, ama yine her şey yanıyor. Kollarım, tenim ve hatta yarı boş kalbim.

Kasabaya ulaşıp Molly'yi aramalıyım ki beni buradan çıkarsın.

Siktiğimin Hawk'ı. Detoks yaptığımı bilmiyor mu? En azından dozumu getirebilirdi.

Çam kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Kuşlar uzun ağaçlarda yüksek sesle cıvıldıyor. Güneş ışınları saçlarımın tepesine vuruyor - yüzüm sikildiği için korkunç derecede dağılmış saçlarıma. Üzerimdeki kuru döller ve binlerce liralık elbiseme damlayan kanla berbat görünüyor olmalıyım.

O kadar ağrım var ki, attığım her adımda onun acımasız darbelerini hâlâ hissedebiliyorum.

Beni bu kadar tahrik etmesinden nefret ediyorum. Yıllarca birbirimiz için yokmuşuz gibi davrandıktan sonra bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum.

Daha fazlasını istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Sallantılı adımlar atarken bile kendime doğru şeyi yaptığımı hatırlatmak zorundayım. Eğer geri dönersem, eğer pes edersem, bu ikimizin de sonu olur.

Ter alnımdan ve sırtımdan aşağı damlıyor. Çakıl taşları ayakkabılarımın altında eziliyor ve birkaç kez kayıp yüzüstü düşmekten kurtuluyorum.

Nefes nefese kalıyorum ve kendi nefesimde boğuluyorum. Başımdaki zonklama sürekli, yoğun bir vuruşa dönüşüyor.

Bileğime sarılı bezi bırakıyorum ve kanlı, nemli parmaklarımla denge için bir ağaç gövdesine tutunuyorum. Nefeslerim bir ölünün fokurdaması gibi hızlı ve ağır geliyor. Bez olmadan kolumdan ağaç yapraklarına kan damlıyor.

Kanın durmamasının nedeni muhtemelen başka bir şeyden ziyade Omega'dır. Dozuma ihtiyacım var. Buna *ihtiyacım var*. Hâlâ bir uyuşturucu bağımlısı olmam umurumda değil. Omega en çok acıtan kısımları uyuşturuyor.

Omega anıları söndürür.

Derin bir nefes çekiyorum ve ağaçtan iniyorum. Yürümeye çalışıyorum ama sanki bütün gece içmişim gibi sallanıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönüyor.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Bıçağın kabzasını daha sıkı kavrayarak o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse yüz üstü düşüyorum. Dalga geçilecek havada değilim ve yoluma çıkan herkesi öldürürüm.

Şimdi, keşke sisli görüşüm işbirliği yapsa. Bir kez göz kırpıyorum. İki kez. Hayattan daha büyük bir varlık yüzümde duruyor. O koyu turkuaz gözler

bana tamamen onaylamayarak baktı.

Siktir et onu. Beni öpmedi bile.

Hâlâ kanayan koluma gözlerini dikti ve ona uzandı. Bıçağı göğsüne doğrultup onu durduruyorum. Sert nefes alıyorum, kafam karmakarışık ve lanet olası tedavime ihtiyacım var.

En azından bana ilaç getirebilir.

"Eğer beni bıçaklayacaksan, yap o zaman." Omuzları dikleşiyor ve sanki beni boğazlamak istiyormuş gibi hâlâ o öldürücü ifadeyi takınıyor. "Beni senden uzak tutacak tek şey ölüm."

Bıçağı tutuşum sarsılıyor ama tutmaya devam ediyorum. Hâlâ yapabiliyorken beni bırakmalı.

Aynı gökyüzünün altında bir yerlerde nefes aldığını bilmek bile beni hayatta tutuyordu. Neden buna geri dönemiyoruz?

Ama bir parçam artık ondan bir saniye bile ayrı kalmanın yasını tutuyor.

Onunla yalnız kalma.

"Beni rahat bırak, Hawk..." Sözlerime tat katmaya çalışıyorum ama başımdaki ağrı konuşmamı felç ediyor.

"Kan kaybından öleceksin." Homurdanıyor ve kolumu tutuyor.
Bıçak yere düşüyor. Ya da ben bıraktım. Bilmiyorum bile.

Bedenimin onun sıcak kucağına bu kadar yaslanmasından nefret ediyorum. Bir an için bile olsa gözlerimi kapatmayı ne kadar çok istiyorum.

Hayır. Yoksunluk duygularımı karıştırıyor.

Hawk kolumu inceliyor ve sonra küfrediyor. Tişörtünü çekip çıkarıyor ve neredeyse yırtarak açıyor. Sallanıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor ama açgözlülükle onun görüntüsüne tutunuyorum.

Her zaman göz alıcı biriydi ama kıyafetlerini nadiren çıkarırdı ve onu neredeyse hiç tamamen çıplak görmemiştim. Tişörtünü koluma sararken kaslarının geniş çıkıntıları ve şahin dövmesi her hareketinde esniyor. Küçük kuş dövmeleri yanlarından göğsüne, kalbinin durduğu yere doğru uçuyor. Bunlar yeni. Şahin dövmesini sadece biz gençken görmüştüm.

"Aklından ne geçiyordu?" Tersledi ve puslu gözlerim onun üzerine düştü.
Göz kapaklarım ağırlaştı ve görüşümün karardığını hissedebiliyorum.

Güçlü ön kolunu kavrıyorum. Terli, kanlı parmaklarım etine saplanıyor. "İhtiyacım var... Omega..."

"Artık sikişmiyorum." Homurdanıyor. Sözlerinin ardındaki anlamı anlayamadan dünyam kararmaya başlıyor.

Düşüyorum ve yıllar sonra ilk kez korkmuyorum. Her şey onun güçlü kollarının belimi sarmasıyla ilgili.

Siyah beni içine çekiyor.

GEÇMIŞ,

"Atla!"

Karnım sıkışarak Hawk'a bakıyorum. Çok aşağıda. Ölüme atlıyor olacağım.

"Seni yakalayacağım." Bana o nadir, kendinden emin gülümsemesini gösteriyor. "Seni her zaman yakalarım."

Yapacak. Yapacağını biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve zıplıyorum.

BURADA,

Gözlerim kısık bir iniltiyle açılıyor. Zonklayan baş ağrısı kafatasıma vuruyor, neredeyse yaracak.

Benim dozum nerede?

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı çevremde gezdiriyorum. Bugün uyandığım odanın aynısı mı? Muslin perdeler hala pencereyi örtüyor ama hiç ışık yok. Çoktan gece olmuş olmalı.

Bu da Omega olmadan üç günden fazla zaman geçti demek. Buradan gitmem gerek.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bir şey beni geri çekiyor. Halatlar.

Her iki bileğim de başımın üstünden metalik karyola direğinin bir köşesine bağlandı. Ayak bileklerim de yatağın ayak ucuna bağlandı ve beni iki yana açılmış bir şekilde bıraktılar.

Bu da ne böyle?

İpleri çekiyorum ama bileklerimi sıkıyor, derimi çekiyor. Hayal kırıklığına uğramış bir nefes bırakıyorum ve ayak bileklerimi tekmelemeye ya da kayarak kurtarmaya çalışıyorum. Halat onları kopmaz bir ilmikle bağlıyor.

Çaresizlik, kapana kısılmış, yaralı bir hayvanın dışarı çıkma ihtiyacı gibi içimi kemiriyor. Bandajlarla sarılmış olmalarına rağmen her iki kolumdaki yaralar yanıyor ve nabız atıyor, ama çekmeyi bırakmıyorum. Elbisemin her iki kolunun da

yırtılmıştı, bu yüzden tüm yaralarım dünyanın görebileceği şekilde kolsuzum. Umursadığım tek şey lanet olası tedavim.

Kapı açılıyor ve ben donup kalıyorum, nefesim kesiliyor. Hawk elinde bir şişe suyla içeri girdi. Pantolon ve tişört giymişti. Tamamen siyah, büyük, uzun bir iblis gibi.

Alt dudağımı ısırıyorum ve ondan uzağa bakıyorum, bağlara karşı mücadeleme devam ediyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tekrar ona dönüyorum, dudaklarımdan saf nefret dökülüyor.

"Sana söylemiştim." Yatağın karşısındaki tahta sandalyeye gelişigüzel oturuyor, iri gövdesi yatağı cüceleştiriyor. Ölümcül bir kararlılık yüzünü kaplıyor. "Burada kalacaksın."

"Yapamam." Kuru dudaklarımı yalayıp su şişesine bakıyorum.

"Düzeltmeye ihtiyacım var." Başını bir kez sallıyor.

Bu adamın inatçılığına lanet olsun.

"Neden olmasın?" Şak diye söyledim.

Sessizliğini koruyor, bana sinir bozucu, onaylamayan bir bakış

fırlatıyor. Sesimi alçaltıyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

"*Biliyordum*. Geçmiş zaman." Gözlerinin cezalandırıcı mavisi bana bakıyor. "O zehirden kurtuldum."

"Ama ben değilim. Daha fazla zamana ihtiyacım var." Hayal kırıklığım, onu dizginlemeden önce yüksek sesle ve net bir şekilde dökülüyor. "Yanında biraz var mı acaba? Sadece bir kapsül yeter."

Başını sallıyor.

Lanet olsun. İşte umudum gitti.

"Beni buraya getirmeyi planladıysan, lanet olası dozumu düşünmen gerekmez miydi?" Sesim titriyor, uzuvlarım da öyle. Derimin altına bir kaşıntı saplanıyor, kükrüyor ve bir iğne için pençeliyor. Sadece küçük bir tane yeterdi.

"Hayır, çünkü iniyorsun." Sesi soğuk, çok soğuk.

"Zamana ihtiyacım var!" Bağlarıma karşı mücadele ediyorum. Beni bağladığı ve böylece tamamen onun merhametine kaldığım düşüncesiyle kadınlık organlarımın zonklamasından nefret ediyorum. Bununla birlikte, hiç Omega getirmemiş olması beni çok kızdırıyor.

"Şimdi iniyorsun."

Donup kalıyorum, dudaklarım aralanıyor, sonra gergin bir kahkaha atıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Eğiliyor, böylece o derin mavi kapılar ruhuma bakıyor. "Hiç şaka yaptım mı?"

"Hayır." Çırpınıyorum ve ipler tenimi sıkıyor. Enerjim azalıyor ve yakında hareket bile edemeyeceğim.

Hawk boyuna göre ayağa kalkıp üzerimde geziniyor. "Evet diyorum."

"Anlamıyorsun." Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları daralan boğazımdan aşağı yutuyorum. "O doza *ihtiyacım var*."

"Oh, evet, anlıyorum, Hellion. Aslında senden daha iyi anlıyorum. Şiddetli yoksunluk yaşayan bendim, hatırladın mı?" Duman, karanfil ve onun sarhoş edici okyanus kokusunu soluyana kadar yüzü bir saniye içinde benimkinin önünde. "Diğerleriyle detoks yaparken hile yapıyordun, değil mi?"

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum, hem onu içime çekmek için hem de kendime nefes almayı hatırlatmam gerektiği için.

"Eğer Omega'dan gerçekten kurtulmak istiyorsan, bunu başaracaksın."

"*Bu* da ne böyle?" Bileklerimi çekiyorum ve sağ kolumdaki bandaj açılıp kırmızıya boyanıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bırak beni."

"İşe yaramaz." Sırıtıyor. "Ne kadar çok çekersen o kadar rahatsız olursun. Çok pratik yaptım."

Yeşil gözlü bir canavar göğsümü yırtıyor. Başka kadınları da böyle bağladı mı? Benden sonra kaç kadınla yattığını düşünmekten hep kaçınmaya çalıştım ama son zamanlarda bu düşünce bana istediğimden daha fazla çarpıyor. Bir parçam, ben ona sahip olamazken ona sahip olan diğer kadınları katletmek istiyor.

Nasırlı parmaklarını gevşek saçlarımın arasından geçiriyor ve başımı kaldırıp bakışlarına bakmamı sağlıyor. Genelde koyu olan mavilerin içinde hafif bir parıltı var. Sanki... umursuyor. Bu benim kafamı karıştırıyor.

"Uslu dur, Hellion."

"Yoksa ne olur?"

Mırıldanıyorum.

Sinirlenmiş gibi iç çekiyor. "Yoksa bunu kendin için daha da zorlaştıracaksın. Sana artık kendimi tutmayacağımı söyledim."

Bunu açıkça görmeye başlıyorum. Bu Hawk kendini geri tutan tiplerden değil. Kendisinden nefret edeceğim korkusuyla bir parçasını hep benden saklayan çocuk değil. Her şeyini ortaya koyan ve onunla savaşmam için bana meydan okuyan bir adam.

Tüm savunmalarımı parçalamışken onunla nasıl savaşabilirim? Umarım bu süreçte zaten yarısı boş olan kalbimi paramparça etmez.

Başımı güçlü eliyle kavrayacak şekilde kaldırıyor ve ağzımdaki açık su şişesini itiyor.

Dudaklarımı kapatıyorum. Vücudum su için yalvarsa da savaşmadan düşmeyeceğim. Hawk benimle uğraşmayacak ya da beni detoks yapmayacak.

Sanki sebzelerini yemeyi reddeden bir çocukmuşum gibi, "Ben sana yapmadan iç," diye azarlıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, hâlâ dudaklarımı kapatıyorum.

Tekrar iç geçiriyor ve şişeyi dudaklarıma doğru itiyor. Yüzüme soğuk su damlacıkları dökülüyor ve onları yalamak istiyorum.

Bilmiyorum.

Hawk burnumu tutuyor, havamı kesiyor. Ağzımdan nefes alıyorum ve o da şişenin yarısını boğazımdan aşağı boşaltıyor. Beynim yutmak için en güvenli kararı vermeden önce gurulduyor ve sıçrıyorum. Soğuk sıvı kaşınan boğazımı rahatlatıyor ama beni bıraktığında bir kısmı burnumdan sızıyor. Yüzüme, boynuma ve saçlarıma yapışan suyla başım yastığa düşüyor.

Öksürüyorum ve ona saf bir nefretle bakıyorum.

Bana gülümsüyor ve elini yüzüme doğru uzatıyor. Yastıkla karışmak istiyorum.

Hawk başparmağını ağzımın kenarında gezdiriyor. Bu yumuşak hareket ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Gözlerimi kapatıp dokunuşunu içime çekmek istiyorum. Ona bir evcil hayvan gibi sürtünmek istiyorum.

Onunla yalnız kalma.

"Aferin kızıma" derken hâlâ gülümsüyordu.

Sonra dönüp gidiyor. O kaybolduktan sonra uzun saniyeler boyunca kapıyı izliyorum. Dilim dudaklarımı yalamaya devam ediyor, az önce olanları yeniden canlandırmaya çalışıyorum.

Hayır.

Onu neden koruduğumu unutmadan önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

MIST

Y Senin bir uzantın olup olmadığımdan emin olamayana kadar beni tüketiyorsun.

"HAWK..."

"Lütfen, Hawk..."

"Düzeltmeye ihtiyacım var. Bana bunu yapma." "Siktir git! Senden nefret ediyorum!"

"Lütfen... Lütfen...."

Akli dengesi yerinde olmayan biri gibi konuşuyor olmalıyım - ve muhtemelen öyleyim de. Haftalardır bilinç kaybı yaşıyormuşum gibi geliyor ama eminim sadece birkaç gün olmuştur. Yoksa saatler miydi?

Zaman benden kaçıyor. Her şey öyle.

Yüksek sesli çınlama aklımdan çıkmıyor ve başım bir kamyon kadar ağır. Dilim ağzıma sığmayacak kadar büyüyor ve uzuvlarımı güçlükle hissediyorum.

Hawk beni birkaç kez tuvalete götürmek ve beslemek için çözdü ama istesem de koşamadım. Bıçak gibi bir acı hissetmeden gözlerimi zor açıyorum. Sanki derimin altında milyonlarca iğne aynı anda, hiç durmadan batıyor.

Bilinçsizlik beni sürükleyip götürdüğünde şükrediyorum. Ama sonra, kaçtığım anılar bana saldırıyor. Canımı yakıyorlar. Anıların yaptığı budur; son evresindeki ölümcül bir hastalık gibi çok acıtırlar.

Eğer hissizleşmezsem, o anılar beni paramparça edecek.

Küçük
dokunuşlar.
Küçük
kelimeler.
Masum öpücükler. Tutkulu öpücükler.
Çalıntı kahkahalar.
Küçük anlar.
Her şeyi tüketen sarılmalar.
Seni her zaman yakalayacağım, Hellion.
İstediğim tek kadın sensin, Hellion. Seni
Fransa'ya götüreceğim. Yeniden
başlayacağız.

Kelimeler. Boş lanet kelimeler. Omega'nın geri çekilmesinden, yaralarımdan ya da katlanmak zorunda kaldığım herhangi bir fiziksel işkenceden daha fazla acı veriyorlardı.

Sanki bunlar ölümü dilemem için yeterli değilmiş gibi, en karanlık anılarım hiç bitmeyen bir kabus gibi bilinçaltıma musallat oluyor.

Acı. Beyaz çarşaflar. Kan. Bir sürü lanet kan. Kan beni ilk kez bu kadar korkutmuştu. Sadece kan değildi, ruhumun bir parçasıydı ve zayıf küçük hayallerimin acımasızca yok edilmesiydi.

Yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Benim için öldün, Mist.

O günkü gibi gözlerimden yaşlar akıyor. Bana sırtını dönüp bir daha dönmemek üzere gittiği o an hala kalbimde kara bir yara açıyor.

O zamandan beri hayat anlamını yitirdi ve ben sadece tek bir amaç için yaşadım.

Tekrar kendime geldim ve acı sinirlerimin sonunu getirse de şükrediyorum. Fiziksel acıyı, işkence dolu anılara her gün tercih ederim.

Gece ya da gözlerim siyah görüyor. Ellerimi ve ayak bileklerimi hareket ettirdiğimde bağlı değiller.

Koşabildiğimden değil. Hawk gibi iki katım büyüklüğünde birini alt etmek istiyorsam daha fazla dinlenmem gerek. Şimdilik, hala zayıfmışım gibi davranacağım.

Başımdaki çınlama geri dönüyor ve vücudumdaki ağırlıktan dolayı inliyorum. Uzun bir süre kolumu bile hareket ettiremiyorum. Dilimi çatlamış dudaklarımda gezdiriyorum. Günlerdir ya da bir haftadır duş almadım ve hala karakoldaki elbisem üzerimde. Kendimi çok kirli ve bitik hissediyorum.

Odanın duvarları çatlaklar üzerinde bir atlıkarınca gibi dönüyor. Avize, başıma düşmek üzere olan iri gözlü bir canavar gibi görünüyor. Odaklanamadığım gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp göz kapaklarımda biriken yaşları temizliyorum.

"Haaaawk..." Konuşmam sanki sarhoşmuşum gibi kesik kesik. Aklıma bir fikir geldi. Ondan parasetamol haplarıyla birlikte alkol isteyeceğim. Yoksunluk belirtilerinin şiddetini azaltmaya yardımcı olurlar. En azından bana o hapları vermesine sevindim.

Başımı yana çevirirken biraz daha göz kırpıyorum ama odada değil. Genellikle karşımda ya da yatağın başında oturur ve bir araştırmacının laboratuvar faresini izlediği gibi beni izler.

Bana bunu yaşattığı için canı cehenneme.

Doğrulmaya çalışıyorum ama onun yerine çarşaflara doğru kayıyorum. Hassas, terli tenime karşı çok sert hissediyorum. Bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine düşüyorum. Zayıf bir elle yatak direğine tutunuyorum. Gücüm tükeniyor ve yüz üstü düşüyorum.

Yüzümü itmeye çalıştığımda kollarım jöle gibi oluyor. Başımın aşağıda olduğu pozisyon boğazıma safra getiriyor.

Kapı sallanarak açılıyor. Girişten kör edici bir ışık süzülüyor ve gözlerimi kapatıyorum. Sessiz ayak sesleri puslu kafamın içine süzülüyor. Güçlü kollar omuzlarımı sarıyor ve beni yukarı çekiyor. Başım geriye doğru sallanıyor ve sert, geniş bir göğse çarpıyor. Bu sıcaklık. Bu lanet sıcaklık. Neden yine kaybettim?

Sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor ve içimdeki her şeyle ona sokuluyorum.

"Sarılmak mı?" Anlamadığım bir ses tonuyla mırıldanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Hawk tersledi, belli ki benim acınası kontrol kaybımı duymamıştı.

"At... yukarı..." Boğazıma safra doluyor.

Yatağın kenarındaki bir şeyi karıştırıyor, sonra yüzüme siyah bir kova getiriyor. "Al bakalım."

Midemi boşaltırken terli bir elim onun kolunu tutuyor, diğeri kovayı kavrıyor. Kuru kusana kadar uzun süre devam ediyorum.

Güçlü, rahatlatıcı bir el yavaş, dairesel hareketlerle sırtımı ovuyor. Tenimde minik karıncalanmalar patlak veriyor ve ruhumun derinliklerinde bir ateş tutuşturuyor. Şimdi de halüsinasyon mu görüyorum? Çünkü Hawk'ın sırtımı ovduğunu düşünüyorum.

Bitirdiğimde ona bakıyorum. Kovayı kenara itiyor ve onaylayarak bana bakıyor. Pamuklu gri bir tişört giyiyor, geniş omuzlarını düzleştiriyor ve boynuna doğru kıvrılan tüy dövmeleriyle tezat oluşturuyor.

Karanfil ve okyanus kokusunu içime çekiyorum - ve sıcaklığını. O sadece çok sıcak. Onun kucağına bu şekilde ait olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Bu Omega'nın daha önce yaşamadığım yan etkilerinden biri mi?

"Kustuğun için kendini daha iyi hissedeceksin." Derin sesi etrafa yayılıyor Ben.

Bana bunu yaptığı için ondan nefret ettiğimi hatırlamak istiyorum. Dolaba tıkıp durduğum canavarı dışarı çıkarmak için. Ancak, çok halsiz ve güçsüzüm ve o da çok sıcak.

Bana biraz daha sıkı sarılırsa beni eritebilir.

"Neden bu kadar sıcaksın? Başka kadınların bunu almasına izin mi verdin?" Diye soruyorum, sonra elimi ağzıma götürmek istiyorum.

"Ne?"

Bir nefes bırakıyorum. Tanrı'ya şükür konuşmam ne dediğimi anlayamayacağı kadar zayıf ve bulanık.

"Duş." Kolunu daha sıkı kavrayarak idare ediyorum.

Hawk beni bir tüy ağırlığındaymışım gibi taşırken yer altımdan kayıyor. O anın tadını çıkarmak ve kollarımı boynuna dolamak istiyorum ama o kadar güçsüzüm ki. Ellerim ve bacaklarım sanki felç olmuşum gibi gevşek ve beceriksizce sarkıyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar zayıf olmamıştım. Her şeyimi kaybettiğim zaman hariç.

Beyaz ve mavi fayanslı, tepesinde küçük bir penceresi olan rahat banyoya girdiğimizde Hawk beni geniş küvetin önünde ayaklarımın üzerine yatırıyor. Sallanıp göğsüne yaslanıyorum, gözlerimi zar zor açıyorum. Musluğu açmak için etrafımda dolanırken güçlü kolu sırtımı sarıyor. Sıcak buhar banyoyu dolduruyor ve yoğunlaşma tenimi kaplıyor.

Fermuarımı aşağı iterken parmakları çıplak tenime değiyor. Kendimde değilim ama sırtımdan aşağıya, nabzımın attığı merkezime doğru akan ürpertiye engel olamıyorum. Bedenimi canlandırmayacağı bir gün olacak mı?

Omuzlarımdan aşağı iterken elbisem hassas tenime sürtünüyor. Siyah kumaş sallanan ayaklarımın etrafında yere dökülüyor. Karşısında siyah, dantelli iç çamaşırlarımla duruyorum, sersemlemiş, güçsüz ve seksi olmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Ancak Hawk'a bir göz atma şansı bulduğumda, ateşli gözlerle vücudumu yalayıp yutuyor.

Sanki zihninde bana ziyafet çekiyor. Varlığımın her zerresi, onunkiyle eşleşen için için yanan bir arzuyla dikkat kesiliyor.

Bir elini omzuma koyarak beni dik tutuyor ve bu temas noktası kavurucu bir ihtiyaçla alevleniyor.

Bakışları yarı çıplak göğüslerimden orta bölümüme doğru ilerliyor ve sanki vücudumu yeniden öğreniyor ve parmaklarını her kıvrımda gezdiriyor.

Boğazımın arkasına bir inilti yerleşiyor ve meme uçlarım büzüşüp sertleşiyor. Üzerimdeki etkisi bedenimin sınırlarını aşıyor ve ruhumun derin bir parçasına dokunuyor.

Kararmaya başlayan vahşi bakışlarını yan tarafıma diktiğinde bu samimi an sona eriyor. Kalçamın hemen üzerinde, kabzasının etrafında ve sivri tarafına doğru kıvrılan dikenli çiçeklerin olduğu küçük bir hançer dövmesi duruyor. Saklamak için acınası bir çabayla kollarımı kendime doluyorum. Hawk kollarımı çekip tek eliyle arkama hapsediyor.

Eğer gözler ateş saçabiliyorsa, benim tarafım şimdi yanıp kül olacak.

Alt dudağımı ısırıyorum, bir şekilde bu yanımı gördüğü için kendimi ifşa olmuş hissediyorum. En derin, en savunmasız sırrımı.

İğne korkumu yenmek ve Ink'in bu dövmeyi yapmasına izin vermek için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Ona beni karartmasını ya da cildimde bu kalıcı hatıra olduğu sürece ne gerekiyorsa yapmasını söyledim.

Ben ve Ink dışında hiç kimse bu dövmeyi görmedi ve şimdi Hawk'ın bu kadar yoğun bir şekilde incelemesi kendimi çok açıkta hissetmeme neden oluyor. Hatırlıyor mu? Uzun zaman oldu, ama -

"Mürekkep'in sana dokunmasına izin mi verdin?" diye hırlıyor

alçak, öldürücü bir ses tonuyla. Tek düşündüğü bu mu?

Bunu unuttuğu için bir şey hissetmemem gerekiyor ama yine de göğsüm sıkışıyor.

Siktir et onu.

Kendi başıma ayakta duramayacak durumda olmama rağmen, nefes nefese onu itiyorum ve tökezleyerek artık dolu olan küvete giriyorum. Etrafıma su sıçrıyor. Ayağım ıslak kenarda kayıyor ve dengemi kaybediyorum, neredeyse düşüyordum. Güçlü bir el kolumu kavrıyor ve serin suya oturmama yardım ediyor. Hassas cildim sıcaklığı içine çekiyor. Çok sıcak değil ama çok soğuk da değil.

Uzun bir nefes alıyorum, su çeneme kadar beni kaplarken başım küvete yaslanıyor.

Hawk haklıydı. Kustuktan sonra, kafamdaki çınlama tolere edilebilir bir vızıltıya dönüştü.

Titreyen parmaklarım küvetin kenarındaki şampuan şişesine uzanıyor. Leylak. Bu bir tesadüf olamaz.

Hawk onu kapıyor ve küvetin dışında arkamda pozisyon alıyor. Saçlarıma su döküyor ve sert, neredeyse öfkeli hareketlerle kafa derimi şampuanlıyor. Sinirli ruh haline rağmen, onun dokunuşuna ve saçımı yıkamasının yarattığı bağlantıya kendimi kaptırmaktan kendimi alamıyorum.

Hava buharla, leylak kokusuyla ve yoğun sessizliğimizle dalgalanıyor. İhtiyaç duygusu meme uçlarımı sıkıyor ve kalçalarımın kenetlenmesine neden oluyor. Güçsüz olmam, yoksunluk çekmem ya da ölecek gibi hissetmem önemli değil.

Hawk'ı istemek anlık bir hile ya da bedensel bir ihtiyaç değildir. Bu sürekli bir zihin durumu.

Alçak, derin sesi sessizliği doldururken parmakları kalın tellerime dolanıyor. "Sana bir soru sordum."

"Ve ben cevap vermeyi reddettim."

Saçlarımı avucunun içinde sıkıyor ve başımı arkaya yatırarak turkuaz gözlerine bakmamı sağlıyor. "Beni zorlama."

"Yoksa ne olur? Beni kaçıracak mısın? Beni bir fahişe gibi becerir misin? Beni bir yatağa bağlayıp işkence mi edeceksin? Hepsi tamam." Onun öldürücü bakışlarından kaçmıyorum. "Bırak beni gideyim. Beni yeterince incittin zaten."

"Yeterli değil." Kafa derimde acı patlayana kadar saçlarımı sıkıca kavrıyor. "En güvendiğim kişi tarafından sırtımdan vurulmakla kıyaslanamaz bile."

Boğazımdaki yumağı yutuyorum. Bu, yaralarına basıp onu uzaklaştırmam gereken anlardan biri ama kendi kalbimin küçük parçalara ayrıldığını duyarken nasıl yapabilirim?

"Bana bir hayat borçlusun Mist. Bu bana borcunu ödemenin başlangıcı bile değil."

"Benden ne istiyorsun?"

Hâlâ saçlarımı yumrukluyor, dudakları ıslak kulağımın kabuğunu buluyor ve ısırıyor. "Senin acın" diye fısıldarken içimden bir acı fırlıyor. Bacaklarımın arasında zevk birikene kadar dilini kulağımın lobunda gezdiriyor. "Senin ruhun."

Gözlerim kapanmak için çırpınıyor ama ona bakmayı başarıyorum. Ağzım açık kalıyor, ne söylemek istediğimden emin değilim. Hawk duş başlığını çekip kafamı duruladığında bunu öğrenme şansım olmuyor.

Şampuan ve saç tellerim gözlerime, burnuma ve ağzıma giriyor. Şelale gibi akan suda boğuluyorum, nefes alamıyorum.

Buharı kapatıyor ve ben uzun nefesler alarak suyu gözlerimden uzaklaştırıyorum. Hawk beni sudan çıkarıp bir havluya sarıyor ve yatak odasına götürüyor. İstesem bile onunla mücadele edemem. Çok zayıfım ve acı içindeyim.

Parmaklarını ruhuma soktuğu ve fiziksel olmayan yaralarımı deştiği için ondan çok nefret ediyorum.

Hawk beni yatağa fırlattı ve bileklerimi karyola direğine zincirlemeye başladı.

"Hayır..." Mırıldanıyorum, onu itmeye çalışıyorum ama enerjim yok denecek kadar az. Bileklerimi ve ayak bileklerimi yatağa bağlamak için çok fazla çaba harcaması gerekmiyor.

Hâlâ ıslak iç çamaşırımın içindeyim ve soğuktan çok daha güçlü bir şeyle titriyorum. Kartal pozisyonu beni onun için çok açık ve müsait hale getiriyor. Hayal kırıklığına uğrayacak kadar çok hoşuma gidiyor.

"Senden nefret ediyorum," diye ısırdım.

Üzerimde geziniyor, karanlık bir gölge yakışıklı yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "En azından bu konuda hemfikiriz."

Dudaklarım titriyor ama acıyı yutuyorum. "Benden nefret ediyorsan bırak gideyim."

"Kararları sen veremezsin." Yanıma oturup kapüşonlu gözleriyle ıslak tenimde tembel bir yol izlerken, aldatıcı sakinliği beni alarma geçiriyor. "İstediğin kadar bağırabilir ve savaşabilirsin ama kimse seni benden kurtaramayacak. Sen benim merhametim altındasın ve benim hiç merhametim yok."

"Canın cehenneme." İpleri çekiyorum ama bu halimle bir bufalo ile güreşen bir karınca bile olabilirim.

"Nasıl istersen." Parmakları ıslak, gevşek saçlarımdan omzuma ve köprücük kemiğime doğru ilerliyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Sütyenimin altından süzülüp sertleşmiş bir meme ucunu bulduğunda nefesimi tutuyorum. Çimdikliyor. Sertçe. Haykırıyorum, sırtım yataktan kalkıyor ve parmaklarına doğru itiliyorum. Berbat durumdayım. Benden nefret ediyor ve ben ona daha fazlası için yalvarıyorum.

Arka cebine uzandı ve bir bıçak çıkardı. Sütyenim tek bir kesikle açıldı. Başım zonkluyor ve hâlâ sersem gibiyim ama bedenim bunu anlamıyor. Bana dokunması ve beni hayata döndürmesi için can atıyor.

Her zamanki gibi.

İşaret parmağı meme ucumda tembel daireler çiziyor. İşkenceci ritim bedenimin tellerinde çalıyor. Bununla birlikte, kendimi neredeyse

Yüzünde nazik bir ifade. Fırtına öncesi sessizlik olmalı çünkü yeni Hawk nazik davranmıyor.

"Benden ne istiyorsun?" Nefes veriyorum.

"Bana nedenini söyle." Sıcak nefesi göğüslerimin üzerinde bir tehdit gibi belirene kadar başını eğiyor.

"Sana zaten söyledim."

"Yanlış cevap." Ağzı serbest meme ucuma yapışıyor, bir yandan kemirirken bir yandan da diğer meme ucumu çimdikliyor. İçimden bir inilti çıkıyor. Çifte saldırı doğrudan merkezime bir cızırtı fırlatıyor. Kısıtlamalarımla savaşmaya çalışıyorum ama sadece derimi kazıyorlar.

Onun merhametine kalmayı bu kadar sevmekten nefret ediyorum.

Hâlâ ağzıyla meme ucuma işkence ederken, eli aşağıya doğru iniyor. Her hareketinde sanki bir ateş çukurunun içine atılıyorum. Külotumu yana itiyor ve sırılsıklam kıvrımlarımı buluyor. Boğazımdan bir inilti kopuyor.

Göğsüme karşı hırlıyor. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi Hellion?"

Vücudum onun dokunuşuna karşı eğilirken bile yüzümü ondan çeviriyorum.

Parmakları kıvrımlarımı ayırıp kızdırırken, baş ve işaret parmaklarıyla çenemi kavrıyor ve beni o cezalandırıcı mavi gözlere bakmaya zorluyor. "Bana bak. Sana dokunduğumda saklanamazsın. Bana bakacaksın."

Görüyorum. Ve onun yüzünü görmenin beni neredeyse tüketecek kadar çok karışık duyguyu geri getirmesi çılgınca.

Sert bir parmağını içime soktu. Kalçalarım yataktan fırlıyor. Hawk kalçalarımın arasına yerleşiyor ve iç çamaşırlarımı kesmek için bıçağı kullanıyor. Beklenti içimde geri tepiyor, bir şey bekliyor. *Herhangi bir şeyi*.

Hawk, sistemimden temizlenmiş olması gereken bulanık hisleri geri getiren ateşli bir bakışla beni izliyor.

İki eli kalçalarımda, beni kot pantolonlu kalçalarına doğru çekiyor. Kıçımın yanağına tokat atmadan önce bir uyarı bile almıyorum.

Nefesim iniltiyle karışıyor ve boğazımdan yırtılıyor. Onun ellerinde kayboluyorum ve bir parçam sonsuzluk gibi hissettiren arzularımla savaşamayacak kadar zayıf olmamdan hoşlanıyor. Beni tekrar tokatladığında, sıcaklık utanmaz bir ısrarla kalçalarımın arasına damlıyor.

Güçlü elinin beşinci vuruşunda inliyor ve ona sürtünüyordum. Hawk yıllardır bana o için için yanan yüz ifadesiyle bakmamıştı. Geçmişin peşinden gitmemeliyim ve asla geri dönmeyeceğini biliyorum ama eski halinin bir parçasına şahit olmak içimde bir coşku yaratıyor.

Bana dokunduğu sürece onun sertliği benim cennetim. İçimden bir ses bunun yanlış olduğunu söylüyor ama şu anda umurumda bile değil.

Hawk bu kez elini kıçımın yan tarafına daha sert indiriyor. Acı gözlerimi de yakıyor ama alt dudağımı ısırıyorum ve içimde zonklayan zevki içime çekiyorum

"Merak ediyorum." Parmakları sıcak kırmızı kıçımın üzerinde geziniyor, işkence gibi, çıldırtıcı bir sürtünme yaratıyor.

"Ne hakkında?" Nefes veriyorum, onun mu yoksa kendimin mi dikkatini dağıtmak istediğimden emin değilim.

Şehvet dolu bakışları benimkilerle samimi ve çözücü bir şekilde buluşuyor. "Parçalara ayrıldığında nasıl görünüyorsun."

Gördünüz ama fark edemeyecek kadar kördünüz.

"Benim kırıldığımı gördün, bu yüzden senin de kırıldığını görmem adil olur." Parmakları kaygan kıvrımlarımda geziniyor ve içinden bir inilti kopuyor. Başparmağı göt deliğime bastırana kadar ıslaklığımı tembelce aşağı, aşağı sürerken sırtım kavisleniyor.

Nefesim kesilirken gözlerim açılıyor.

"Burada sana dokunan oldu mu?" Sesinde birkaç saniye önce olmayan bir sertlik var.

Etkilenmemiş görünmeye çalışarak yüzümü ondan çeviriyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Onu benim yapıyorum." Diğer eliyle bana tokat atıyor ve başparmağını kıçımın içine doğru hafifçe itiyor.

Bu hareket beni tamamen dolduruyor ve geriyor. Aşırı uyarılmış kıç yanaklarımla sanki ateşe veriliyor gibiyim. Sorun şu ki, dışarı çıkmasını istemiyorum.

Masaya karşı yaptığı gibi beni sert ve çiğ bir şekilde alması için ona yalvarmaktan saniyeler uzaktayım.

Ona olan ihtiyacım fiziksel değil, yıllardır peşinde koştuğum ve hayalini kurduğum tüketen bağlantıyla ilgili.

Başparmağını daha da bastırıyor ve duvarlarım acıyla kasılıyor ama yine de onu içime çekmeye devam ediyorum.

"Bu benim olacak." Kaygan girişime bir parmak daha sokuyor, böylece onunla doluyorum. "Bu her zaman benim oldu. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi."

Cevap veremiyorum. Düşünemiyorum bile.

Her iki parmağını da çıkarıyor ve ben itiraz edemeden bacaklarımı ayırıp başını kalçalarımın arasına indiriyor.

Dilinin ilk sert, uzun yalaması vücudumu bağlara doğru sarsıyor. Ellerimi hareket ettirip saldırıyı durdurmaya çalışıyorum ama ipler bileklerimi sıkıyor. Bacaklarım çaresizce ardına kadar açık, böylece ona tamamen maruz kalıyorum.

"Tanrım... Hawk...?"

Bana aldırış etmiyor, kötücül dili hassas kıvrımlarıma karşı uzun, acımasız saldırısını sürdürüyor.

İçimde patlamak üzere olan bir volkan gibi basınç oluşuyor. Kalçalarıma değen kirli sakalının verdiği hisle boşalacağım.

Beni kucaklıyor, dilini içime sert darbelerle sokuyor, sonra dilini parmaklarıyla değiştirerek klitorisime doğru uzun bir yol yalıyor. Zonklayan deriyi emiyor ve diliyle beni çiğ çiğ sikiyor. Sanki yabancı bir varlık beni ele geçirmiş gibi bağlara karşı çırpınıyorum. Parmaklarımı saçlarının arasına sokmak için duyduğum imkansız ihtiyaçla yumruklarım sıkılıp gevşiyor.

Ben dayanamam. Dayanamam.

Orgazm beni daha önce hiç hissetmediğim sarsıcı bir güçle vuruyor. Dalgalar devam ederken uzuvlarımda bir titreme oluyor. Hawk durmuyor.

Vahşi bir ısrarla beni emmeye ve dillemeye devam ediyor. Klitorisimi ısırdığında ezici zevkten zar zor iniyorum. Önceki orgazmımın kalıntıları başka bir dalgayla çarpışıyor ve uzun bir çığlıkla boşalıyorum.

Duvarlarım sıkıştı ve vücudumda istemsiz bir ürperti kasıldı.

Hawk dilinin kötü yöntemlerine devam ediyor. Bu sefer başparmağı bir tehdit ya da söz olarak göt deliğime bastırıyor, bilemiyorum. Ama bu, çıldırtıcı birikimi yeniden başlatmaya yetiyor.

"Hawk... artık yok..." Boğuk sesim kendi kulaklarıma bile yabancı geliyor.

Tüm çınlamalar kayboldu ve başım puslu, zevkli bir sersemlik içinde yüzüyor. Göğüslerim ağırlaşıyor, uçları çok hassaslaşıyor, havanın onlara sürtünmesiyle ağrıyorlar. Bir orgazm daha ve bayılacağım.

Başparmağını arka tarafıma bastırırken hem dilini hem de parmaklarını içime sokuyor.

"Oh. Tanrım." Tam olarak durmayan dalga beni bir daha asla aşağı inemeyeceğimi düşünene kadar süpürüyor.

Döndüğümde, gevşemiştim ve tek bir kasımı bile oynatamıyordum. Hassas, kaygan tenimin altında hâlâ zevk uğulduyor. Ne zamandır böyle hissetmemiştim.

Memnun musun?

Bariz cevap aklıma geldiğinde gözlerim doluyor. Her zaman Hawk'la ve sadece onun içindi.

Duracağından umudumu kestiğimde, kafası kalçalarımın arasından çıkıyor, gözleri parlayan dudaklarını yalarken vahşileşiyor.

Tadımı yaladığını görmek bana garip şeyler yapıyor.

Onu öpmek istiyorum.

Tıpkı ona hayatımın en mutlu haberini verdiğim zamanki gibi.

MİST

W Dünya avucumuzun içindeydi, peki yanlış giden neydi?

GEÇMIŞ,

"Bunu tekrar yapabilir misin?" Diliyle bana verdiği hazzın etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde soruyorum.

Sanırım iki kez boşaldım. Yoksa sadece biri mi diğerine uzadı?

Hawk'ın dudakları benimkileri buluyor ve diliyle bana kendimi tattırıyor. Bu *çok* erotik ve ateşli.

Geniş gövdesi bedenimi gıcırdayan motel yatağının içine itiyor, o da üzerime tırmanıp beni tamamen örtüyor.

"Ne zaman istersen, Hellion." Beni yarı yatar vaziyette üzerine çekerken nadir görülen bir çocuksu sırıtışla bana bakıyor. "Seni tatmaya bayılıyorum."

Kızarıyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, bu eski püskü motel odasında sahip olduğumuz nadir sessizliğin ve mutluluğun tadını çıkarıyorum.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, uyumak istiyorum ama göz kırpıyorum. Uykuya dalmanın sırası değil.

Hawk'ın daha büyük ve bronzlaşmış elinin arkasını okşuyorum. "Sence yakında ayrılabilecek miyiz?"

Başını salladı ve gülümsedi. Ayrılmaya karar verdiğimizden beri çok parlak bir şekilde gülümsüyor. Ve ben de yakında bizim olacak mutluluğun her anını sevmekten kendimi alamıyorum.

"Seni buradan çıkarmam bir aydan fazla sürmez." Bana bakıyor, gözleri bana göstermeye söz verdiği deniz gibi parlıyor.

Elini arka cebine atıyor ve üzerinde küçük bir mücevher olan zarif gümüş bir yüzük çıkarıyor. Yüzük ve onun yüzü arasında çılgınca bakışırken gözlerim açılıyor.

"Hâlâ genç olduğumuzu biliyorum, belki sen de daha on sekizinde bile değilsin ama hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi planlıyorum, Hellion. Buradan çıktığımızda sana daha iyi bir yüzük alacağım, ama şimdilik -"

"Evet! Evet! Seninle evleneceğim." Bağırıyorum ve yüzüğü parmağıma takması için onu zorluyorum. Sanki benim için yapılmış gibi mükemmel oturdu.

"Sormama bile izin vermedin." Sesi onaylamıyor gibi ama yine de gülümsüyor.

"Gerek yok. Seni çok seviyorum Hawk."

"Ve seni seviyorum." Dudaklarını alnımda, göz kapaklarımda, yanaklarımda, burnumun ucunda ve dudaklarımda gezdirerek ruhumun derinliklerinden gelen bir minnettarlık ürpertisi yaratıyor. "İkimiz Fransa'da yeniden başlayacağız."

İşte bu kadar.

Elini kaldırıp avucunu karnımın üzerinde esnetirken alt dudağımı ısırıyorum. "Üçümüz."

Tamamen donup kalıyor, ses bile çıkarmıyor. Alt dudağımı kemirerek nefesimi içime çekiyorum.

Geçen hafta bir görev sırasında gizlice kaçtım ve eczaneden test aldım. Tüm bu süre boyunca arkamı kolladım, Çukur'dan bir gardiyanın bunu öğrenip bebeğimi almasından korktum.

Neredeyse on sekiz ya da on dokuz yaşındayım. Bir bebek sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu bilmemeliyim ama içimden bir ses bunu en az Hawk'la birlikte Çukur'dan ayrılmak istediğim kadar istiyor.

Nero son zamanlarda o adi, iğrenç elleriyle beni köşeye sıkıştırıyor. Hawk'ı bulaştırmadan elimden geldiğince onunla savaşıyorum. Çünkü Hawk öğrenirse, onu öldürtecek bir şey yapar.

Üçümüzün gitmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Ancak Hawk'ın şu anki tepkisi ya da tepkisizliği beni tedirgin ediyor. Şaşırtıcı bulacağını biliyordum ama bir çocuk fikrinden nefret etmesi bana acı veriyor. Bu bebeğe ve Hawk'la birlikte bu cehennemde yarattığımız mucizevi hayata aşığım. Hawk aynı şeyi hissetmezse kalbim kırılır.

Son bir haftadır günlüğüme güllük gülistanlık, umut dolu yazılar yazıyorum. Bu beklenmedik hayat karanlığımıza ışık olabilir.

"I..." Rahatsız edici sessizliği doldurmaya çalışıyorum. "Sanırım hapların yarısını saklamaya başladığımda, doğum kontrol haplarını da saklamış olabilirim. I..." Başım öne eğik ve fısıldıyorum. "Bunu bilerek yapmadım, ama şimdi bebek burada, kaybetmek istemiyorum -"

"Kim kaybetmekle ilgili bir şey söyledi ki?" Hawk omuzlarımı tutuyor ve şimdiye kadarki en ciddi ifadesiyle bana bakıyor. "Üçümüz buradan çıkacağız. Seni hayatım pahasına koruyacağım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bu bebekle aranın iyi olduğu anlamına mı geliyor?"

"İyi misin?" O kadar geniş sırıtıyor ki göğsüm titriyor. "Lanet bulutların üzerindeyim. Senden bir düzine çocuk istiyorum."

Beni her tarafına sarmış bir şekilde duruyor. Kolları belimi sarıyor, benimkiler de boynunu. Bizi etrafında döndürürken ayaklarım yerden kesiliyor. "Ben dünyanın en mutlu adamıyım!"

Vahşi bir öpücükle nefesimi kesmeden önce burnumu, yanağımı ve alnımı öpüyor. "Var olduğun için teşekkür ederim, Hellion. Seni çok seviyorum."

"Ve seni seviyorum Hawk." Gözlerim doluyor ve ona sımsıkı sarılıyorum, bizi döndürmeye devam ederken birbirimize kaynaşmak istiyorum. O gülüyor. Ben de kıkırdıyorum.

Ve Çukur'a girdiğimizden beri ilk defa normal insanlarmışız gibi hissediyorum. Omega yok. Hades yok. Öldürmek yok.

Sadece biz ve birlikte geleceğimiz.

Hayatımın en mutlu günüydü. Her

şey parçalara ayrılmadan önce.

HAWK

Seni mi yok ediyorum yoksa sadece kendimi mi yok ediyorum?

BURADA,

"Nasıl gidiyor?" Arka cebimde çakmak ararken telefondan soruyorum. "O teğmen hâlâ etrafta balık avlıyor mu?"

"Endişelenmen gereken son şey polis." Flame'in soğuk sesi hiçbir duygu barındırmıyor. "Hades onu terk etti. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yanmayan sigaramı dudaklarımın arasından çıkarıyorum ve uçurumun aşağısındaki köpüklü suya küfrediyorum.

Nero'nun dirilişini duyduğumda bir bit yeniği olduğunu anlamıştım. Şimdi Hades'in Sis'ten şüphelendiğine eminim.

Ama neden şimdi?

Lanet olası on beş yıl oldu.

Hades, güçlü bir sebep olmadan Zero'larını terk etmez. Hades Sıfırları terk etmez. Nokta. Biz onun altın madeniyiz. Aldığı ipucu her ne ise doğrudan Mist'i suçluyor olmalı.

Asıl soru, gölgelerde Mist'e karşı çalışan puştun kim olduğu? Nero'ya olanlarla ilgili Mist'i suçlamak için kanıt bulabiliyorlarsa, daha kötüsünü yaptığımda neden ben gündeme getirilmiyorum?

"Bir süre burada kalacağız," diyorum Flame'e, sigarayı ağzıma geri sokup yakarken.

Güçlü nikotin ağzımı dolduruyor ve burun deliklerimden soluduğumda sinirlerimi yatıştırıyor.

Mist'in bu durumda olmasından nefret ettiğimi söylemek istiyorum ama hasta bir yanım onu burada çıkış yolu kalmayana kadar boğmak istiyor.

Bunun intikam olması gerekiyordu, ama ortalarda bir yerde çizgiler bulanıklaştı. Şimdi, onu tüketmek, yutmak ve kendimi onun içine o kadar derin kazımak istiyorum ki, beni içinde ve her yerinde hissetmeden nefes alamayacak.

Sonrasında ne olacağı hala tartışmalıdır.

"Akıllıca." Flame'in kopuk sesi sürükleniyor. "Şu anda hoparlördesiniz-"

"Onu nereye götürdünüz?" Molly diğer taraftan çığlık atıyor
yan. "Seni bulacağım ve öldüreceğim."

Dumanın ağzımdan köpürerek çıkmasına izin verdim. Molly'nin bana zarar veremeyeceğinden eminim ve onunla konuşarak zamanımı boşa harcıyorum.

"Sıfır olman umurumda değil. Ona zarar verirsen seni öldürürüm."

"Gerçekleştiremeyeceğin bir tehdide başlama, Goth kızı." Scar alay ediyor
sonra neşeli bir tonda şöyle der. "O sinir bozucu teğmeni senden kurtaracağım Hawk. Onun için endişelenme."

"Yine de onunla başa çıkabilir misin?" Gölge arka planda alay ediyor.

"*Herkesle* başa çıkabilirim." Scar'ın sözlerinde genellikle gösterdiğinden daha fazla ısırık var.

Belki de yapamayacağına ilk kez inanıyorum. O teğmen ne kadar acımasız ve korkusuz olduğunu kanıtladı.

"Seni bulacağım Hawk." Molly çığlık atıyor. "Sen daha iyi -"

Telefonu kapatıyorum ve huzur içinde sigaramı içmeyi bitiriyorum. Bakışlarım evin çevresini tarıyor. Mist'in detoks yaparak geçirdiği bir hafta boyunca bazı tuzaklar kurmuştum ama en iyi güvenlik bu değildi. Karga, bir Sıfır'dan beklendiği gibi fazla güvenlik endişesi olmayan izole bir yer seçmiş ama bazı ağaçlar çok uzun, neredeyse gökyüzünü sıyırıyorlar. Oraya keskin nişancı teçhizatı sokmak zor olurdu - biliyorum çünkü denedim - ama imkansız değil. Sadece bu risk bile beni tedirgin ediyor.

İyi ki Mist'i Le Salon'da tutmamışım. Hades onu bok listesine koyduysa, işi bitmiş demektir. O çok sevdiği kızları ona karşı kullanacak ve onu yerin dibine sokacak.

Düşüşü beni sevindirmeli, ama tek düşündüğüm onu yanımda tasmalı olarak tutabileceğim.

Farklı koşullar altında olsa da, sadece ikimizin olduğu zamana geri döndük.

Eskiden benim cennetimdi. Şimdi ise tedavisi olmayan bir hastalık.

Sigaranın izmaritini atıyorum, botumla eziyorum ve içeri giriyorum.

Sanki Crow bunu bilerek yapmış ve rahat bir ev seçmiş gibi. Antika ahşap yapıdan geleneksel halılara ve aşağıda parıldayan lanet denize kadar her şey Mist'in ve b e n i m aptalken seçebileceğim her şey.

İğrenç yoksunluğunu emzirdiği küçük yatak odasına daldığımda ruh halim karardı.

Bu sabah onu çorbayla besledikten sonra -tadının nasıl olduğunu bilmiyorum- hemen uykuya daldı. İki gece önce onu dışarıda yediğimden beri artık gözlerini zar zor açıyor. Hareket edemeyecek kadar bitkin olduğu günlerdeki gibi. Ateş gibi saçları yastığın üzerine dökülmüş bir şekilde uyuyor. Saçları açıkken çok genç ve savunmasız görünüyor. Muhtemelen bu yüzden saçlarını hep başının arkasından bağlıyor. Ağzı küçük bir 'O' şeklinde ayrılmış, sikimin içeri kayması için yalvarıyor.

Üstünü örten ince bir çarşafla bağdaş kurmuş durumda. Meme uçlarındaki küçük çakıl taşları kumaşa sürtünüyor. Altının tamamen çıplak olduğunu bildiğim için sikim kotuma doğru sertleşiyor.

Üzerimde böyle bir etkisi olduğu için ondan nefret ediyorum. Sanki Mist'in lanetiyle vurulmuşum ve asla bir çıkış yolu bulamayacağım.

Arada sırada uzuvlarında bir titreme oluyor.

Yaşadığı tüm yoksunluk için bu normal. Ne yaparsam yapayım, yoksunluğun hiçbir rahat yanı yok. Sadece acıtıyor.

İlk başlarda her fırsatta dozunu talep ediyordu, ancak birkaç gün sonra alamayacağını anlamış olmalı ki kendini mücadele moduna zorladı. Geceleri nöbet geçiriyor ama kan gelene kadar sesi boğmak için dudaklarını ısırıyor.

Onun gücü beni açıklanamaz bir gururla dolduruyor.

O her zaman önüne çıkan her şeyle savaşan sert bir fasulye olmuştur.

Üzerine tünüyorum ve bileğindeki bağları çözüyorum. Parmaklarım solmuş yaraların kızgın izleri üzerindeki kırmızı deriye masaj yapıyor.

Flame, Mist ve Ghost'un hafızalarını kaybettikleri için detoks yaparken kendilerini kelepçelediklerini söyledi. Onlar kelepçeyi

pişman olabilecekleri bir şey.

Omega'da geçirdiğim süre boyunca her zaman aşırı odaklanmıştım ve hedefleri karınca gibi ortadan kaldırırdım. Belki de elimin artık işe yaramaz hale gelmesinin nedeni geri çekilmemdir.

Sonra ayak bileklerini çözüyorum ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Yumuşak ses ereksiyonumu fermuarıma doğru germeye yetiyor.

Eliyle çarşafı savurur. Yumuşak pembe meme uçlarıyla kaplı kremsi göğüsleri ortaya çıkıyor. Taş gibiyim, onları dilime değene kadar ağzıma aldığımı hayal ediyorum, o ise ıslak ve onu istediğim gibi almam için hazır. Kanlı bir ergen gibi salyalarımı akıtmamak için ağzımın kenarını siliyorum.

Örtü daha da kayıyor ve sanki biri beni soğuk, dondurucu suyla ıslatıyor.

Kalçasının üstündeki hançer ve çiçek dövmesi, Ink denen herifin ona dokunduğunun kalıcı bir hatırlatıcısı olarak yan tarafına sıçrıyor. Başka yerlerine de dokunmasına izin verdiği düşüncesiyle öfke içimi kaplıyor.

Bir parçam dövmeyi ateşe verip üzerinde başka bir erkeğe dair hiçbir iz kalmamasını istiyor.

Bu fikri hayata geçirmeden önce arkamı dönüyorum. Gidip güvenliği bir kez daha kontrol etsem ve Crow'a kendi güvenliğini nasıl güçlendirdiğini sorsam iyi olacak. Planın dışına çıkmış ve yerleşmiş olsa bile, gardını düşürecek kadar aptal değil.

Yumuşak bir inilti dikkatimi tekrar Mist'e yöneltiyor. Saçları ipeksi bir dalga halinde omuzlarından aşağıya, yastığın üzerine dökülüyor. Nefes alış verişi hızlı, gözleri kapalı kapaklarının ardında hareket ediyor. Elleri düz karnından aşağı inerek amını buluyor ve yavaş, dairesel hareketlerle ovuyor.

Hay sikeyim.

Parmaklarının yerini alma ihtiyacıyla kaşınan aletim dikkat kesiliyor.

Gözlerimi yüzüne dikiyorum. Uykusunda kendine dokunmak için kimi hayal ediyor?

Parmakları kalçalarının arasında kaybolurken bir şeyler mırıldanıyor ve hızını artırıyor. İnlemeleri ve küçük muhtaç sesleri giderek artıyor. "Lütfen..."

Hâlâ taş gibi sert olmama rağmen, beni tüketmekle tehdit eden sıcak ateşe engel olamıyorum.

Kimi hayal ediyor bu?

Onu sarsmak ve muhtaç bir iniltiyle nefes aldığında gördüğü rüyayı durdurmak için uzanıyorum.

"Hawk..." Dudakları aralanıyor. Benimkiler de.

"Lütfen... Hawk... oh..." Parmakları amına doğru daha sert ve daha hızlı hareket ediyor. Tepki veremeyecek kadar donmuş durumdayım. Sadece yüzünün kızarmasını ve boştaki işaret parmağını sanki benim sikimmiş gibi ağzına almasını izleyebiliyorum.

Tam boşalmak üzereydim ki gözleri birden açıldı.

Şehvet, koyulaşmış ela rengini örtüyor ve bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Güzel saçları şakaklarından nemli bir şekilde etrafına dağılıyor. Çıldırtıcı pembe meme uçları taş gibi sertleşirken, eli hâlâ kalçalarının arasında duruyor.

Bakışları üzerime düşmeden odadan sıvışıyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz duvara yaslanıyorum, nefesim sertleşiyor ve ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

Onu çiğ çiğ becermeden çekip gittiğim için bir ödüle ihtiyacım var.

Beni hayal edecek kadar beni istediğini bilmek, her şeyin büyük planında bir şeyleri değiştirir.

Bundan sonuna kadar faydalanacağım.



Ertesi sabah, resepsiyon alanındaki masada oturuyorum. Evin çitinin etrafındaki kuşatmayı inşa etmeye devam etmek için benzer uzunluklarda kestiğim teller önümde dağılıyor.

Dudaklarımdan yarım kalmış bir sigara sarkıyor ve nikotinin kafamı boşaltmasına izin veriyorum. Dışarıdan gelen yumuşak ışık, evi gereğinden fazla mide bulandırıcı bir rahatlıkla yıkıyor.

İngiltere'nin kasvetli günlerini ilk kez mi özlüyorum?

Mist sessiz ve dikkatli adımlarla merdivenlerden indiğinde kabloları kesmeyi yarılamıştım. Neredeyse parmağımı kesiyordum.

Benim siyah tişörtümü giyiyor. İşte bu kadar. Bol kıyafet kalçasının ortasına kadar düşüyor ve lanet olsun, bir fanteziden fırlamış gibi görünüyor.

Görünüşüyle ilgili tek yanlış şey saçlarını dağınık bir topuz haline getirmiş olması. Sanki bakımlı, zarif bir kadın görüntüsünün ardında gerçek benliğini saklıyor.

Herkes onu Le Salon'un sinirli madamı olarak tanıyor ama kimse onu benim gördüğüm gibi görmedi. Kimse onun özgür, konuşkan doğasına tanık olmadı. Kimse onun kollarını bir bakış yerine bir savunma mekanizması olarak kavuşturduğunu bilmiyor. Bu onun herkesi etrafından uzaklaştırma yöntemidir.

Şimdi, onu yıllardır gördüğüm en doğal hali. Makyajsız. Kibir yok. Eskiden olduğu gibi birazcık cehenneme benziyor.

Merdivenlerin dibinde durdu ve ela gözleri elimdeki kablolara ve kesicilere kaydı. "Bunu benim üzerimde mi kullanacaksın?"

Onu bu şekilde inciteceğimi mi düşünüyor? Ama yine de, neden incitmesin ki? Onun ayaklarını paspaslayan ve dile getirdiği her rüyayı ezberleyen çocuk çoktan gitti.

Ona zarar vermekten çekinmeyeceğime inanması iyi bir şey. Bu onu lanet çizgide tutacaktır.

"Zorunda mıyım?" Kesmeye devam ediyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Yapamam.

Nefes nefese kalıyor ve titremelerini önlemek için ellerini birbirine kenetliyor. Bu durmayacak. Haftalarca buna katlanmak zorunda kalacak.

Muhtemelen yediği her şeyi kustuğu için yanakları çukurlaşmış. Ağzının kenarında küçük bir çikolata lekesi var. Yatağının kenarına bıraktığım kahvaltıyı yediğini varsayıyorum.

"Kaçmayacağım." İç çekiyor.

Gözlerimi kısıyorum. Bir şeyler planlıyor, ama eğer gardımı düşürmeye çalışıyorsa, o zaman iyi şanslar.

Tereddütlü adımlarla yaklaşıyor ve masada duruyor. Bir hafta önce onu becerdiğim masanın aynısı. Etrafımda nasıl çözüldüğünü hatırlayınca aletim sertleşti. Bu tür bir karanlığı arzuladığını hiç bilmiyordum.

"O zehir seni öldürecek." Neredeyse bitmek üzere olan sigarama burnunu kıvırıyor.

"Akciğer kanserinden ölecek kadar yaşarsam bu bir lüks olacak," diye kesmeye devam ediyorum, onun nasıl taze koktuğunu ve buraya gelirken aldığım leylak rengi şampuanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Duruşunda bir şeyler değişiyor ama bu değişimi geldiği gibi kamufle ediyor.

"Sen..." diye devam ediyor ve boğazını temizliyor. "Dün gece odaya girdin mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Odada sadece tel kesme sesi kaldı.

"Eee?" Sesi sinirli bir hal alıyor. "Yaptın mı?"

Daha fazla sessizlik.

"Ugh. Artık neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum," diye nefes alıyor. "Yeni kıyafetlere ihtiyacım var."

Cevap yok.

"Hawk!" Tersledi.

Sonunda ona baktım. Üst dudağındaki çikolata lekesi yalanmak için yalvarıyor.

"Dedim ya." Kollarını kavuşturur. "Yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Alışverişe gidebilir miyiz?"

Kaçmaya çalışmak ya da ona yardım edeceğini düşündüğü kişiyi aramak için mükemmel bir fırsat.

"Tamam. Kendim giderim." Gitmek için döndü ama kolundan tutup onu geri çektim. Etrafımda dönüyor ve bacaklarını kalçalarımın iki yanına koyarak kucağıma oturuyor. Diğer elim kalçasını kavrarken tel kesici bir şangırtıyla yere düşüyor.

Küçük elleri denge için omuzlarıma iniyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi olur," diyorum sakin ve basit bir şekilde.

"Bana kıyafet getirmedin ve..." Kız parlıyor. "İç çamaşırımı kesmişsin."

Tişörtün -*benim* tişörtümün- altında çıplak olduğunu hatırlatarak homurdanıyorum. Elini bırakıyorum ve parmaklarımı kumaşın altından kalçasına geçiriyorum.

Uzun, kesik kesik bir nefes çekiyor ve aletim bu sesle sertleşiyor.

"Hawk..." Küçük, sıkı kıçını kalçama yaslarken göz kapakları düşüyor.

"Giysiye ihtiyacın yok." Kalçasını serbest bırakıyorum ve iğneyi çekiştirerek uzun saç tellerini serbest bırakıyorum.

Burnum hala nemli olan saçlarına gömülüyor ve leylak kokusunu içime çekiyorum. O da aynı anda titrek bir nefes çekiyor.

Sanki yine o genç ruhlar gibiyiz, anları çalıyor ve eski püskü bir motel odasında saklanıyoruz.

"Benden başka ne almayı planlıyorsun, lanet olası?" Sesi şehvetle kalınlaşıyor.

"Her şey," diye fısıldıyorum kulağına ve sonra lobunu ısırıyorum.
Tıslıyor ama başı iniltiyle geriye düşüyor.

Elimi uyluğunun alt kısmında tutuyorum, sıcaklığına yeterince yakın ama tam olarak dokunmadan. Parlak gözleri saf, çiğ bir beklentiyle doluyor.

Saçlarını bırakıyorum ve üst dudağındaki gözyaşı damlasındaki çikolata lekesini başparmağımla siliyorum. Çikolatayı ağzıma götürürken göz bebekleri büyümüş bir şekilde beni izliyor.

Eğildi, dudakları ayrık ve davetkâr. Onu en son öptüğüm an intikam duygusuyla geri geliyor. Bana soğuk, buz gibi bir bakışla bakışı. Kalbimin üzerine basışı ve sanki ben bir hiçmişim gibi ilerleyişi.

Onu üzerimden ittim ve ayağa kalktım. Ayağa fırlıyor, neyi yanlış yaptığını merak ediyormuş gibi saf bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

Her şeyi yanlış yaptı.

Kabloları kaptım ve dışarıdaki güneşe doğru fırladım. Sarsıntılı hareketlerle onları kuşatmanın etrafına sarmaya başladım. Hatta çuvalladım ve parmağımı kestim.

"Bırak yardım edeyim." Küçük ellerim benimkileri kaplıyor ve kabloların bir kısmını alıyor. "Kendim yaparım." Kabloları elinden kurtarmaya çalışıyorum ama bana sırtını dönüyor,

Beni görüş alanından siliyor.

"Yardım edeceğimi söyledim." Titreyen ellerine aldırmadan tahta çitin diğer tarafına geçiyor ve telleri etrafına sarıyor.

Lanet olası inatçı kadın. Aklına koyduğu her şeyi yapar.

Bir saat boyunca sessizlik içinde çalışmaya devam ediyoruz. Ben telleri kesiyorum, o da çitin etrafına sarıyor. Yoksunluk belirtilerini izlemeye devam ediyorum ama şimdilik sadece titreme var. Titremeler daha da kötüleşti. Uyuyarak atlatması gerekecek.

"Sence Hades'e Nero hakkında tüyo veren kişi ona bizden bahsetmiş midir?" Sessiz sesi bana doğru yöneliyor ama telleri sarmaktan başını kaldırmıyor.

"Nero öldü."

"Ama ya değilse?" Sesi alçalıyor ve hafif titremesini fark etmiyorum. "Ya bizim için döndüyse?"

"O zaman onu tekrar öldüreceğim." Bu sefer gerçekten. "Ya..."

Sözünü kesiyor ve dudaklarını kapatıyor.

Ona doğru sorgulayıcı bir bakış fırlattım.

"Hiçbir şey." Kablolara bakmaya devam ediyor.

Söylemek istediği şey için onu sarsmak istiyorum ama bunun yerine güvenli sessizliğimi koruyorum.

Sessizlik içinde çalışmaya devam ediyoruz. Benimki normal - hiçbir zaman konuşkan biri olmadım - ama onunki değil. Yıllar içinde konuşkan bir ucube olmayı bıraktı ve Le Salon'da ona dedikleri gibi korunaklı, kalpsiz ve bir buz kraliçesi oldu. Aklına gelen her şeyi söyleyen kız çoktan gitti.

"Neden sağ elini kullanıyorsun? Hatta tutuyorsun..." Sözünü kesiyor ve kafasını bana doğru çeviriyor. "Sol elinin kontrolünü mü kaybettin?"

Çenem sıkıştı. Aylardır dışarıdayım ve bunu fark eden tek kişi o. Umalım da bunu bana karşı kullanabilecek birine gösterecek kadar dikkatsiz davranmamış olayım.

Bunu sana karşı kullanabilir. Seni sırtından vurmuştu, hatırladın mı?

Kabloları hızla kesmeye devam ediyorum.

"Hawk?" Sesi paniğin sınırlarında geziniyor. "Bu Hades, değil mi? Bu işkence sırasında oldu."

Eğer cevabı zaten biliyorsa, neden sorsun ki?

Beni kolumdan çekerek yüzünü ona dönmeye zorladı. "Bu senin lanet baskın elin!"

"Bunu biliyorum amına koyayım." Şak diye söyledim.

"O zaman neden bu konuda bir şey yapmıyorsunuz?"

"Bu konuda ne yaparsam yapayım seni ilgilendirmez. Muhtemelen hoşuna gidiyordur."

Elini kaldırdı ve bana tokat attı. Sertçe. Çenem gerildi.

"Seni izledim!" diye ağlıyor, alt dudağı titriyor. "Hades bizi motive etmek için düzenli olarak videolar gönderdi. İşkencenin her saniyesini izledim. Yoksunluk yüzünden aklını kaçırmanı izledim. Eğer bir saniyesinden bile zevk aldığımı düşünüyorsan, o zaman siktir git Hawk." Göğsüme yumruk attı ve beni itti. "Siktir. Seni."

Hades'in onlara video gönderdiğini bilmiyordum. Nasıl oldu da ne Flame ne de Scar beni izlediğinden bahsetmedi?

Ama tekrar söylüyorum, hiç sormadım.

MIST

Bu sefer seni kaybettiğimi sandım ama belki kendimi de kaybetmişimdir.

BİR HAFTA GEÇTİ ve ben kendimin sınırında oturuyorum.

Geri çekilme yetmiyormuş gibi Hawk yanımdan ayrılmıyor. Ne zaman güçlendiğimden şüphelense, beni yatağa geri bağlıyor, böylece aç bakışlarına maruz kalıyorum.

İçimi saran beklentiyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dokunuşunun ölü ruhumu diriltmediğini düşünmeye çalışıyorum.

Ama kendime ne kadar yalan söylersem söyleyeyim, bu his aç bir yırtıcı gibi içimde dönmeye devam ediyor.

Ancak, alaycı orgazmlar ve ara sıra şaplaklar dışında, Hawk o günden sonra beni masaya hiç götürmedi.

Beni istemediği için olamaz. Onun arzusunu derimin altında hissediyorum, neredeyse benimkiyle yarışıyor. Beni alması için yalvarmak dışında ne yapacağımı bilmiyorum.

Diğer eliyle beni bir kez daha parmaklarken onun tarafından beslenmek zorunda kalırsam, yıkılıp yalvarabilirim.

Bugün beni bağlamakla uğraşmadı. Zar zor ayakta durabiliyorum ve durduğumda bile soğuk algınlığına yakalanmış gibi titriyorum.

Beni bulmaya gelmediğinden, denge için duvara tutunarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Saçlarım sırtımın ortasına düşüyor, taranmış ve

Hawk sayesinde. Dün duştan sonra saçımı kuruttu ve o tararken ben uyuyakalmışım. Belki de bu yüzden bugün bağlamadım.

Neredeyse dizlerime kadar uzanan tişörtlerinden birini daha giyiyorum. Onun temiz, baş döndürücü okyanus kokusuna o kadar alıştım ki artık onun kıyafetlerinden başka bir şey giymek istemiyorum.

Giriş alanına geldiğimde bir telefon ya da başka bir şey arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Onu gizlice dışarı çıkıp arkasından yardım çağırmakla tehdit ettikten sonra Hawk, o oradayken Molly'yi aramama izin verdi. Bana Jessica ve Sarah'nın güvenli bir evde olduklarını ve onları ziyaret ettiğini söyledi. Onları erkek tanıdıklarından uzak tutmasını söyledim. O politikacıyla yaşadıkları olaydan sonra biraz travma geçirmiş durumdalar ve herhangi bir erkeğin varlığına ihtiyaçları yok.

Molly'nin onları güvende tutacağına ve Le Salon'daki diğer kızlara göz kulak olacağına güvenebilirim. Ancak Ink'in konusunu ona açamazdım. Hawk tüm bu süre boyunca Azrail gibi yanımda durmakla kalmadı, aynı zamanda birilerinin onun konuşmalarını dinlediğinden de şüphe duymuyorum.

Yeterince güçlü olduğumda, bir açıklık bulup buradan gideceğim yoksa inşa ettiğim her şey yıkılacak.

Parasetamol hapları bir şişe suyla birlikte masanın üzerinde duruyor. İki hapı ağzıma atıyorum ve suyu yudum yudum içiyorum.

Hawk'ın bu şefkatli yanı beni hep zor durumda bırakıyor. Bazen bunu gerçekten önemsiyor mu yoksa bana eziyet etmek için mi yapıyor bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi, ama aptal bir parçam hala onun içinde bir şeylerin benim için attığını umuyor.

Dışarıda, küçük ahşap verandadaki salıncağa çömeliyorum. Le Salon'un sahte görkemine ya da boş otel odalarına o kadar alışmışım ki, böylesine rahat bir yerde olmak göğsümü ağrıtana kadar sıkıyor.

Sabahın erken saatlerindeki parlak gökyüzünde zerre kadar bulut yok. Okyanusun tuzlu esintisi, beni pırıl pırıl denizde yüzmeye davet edercesine saçlarımı yüzüme savuruyor. Uzakta, sahil boyunca koşan büyük bir çerçeve görüyorum. Biraz başım dönse de onu daha iyi görebilmek için dirseklerimi kalçalarımın üzerine koyup öne doğru eğiliyorum.

Sahilde yarı çıplak koşan Hawk'tan daha güzel bir şey, kesinlikle *hiçbir şey* yoktur. Yüzmüş olmalı çünkü nemli saçlarının telleri alnına yapışmış. Islak siyah şortu güçlü kalçalarına yapışırken, kesik göğsü ve dövmeleri su damlacıklarıyla parlıyor.

Göğüs uçlarım tişörtün üzerinde büzüşüyor ve bunun nedeni hava değil. Vücudumun onun ne kadar farkında olduğu çılgınca ve gülünç bir hal alıyor. Ne zaman görüş alanıma girse bilmeden ona doğru dönüyorum.

Hızını artırıyor ve koşarken havaya yumruklar atıyor. Bakışlarım onun yumruklarının gücüne odaklanıyor ve ben de kendi yumruklarımı atmaya çalışıyorum, ama daha az yoğunlukta ve daha fazla titremeyle.

Sol. Sağa.

Sola. Sola. Sağa.

Sol. Sol. Sağa.

Sola. Sola. Sola. Sola. Sola.

Sağ benim baskın elim, bu yüzden ben sola vurduğumda o da sağa vuruyor. Kesinlikle baskın elinin üzerine yatıyor ki bu, sakatlığı tahmin ettiğimden çok daha kötü değilse mantıklı değil.

Hawk'ın kendini koruyamayacağı düşüncesi göğsümü daraltıyor. O her zaman bir kayaydı, ama ya şimdi parçalanıyorsa?

Yumruklarını izlemeye ve analiz etmeye devam etmek istiyorum ama çok yorgunum. *Sola* doğru sayarken göz kapaklarım kapanıyor. *Sağa.* Kafamın içinde.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü uyandığımda başım salıncağın üzerindeydi ve üzerimi bir çarşaf örtüyordu. Okyanus ve Hawk kokuyor ve ben onu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

"Hapları içtin mi?" Solumdan hırçın bir ses sesleniyor.

Salıncağa oturuyorum, gıcırdamasına neden oluyorum. Hawk ayağımın dibinde duruyor, kot pantolonunu ve siyah tişörtünü çoktan değiştirmiş.

Islak göğüs yok. Yazık.

"Hmm, evet," diye mırıldanıyorum ve baş dönmesi başıma saldırmadığında bir nefes bırakıyorum.

O sormadan önce sessizlik tam bir dakika sürüyor. "Benimle şehre gelmek ister misin?"

Çılgınca başımı sallıyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Sallanıyorum ve Hawk dirseğimi tutarak beni sabitliyor. Mavi gözlerinde eğlenen bir parıltı parlıyor. "İlk kural. Sakın üzerimde bayılma."

Flört mü ediyor?

Tepki veremeyecek kadar şaşkınım.

Yarım saat sonra buraya gelirken giydiğim elbiseyi giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Uzun zamandır makyajsız dışarı çıkmamıştım, ama nedense yüzüme fazladan katlar ekleme ihtiyacı hissetmiyorum. Zaten ürünlerimin hiçbiri burada değil.

Hawk evin önünde siyah bir cipin içinde beni bekliyor. Görünüşe göre Karga, biz geldikten sonra onu Hawk için hazırlamış. Şimdiye kadar görmemiştim, demek ki Hawk onu saklamakla iyi iş çıkarmış.

Yanına kaydığımda, Hawk kıyafet seçimimi onaylamıyormuş gibi beni aşağı yukarı ölçüyor. Üzerimdeki kokusunu şimdiden özlediğim için aynı fikirde olmaktan kendimi alamıyorum.

"Kaçmayı aklından bile geçirme." Motoru çalıştırdı ve bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Bu sefer izleyici kesemeyeceğin bir yerde."

Bu halimle bırakın koşmayı, düz bile yürüyemiyorum ama bu sefer takip cihazını nereye yerleştirdiğini merak etmeden duramıyorum.

Araba yola çıktığında düşüncelerim dağılıyor. İnişli çıkışlı yolculuğa rağmen güçlü, temiz hava burun deliklerimi dolduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve saçlarım arkamda uçuşurken başımı arkaya yatırıyorum.

İçimde bir çığlık ve kahkaha kabarıyor. Havanın içime sızmasına izin veriyorum ve gülümsüyorum, eşi benzeri görülmemiş özgürlüğü iliklerime kadar hissediyorum. İnlemeye benzer bir şey gülümsemeyle karışıyor ve dudaklarımdan yırtılıyor.

Bir boğazın temizlenmesi beni hayallerimden geri çekti.

Gözlerimi açıyorum ve Hawk'ın yüzündeki yoğunluğu görünce gülümsemem azalıyor. Direksiyonu öyle sert kavrıyor ki, kırılacak diye korkuyorum.

"Şunu yapmayı kes," diye alçak ve boğuk bir sesle
konuşuyor. "Ne?"

Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Daha önce hiç üstü açık bir arabaya binmemiştim. Hep bunu yapmak istemiştim."

Bir süre düşünceli görünüyor. "Neden yapmadın?"

Bir omzumu kaldırdım. "Zamanım yoktu."

Yalan. Gerçek neden, tüm bu küçük şeyleri onunla yapmak istememdi, bu yüzden hayatımdan koparıldığında, herhangi bir şey yapma isteğimi kaybettim.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra küçük kasaba merkezine varıyoruz. Köylülerin folklorik müzik eşliğinde şarkı söyleyip dans ettiği karnaval benzeri bir etkinlik var. Onları izlemek için duruyorum, uzun zamandır hissetmediğim bir sersemlik hissediyorum.

Hawk bir kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor. Koşmamı engellemek için mi yoksa ayaklarımın üzerinde sallandığımı fark ettiği için mi bilmiyorum. Her iki durumda da vücudunun sert kıvrımlarında eriyor ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Bir an için turistlerin arasına karışan ve ellerimizi kendimize saklayamazmışız gibi birbirimize sarılan normal bir çift gibiyiz.

Biraz alışveriş yaptık. Birkaç şey aldım ve yumuşak sarı askısız bir yazlık elbise ve düz sandaletler giydim. Hatta ona uygun büyük bir şapka ve beyaz çerçeveli bir güneş gözlüğü de alıyorum. Dışarı çıktığımda Hawk'ın yüzündeki aç bakış, içimde derin bir kadınsı yan uyandırıyor. O kadar güzel olmak istiyorum ki, benden başka bir kadın göremeyecek.

Mağazadaki kızların Fransızca kıkırdamalarını ve ona kirpiklerini kırpıştırmalarını özlemiyorum. Her elbiseyi deneyerek ve elime ne geçerse yeniden düzenleyerek işlerini zorlaştırmış olabilirim.

Tüm alışverişlerimi uluslararası, takip edilemeyen kredi kartıyla ödüyor. Dükkanlardan birinde kendimi yürüyecek ve hatta küçük mesafeler için koşacak kadar güçlü hissediyorum. O telefon görüşmesini yapmak için mükemmel bir fırsat.

Benimkini arayabilmek için tezgâhtar kızdan telefonunu istiyorum. Vermekte tereddüt etmedi. Hawk'ı kasada bıraktığımdan, yüzümü saklamak için bir H&M çantası taşıyarak soyunma odasından gizlice çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda Molly'i aradım. İki kez çaldıktan sonra açtı.

"Uluslararası Fransız numarası. Mist?"

"Evet." Bakışlarım etrafımı izliyor. Hawk'ın kaybolduğumu fark etmesi uzun sürmeyecek. "Orada her şey yolunda mı?"

Molly bana Hawk'ın bana suikast girişiminde bulunan Poison'ın müridini öldürdüğünü ve Croft'un Le Salon'la ilgili taktik değişikliğinin ardındaki nedenin o olabileceğini ya da olmayabileceğini söylemeye devam ediyor.

Molly konuşmasını bitirdiğinde kafam allak bullak oluyor ama daha fazla detay isteyecek vaktim yok.

"Jessica ve Sarah?" Ben soruyorum.

"İyiler." Molly huffs. "Bana tam olarak nerede olduğunuzu söyleyin ki gelip sizi alayım."

"Şu anda bunun bir önemi yok, Molls. Ink'in çıkmasına ihtiyacım var ve bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Ben senin erkeğinim ya da kadınınım ya da her neyse."

Dükkânın camından Hawk'ın bana telefonunu veren kızla konuştuğunu görüyorum.

"Kahretsin. Gitmeliyim, Molly."

O bir şey söylemeden telefonu kapattım. Dükkâna doğru koşarken yanıma sert bir şey saplanıyor.

Bir gölge elinde çantayla koşarak ilerliyor. Yan tarafımı tutuyorum ve dizlerimin üzerine kaldırıma düşüyorum.

Her şey bir sise dönüşmeden önce gördüğüm son şey Hawk'ın hırlayan yüzü.

HAWK

Benden başka kimse benim olanla uğraşamaz.

İçimdeki her şey o pisliği bulup kalbini kırmak ve kafasını kırmak için çığlık atıyor.

Ancak kaldırımda yatan ve yüzünde acı dolu bir ifade olan kadın beni olduğum yerde durduruyor.

Dişlerimi hırıltıyla göstererek Mist'i omzundan tutup yukarı çekiyorum. "Aklından ne geçiyordu? Sana bir iz sürücüyle doldurulduğunu söylemiştim. Benden kaçamazsın, lanet olsun!"

"Koşmuyordum." Kaldırımda duran telefonu işaret ediyor ve yan tarafını tutuyor. "Ugh..."

Sanki onun acısı benim acımmış gibi dişlerim gıcırdıyor. Onu yukarı çekip omzuma atıyorum. Bağırıyor ama ben çoktan göt deliğine doğru koşmaya başlamıştım.

"Hawk, ne yapıyorsun?" Bir nefes çeker.

İzleyenlerin bakışlarına ve çığlıklarına aldırmadan elimi çıplak kalçalarının arkasına doluyorum.

"Kes şunu," diye tıslıyor, sırtıma vuruyor. "Kıpırdama," diye homurdanıyorum ve kıçına şaplak atıyorum.

Tişörtümü iki eliyle kavramadan önce sırtıma doğru titrek bir nefes alıyor.

"Sen bir katırsın," diye homurdanıyor, sesine eğlence karışıyor.

"Sen de çok inatçısın. Bıçağı olsaydı ne olurdu, ha?"

"Onu durdururdum."

"Sanki tüm bu geri çekilme ile bu mümkün olabilirmiş gibi."

"Peki bu kimin suçu?" Dar sokaklarda koştururken Mist'e yumruk atan zayıf haydudu görene kadar kafasını sırtıma vuruyor.

Onu eski bir evin merdivenlerinin yanında ayağa kaldırdım ve gözlerimi yorgun ela gözlerine diktim. "Sakın kıpırdama."

Nefes alarak yere uzanıyor. "Ben uyuşturucu b a ğ ı m l ı s ı y ı m. Belli ki hareket edemiyorum. Hiçbir şey için teşekkürler."

Küstahlığı karşısında gözlerimi kısıyorum ama şimdilik vazgeçmeye karar veriyorum. Sola doğru kestirme bir yol izleyerek otuzbircinin siluetini görmeye devam ediyorum. Hızını yavaşlattı, belli ki kaçtığını düşünüyordu.

Birbirleriyle kavga eden ve tıslayan kedilerin olduğu bir sokağın yakınında durur.

Adam çantayı açıp boş olduğunu fark ettiğinde, kedilerin dağılmasına neden olacak şekilde çantayı fırlatmadan önce uzun bir Fransızca küfür savurur. Bir elini ensesine düşen yağlı sarı saçlarında gezdiriyor.

Bir sigara alır, baş ve işaret parmaklarının arasına koyar ve yakar.

İşte o zaman ona doğru hücum ettim. Geldiğini görmüyor. Göremez.

Bir an yerde yatarken, bir an sonra onu boynundan tuğla duvara doğru tutuyorum. Kolum nefesini keserken yüzü kızarıyor.

Onu o kadar yavaş sıkacağım ki, acısına son verilmesi için yalvaracak.

Askıdaki bacakları sağa sola savrulurken hırıltılar çıkarıyor.

Yumuşak bir el boştaki elimi kaplıyor. Öldürme sersemliği içinde kendimi o kadar kaybetmişim ki neredeyse geri geri gidip ona çarpacaktım.

Yeşil ve kahverenginin yumuşadığı kararlı ela gözleriyle bana bakıyor. "O sadece bir hırsız Hawk. Bırak gitsin."

"Sana dokundu." Yüzü morarana kadar kolumu boğazına soktum. "Sana vurmaya cüret etti."

"Bu ölümü gerektirmez."

"Benim için öyle," diye homurdanıyorum.

"Hawk." Kollarını belime doluyor, parmak uçlarına basıyor ve yanağıma bir öpücük k o n d u r u y o r.

Dudakları yumuşak bir okşayış gibi tenime yapıştığı anda bir şeyler donuyor. Elim pisliğin üzerinde titriyor ve bir akciğer kanseri hastası gibi öksürerek yere düşüyor.

Sürünerek uzaklaşıyor ve ben onu yakalamaya gidiyorum. Mist aramıza giriyor ve yanaklarımı elleriyle tutuyor.

"Sadece bir hırsız." Sanki her kelimeyi ayrı ayrı duymam gerekiyormuş gibi telaffuz ediyor. Şiddetli fırtınanın üzerine su döken onun sözleri değil, dokunuşu.

Yanaklarımı sıkıca tutuşu. Sanki hala gençmişiz gibi beni öpüşü. Sanki benim yakınlığıma en az onunki kadar ihtiyacı varmış gibi vücudunu bana yaslayışı.

Onu kalçalarından tutup duvara doğru çekiyorum. Ayrılan dudaklarından bir nefes düşüyor ama bacaklarını belime doluyor ve kolları boynuma sarılıyor.

Dudaklarım kulağını buluyor ve kulak memesini ağzımın içine alıp kemiriyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor korku dolu bir sesle ve açık bir arzu.

Göğüs uçları göğsümde büzüşüyor ve bacakları sanki onu bırakmamı istemiyormuş gibi beni daha sıkı sarıyor.

"Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum," diye mırıldanıyorum kulağına ve tüm vücudunu saran bir titremeyle ödüllendiriliyorum.

Boğazına öpücükler kondururken "Halkın içindeyiz," diye tıslıyor. "Birileri görecek."

"Siktir et onları."

Köprücük kemiğini ısırıyorum ve o da derin bir inilti çıkarıyor.

"Herkesin canı cehenneme." Elbisesini beline kadar çekip iç çamaşırını ve kot pantolonumu mucizevi bir hızla aşağı itiyorum.

"Oh, Tanrım." Elbisenin içinden meme ucunu ısırdığımda başı geriye düşüyor. "Eğer bunu yapmaya devam edersen... ben... oh..."

Bacaklarını yeniden ayarlıyorum, böylece acı verici derecede sert horozum kaygan girişiyle hizalanıyor, ama orada kalıyorum, ikimiz de birbirimizin ağır nefeslerini soluyup veriyoruz.

İlk seferinde çok kızgındım, yüzünü bile görmek istemedim ama şimdi tamamen benimle ve benimle birlikte - halkın tehdidine rağmen - Onda bir şeylerin değiştiğini görmeden edemiyorum.

"Sen kime aitsin?" Ayrılmış dudaklarına karşı soruyorum. Duyulabilir bir nefes alıyor. "Sana."

Dilim titreyen üst dudağında geziniyor. "Her zaman bana ait olduğunu söyle."

Yalan bile olsa umurumda değil, onun söylediğini duymak istiyorum.

Mist, parlak ela rengi beni derinliklerine hapsetmeden önce gözlerini kısa bir anlığına kapatıyor. "Her zaman sendin Hawk."

İkimizin de nefesini kesen acımasız bir hamleyle içine giriyorum. Deli bir adam gibi içine girdiğimde Mist'in ağzı sözsüz bir çığlıkla açılıyor. Tüm vücudu duvarda bir aşağı bir yukarı sarsılıyor ve derisini sıyırmamak için elimi arkasından desteklemek zorunda kalıyorum.

Beni tamamen içine alıyor, kulağıma "Daha sert" diye nefes alırken vücudu benimkine karşı titriyor ve titriyor.

Aklımı kaçırmamı ve kontrolden çıkmamı istemesi beni çıldırtıyor. İkimiz de birbirimize doyamıyormuşuz gibi ona çok derin ve hızlı bir şekilde sokuluyorum.

Etrafımda çözülmesi uzun sürmüyor, beni de peşinden sürükleyen bir sıkılıkla sikimi sıkıyor.

Boynunu çok sert ısırıp emerken, porselen teninde öfkeli bir iz bırakmaya dikkat ederken çığlıklarını tişörtümün içinde boğuyor.

Benimkini.

~

MIST sokakta yaptıklarımıza inanmadığından şikâyet ettikten sonra gecenin geri kalanını kasabada geçiriyoruz.

Çantaları alıp arabaya koyduktan sonra eve dönmek istedim. Kalabalıklar hiçbir zaman bana göre değildi - ya da ona. Bu büyük bir güvenlik tehlikesi. Ancak o, şenlik ateşi ve yerel köyün ekim mevsimiyle ilgili festivali için kalmak istedi.

Köylüler bize taze ızgara balık ve dokunmayı reddettiğim küflü görünümlü peynir ikram ediyor. Mist gördüğü her şeyi yiyor - iğrenç görünümlü peynir de dahil.

Birkaç yaşlı kadınla gülüşüyor ve titremelerini dostane bir yüz ifadesinin ardına saklıyor. Şenlik ateşinin uzak ucunda, genç dansçılardan ve çalıların arasında öpüşen gençlerden uzakta bir ağaç gövdesine yaslanıyorum. Onu ekim mevsiminin tanrıçasıymış gibi izlerken sigaramdan dumanlar tütüyor.

Onunla ilgili bir şey bir mil öteden yayılıyor ve şimdi daha yaşlı ve değişmiş olmasına rağmen, Hellion'u kaygısız kahkahasında ve gerçek konuşkan doğasında yüksek ve net bir şekilde görebiliyorum.

Dans eden kalabalığın arasında vals yaparak ilerlerken peynir ve diğer aperatiflerle dolu bir tabak taşıyor.

Onunki gibi bir vücutla kalçalarını sallamasına bile gerek yok. İster pahalı-soylu elbiseler giysin, ister basit bir yazlık elbise, doğal bir zarafeti var.

En fazla yirmi yaşında görünen zavallı bir piç, kollarını kızın beline doluyor ve onu kahkahalar atan neşeli kalabalıkla dans etmesi için çekiyor.

Onu bir cadı gibi şenlik ateşinde yakma dürtüsü içimi ısıtıyor.

Cinayet planımı ancak şakacı bir şekilde kıpırdanıp bana doğru yoluna devam ettiğinde durduruyorum. Gizlendiğim yer karanlık ve izleyenler beni pek fark etmiyor. Ancak Mist'in tüm dikkati sanki beni her yerde bulabilecekmiş gibi üzerimde. Bana doğru attığı her adımda göğsünün inip kalkmasının daha da derinleştiğine yemin edebilirim.

Kucağındaki tabakla bağdaş kurup yanıma oturuyor. Bir an için serin yaz gecesinde dans edenleri ve gülenleri, parlak enerjiyi izliyor.

Ne düşündüğünü hissetmek için kelimelere gerek yok. Her şeyi berbat etmeseydi bu bizim hayatımız olabilirdi.

"Hâlâ onu mu içiyorsun?" Fazla dikkat etmeden çatalını bir parça peynire saplıyor.

"Neden?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Denemek ister

misin?" "Bugün olmaz, Şeytan."

Burnunu hafifçe kaşırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yüzüne doğru uzanıp baş ve işaret parmaklarımla çenesini tutuyorum. Ateş onun parlak gözlerine ve minik çillerine yansırken çatal tabağa çarpıyor.

Ben sigaramdan uzun bir nefes çekerken dudakları aralanıyor. Yanaklarını çimdikliyorum ve daha da açılıyor. Ağzım açık dudaklarının birkaç santim ötesinde duruyor ve nabzı parmaklarımda atıyor.

Dumanı ağzına üflüyorum, hepsini yutuyor ve gözle görülür bir şekilde öksürüklerini dizginliyor. İşaret parmağım üst dudağının gözyaşı damlasında geziniyor ve bana doğru eğiliyor, teni ısınıyor ve göz bebekleri büyüyor.

Ağzımı onunkine çarpıp onu yutmak çok kolay olurdu, ama bir şey beni geri tutuyor.

Aday olma şansını yakalarsa asla arkasına bakmayacağı gerçeği gibi.

Yumuşak yüz hatlarının her yerinde yazılı bir surat asma ve acı ile onu bırakarak geri çekiliyorum. Ama onu olduğu gibi bırakmak yerine, açık bacaklarımın arasına sürüklüyorum ve kafesliyorum. Sırtını göğsüme yaslayıp saçlarından leylak kokusunu içime çekiyorum.

Kaçmak yok. Bu sefer, yıllar önce yapamadığım gibi onu kafesleyeceğim.

MIST

Lanetlenmem. Kurtuluşum. Ve aradaki her şey.

"BİTTİM!" Sırt üstü kuma düşerek nefes nefese kaldım.

İki saattir sahilde koşuyoruz ve kaslarım onlara işkence etmeyi bırakmam için bana bağırıyor.

Titreme azaldı ama hâlâ biraz başım dönüyor ve sersem gibiyim. Bir hafta önceki festivalden beri Hawk beni sabahları ve akşamları onunla birlikte koşturuyor.

İlk gün ancak yarım saat idare edebildim ama dayanıklılığım yavaş yavaş artıyor.

Dar bir şort ve sporcu sütyeni giyiyorum, kum doğal bir zemin görevi görsün diye yalınayağım.

Hawk, şahin dövmesinin köprücük kemiğini sardığı yerden kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bana bakarken geniş bir gölge üzerimde beliriyor.

Bu açıdan bakıldığında bir Tanrı kadar büyük ve katı görünüyor. Daha spesifik olmak gerekirse bir seks tanrısı. Bu koşu seanslarından vazgeçmememin ana nedeni, onun yarı çıplak ihtişamını her gün izleyebiliyor olmam.

Fazladan iyi bir kız olduğumda, ona da dokunuyorum. Bu, beni kuma doğru götürmesini dilediğim anlardan biri. Ama benden uzaklaşacağı andan korkuyorum. Ne zaman birbirimize çok yakınlaşsak

Vücutları tek bir vücut haline geliyor, tamamen kendi dünyasına çekiliyor. Benim erişemediğim bir dünyaya.

"Bu zayıf bacaklarla benden nasıl kaçacaksın?" diye soruyor onaylamayan bir ses tonuyla.

"Araba denen küçük bir icat var." Alnımdaki teri siliyorum ve onun yakınlığına fazla kapılmamaya çalışıyorum. Kalçalarım zaten birbirine kenetlenmiş durumda ve daha fazla uyarana ihtiyacım yok.

"Akıllı ağız," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Geri çekilme cehennemimde kendimi tamamen özgür hissettiğim için sırıtıyorum. Geçmişte yaşadığımız tüm sorunlara rağmen, Hawk hâlâ her şeyi konuşabileceğim kadar özgür ve rahat hissettiğim tek insan.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

"Hayır, hayır..." Tekrar koşma düşüncesiyle homurdanıyorum.

Beni bir tüy ağırlığındaymışım gibi omzunun üzerinden atıp kıçıma şaplak attığında nefesim kesiliyor. İçimdeki sıvı boğucu bir sıcaklığa dönüşürken içimden bir inilti kopuyor.

Onun mağara adamı tavırları beni her zaman açıklanamaz, ürkütücü bir düğümün içine sokar. Geniş adımları masmavi, derin suda uzun bir mesafeyi keserken gözlerim şişiyor.

Oh. Kahretsin.

Suyun beline ulaşması uzun sürmüyor. Ilık su ayak parmaklarıma değerken ona sarılıyorum.

"Hawk?"

Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama daha önce hiç yüzmedim. Sadece uzaktan manzaranın tadını çıkarıyorum, o kadar. Bana yüzmeyi öğretmesi gerekiyordu.

Su göğüs kaslarına ulaştığında kollarım boynuna ölümüne sarılıyor. Beni ayağa kaldırırsa boğulacağım. Bu derinlikte dibi görememem de işe yaramıyor. Akdeniz'de köpekbalığı var mı?

"Hawk... hadi dönelim..."

Tenime çarpan her su sıçraması, jilet gibi keskin bıçakların beni kesmesi gibi.

Bacaklarım güçlü beline dolanırken, derisini sıyırdığımdan emin olana kadar tüm gücümle ensesini sarıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, lanet olası?"

"Konuşacağız." Boynumuza ulaşana kadar suyla boğuşmaya devam ediyor. "Korktuğunda daha iyi konuşuyorsun."

"Korkmuyorum," diyorum soğukkanlılıkla. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Beni ürpertici bir bakışla yere mıhlarken mavi gözleri soğudu. "Ne saklıyorsun?"

"Saklanmak mı?"

"Bana aptalı oynama. Öfken, kızgınlığın ve lanet varlığın her zaman benim oldu. Bir şeyler sakladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Su çenemi sıyırdığında durdu.

Çaresizce vücuduna tırmanmaya çalışıyorum ama her iki kalçamı da suyun altında tutuyor.

"Hiçbir şey saklamıyorum."

Fark etmeyeceğini düşünecek kadar aptal mıydım? Benim onun hakkındaki sezgilerim kadar o da benim hakkımda sezgilere sahip. Aynı madalyonun iki yüzüyüz.

"Benim düşmanınız olmam hoşunuza mı gidiyor, öyle mi?"

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde inceltiyorum. Onun düşmanım olması bir kabus ama alternatifinden daha kötü değil.

"Bana söylemediğin sürece..." Alçak bir hırıltıyla sözlerini bitiriyor. "Senden nefret etmeye, sana işkence etmeye ve ikimizin de hayatını cehenneme çevirmeye devam edeceğim."

Ne kadar göz kırpmaya çalışsam da gözyaşlarım göz kapaklarımı yalıyor. Issız bir kumsalın ortasında, benim için önemli olan tek kişiye sarılıyorum ama ona hiçbir şey söyleyemiyorum. Ömrümün sonuna kadar benden nefret etmesini izlemek zorunda mıyım?

Hayır. Eğer Ink ortaya çıkarsa, her şeyi itiraf etmem uzun sürmez. "Neden sen sessiz kalırken ben konuşmak zorundayım?" Ben de karşılık veriyorum. "Neden

Poison'ın öğrencisini neden öldürdüğünü ve onu neden düşman edindiğini bana söylemiyorsun? Neden bana Croft'un kolunu kırdığını ve hemen ardından Gölge'yle dövüştüğünü söylemiyorsun? Neden?"

Nedenini biliyorum. Molly'nin söylediğine göre, hepsi benim içinmiş. Ama bilmek istediğim bu değil. Bunu hala önemsediği için yaptığını söylemesini duymak için sabırsızlanıyorum, bölgeci olduğu ve beni inciten tek kişi olmak istediği için değil.

Bana bunu söylerse, sadece kelimeleri söylerse, kırılabilirim ve her şeyi dökebilirim.

"Son kez soruyorum." Soğuk sesi büzüşen kalbimde buz gibi hissettiriyor. "Ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Yanlış cevap." Elini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. Bir çığlıkla geriye düşüyorum. Karanlık bir uçurumda boğulmadan önce su sırtımı tokatlıyor. Ellerimi ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama boşuna çırpınıyorum.

Ciğerlerim boğuluyor ve her yudumda tuzlu, yoğun su yutuyorum. Tam öleceğimi düşündüğüm anda güçlü bir el kolumu kavrıyor ve beni yüzeye çekiyor.

Saçlarım yüzümü kapatırken nefes nefese kalıyorum. Ellerim Hawk'ın kolunu bulana kadar çırpınıyor ve tüm gücümle ona tutunuyorum. O benim kıyametim ve kurtarıcım, hepsi bir arada.

"Ne. Sen. Sen. Saklanıyorsun?" Her kelimeyi tükürüyor.

Başımı salladığımda elimi çekmeye başlıyor. Boynuna öyle sıkı sarılıyorum ki nabzını parmaklarımda hissediyorum.

"Yapma." Sesim hıçkırıklarla boğuluyor. "Şimdi olmaz, lütfen. Sana yalvarıyorum." "Neden?" Yumruğuyla suya vuruyor. "Söyle bana neden?"

Genellikle kimse Hawk'ın öfkesinin kabardığını göremez ama ben bunu çenesindeki küçük sıkışma ya da anormal derecede sert duruşundan hissederdim.

Şimdi, derisinden sıcak, yakıcı asit gibi aktığını hissediyorum. Bu, kendimden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

Suyu tekrar tekrar yumrukluyor. Daha akıllı bir insan kendini onun yakın çevresinden uzaklaştırırdı. Ben uzaklaşmadım.

Ona sarılıyorum ve kırık bir sesle fısıldıyorum. "Sarılmak mı?"

"Siktir!" Beni boynuna dolamış bir halde kıyıya doğru fırlıyor. Ayaklarımın üzerinde durabildiğimde, beni boynundan çıkarıyor ve kıyıya doğru yürüyor.

Gururumu ve aptalca planlarımı bir kenara bırakıp peşinden koşuyorum ve beni ittiği için dalgalara teşekkür ediyorum.

Ona ulaştığımda kollarımı beline doluyorum ve yüzümü güçlü ama sert sırtına gömüyorum.

Daha bozuk bir tonda tekrarlıyorum. "Sarılmak mı?"

Taşa dönüşürken derin bir hırıltı kopuyor ondan. Uzun saniyeler boyunca, su belime ulaşırken öylece duruyoruz. Burnumu sırtına sokuyorum, onu içime çekiyorum ve biraz sakinleşmesini umuyorum.

Dudaklarım sırtının tuzlu derisini sıyırıyor ve onu öpüyorum, öpüyorum ve ölesiye öpüyorum.

Bir inilti daha çıkararak kollarımı çözüyor ve kumsalın dışına doğru adım atıyor. Bir kez daha, işe yaramaz gururumu gömüp onu takip ediyorum.

Acı çekiyor ve bu acıyı silmek için her şeyi yaparım.

Sahilde, her zaman orada bıraktığı telefonunu ve silahını almak için eğilir ve fırtına gibi ilerlemeye devam eder.

Birlikte yaptığımız tel örgüye yaklaştığında durdu. Ben de duruyorum, ayakkabıların kusursuz hışırtısı ve koşuşturması gözlerimi şişiriyor.

O burada.

Etrafımızda kurşunlar uçuşmadan önce aklıma gelen son dehşet verici düşünce bu.

MIST

Eğer sizi hayatta tutacaksa, kendi kalbimi söküp parçalara ayırırım.

ÇITIN ARKASINA ATLIYORUM. Geciken reflekslerim beni yavaşlatıyor ve lanet ediyorum.

Sessiz silah sesleri evin her yerinde yankılanıyor ve böylesine rahat, güzel bir evde çekim yapan her kimse onu öldürmek istiyorum.

Hawk'ı yanımda çömelmiş görmeyi umarak etrafımı tarıyorum. Orada değildi.

Vücudum kilitleniyor ve sırtımdan aşağı ter

damlıyor. Hayır. Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Kurşunları umursamadan başımı yavaşça çitin üzerinden kaldırıyorum, korku midemi sıkıştırıyor.

Hawk elinde bir silahla ağaçlardan birinin arkasında koşuyor. Bana doğru sessiz bir bakış fırlatıyor ve ağzını açıyor. "Orada kal.

Uzun bir nefes alıyorum ve başım atış menziline girmesin diye yere çömeliyorum.

Endişe hala bir Rus Ruleti gibi iplerimi çekiyor. Bakışlarım etrafta dolaşıyor, saldırının arkasında takipçimin olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Hiç bir zaman bir ekipte çalışmadı, bu yüzden eğer gerçekten o ise, bu bir ilk.

Bu değişimden hoşlanmadım. Bu ya umutsuzluğa kapıldığı ya da daha acımasız olduğu anlamına geliyor. Ya da ikisi birden.

Ateşin kaynağı Hawk'ın y ö n e l d i ğ i ağaçtan geliyor.
Silahı sağ eliyle tutuyor.

Artık baskın elini tam olarak kontrol edemediğini bildiğimden, kürek kemiklerim gerginlikle geriliyor.

Ayrı kaldığımız yıllar boyunca, her zaman hayatta kalacağına inandığım değişmez bir ölümsüz oldu.

Bu handikap her şeyi mahvediyor.

Titreyen ellerime bakıyorum ve onları yumrukluyorum. Bugün boyun eğmeleri ve işe yaramaları gerekecek.

Hawk tetikçilerin dikkatini çekmiş olmalı çünkü kurşunların yönü çalılara doğru değişiyor.

Gövdemi yerde düzleştiriyorum ve çitin arkasına sürünerek onu bir kalkan olarak kullanıyorum. Bacaklarım hâlâ titriyor ama neyse ki başımdaki çınlama güçlü değil.

Silah sesleri sessizliği delip geçtikçe Hawk'ın hâlâ dışarıda o l d u ğ u n d a n daha da emin oluyorum.

Yapmak zorunda.

Çit bittiğinde, şansımı deneyip çalıların arasına atlıyorum.

Bu siperle beni yakalayamazlar. Sırtımı eğiyorum ve silah seslerinin izini takip ediyorum. Omega'nın gelişmiş işitme duyusu ve hızı şu anda harika olabilirdi ama lanet olası katır bunu elimden almak zorunda kaldı.

Hawk'ın silah seslerinin geldiği yönün karşısındaki bir ağaca tırmandığını görüyorum. Aşağıdan çalılar tarafından gizleniyor ama ağacın gövdesinin ortasına ulaşırsa vurulacak.

Onun nesi var böyle?

Kayaların ve düşen dalların üzerinden atlarken ağaçları kamuflaj olarak kullanıyorum. Nefesim kesiliyor ve sanki bir maratondan çıkmışım gibi soluk soluğa kalıyorum. Bu kadar küçük bir çabanın bile bana ağırlık verdiğine inanamıyorum.

Hawk'tan birkaç ağaç uzaktayken kolumu kaldırıp dikkatini çekmeye çalışıyorum. Siyah savaş kıyafetleri ve botları giymiş bir adam görüş alanıma giriyor ve tüfeğini Hawk'ın sırtına doğrultuyor. Başka biri de yukarıdan ateş etmeye devam ediyor.

Önümdekine doğru son sürat koşuyorum ve eline tekme atıyorum. Gökyüzüne doğru bir el ateş ediliyor. Adam dönüyor ve tüfeğine uzanıyor. Tekmeyle uzaklaştırıyorum. Yüzüme bir yumruk atıyor ve ben eğiliyorum. Tekrar ve tekrar vuruyor. Her seferinde saldırılarından kaçıyorum. Tanrı'ya şükür, o uzun koşularla dayanıklılığımı artırdım.

Yumruk atmaya başlıyorum ama bir silah sesi susturmadan önce ağacın tepesinden bağırışlar içime saplanıyor.

Bir an için felç oldum.

Hawk.

Adam iyileşen kolumu kavrıyor ve parmaklarını yarama sokuyor. Kan parmaklarını kaplayıp toprağa damlarken acı çığlığını ısırıyorum. Beni tutuşunu kullanıyorum ve diyaframına tekme atıyorum.

Öksürüyor ve eğiliyor.

Tüfeğini elinden aldım. Bana saldıramadan doldurup alnından vuruyorum. Bir savaş tüfeğinin gücü iliklerime kadar işliyor ve beni kararlılıkla dolduruyor.

Tetikçi öldükten saniyeler sonra arkamdan bir varlık atlıyor. Çok hızlı dönüyorum ve bir mucize eseri tetiği çekmekten kendimi alıkoyuyorum.

Hawk orada duruyor, elinde bir silah ve çıplak gövdesi kan içinde. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve kalbim ayaklarımın dibine düşüyor.

"Sen -"

"Sana kıpırdama demiştim," diye ısırıyor, gözleri kollarımdan aşağıya doğru akan kanda.

En ufak bir dikkat bile vermiyorum. Tek odaklandığım Hawk'ın göğsündeki kan.

"Vuruldun mu?" Sesim titriyor. "Sen..."

"O benim değil." Beni kolumdan tutup kanıma bakarken yüzündeki ölümcül ifade kaybolmuyor. Başparmağını yaranın üzerine bastırıyor ve kan durduğunda memnuniyetle başını sallıyor.

Onun yakınlığını ve beni her zaman güvende ve korunmuş hissettiren saf erkeksi varlığını içime çekiyorum. Sırtımızda bir ordu olabilir ve o yanımda olduğu sürece onunla savaşacağım.

Hawk beni omuzlarımdan tutup çalılardan birinin arkasına itmeye çalışıyor. "Bir tane daha var. O pisliği bulamıyorum."

Tutuşundan kurtulmak için kıvranıyorum. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Hellion," diye uyarıyor sabırsız bir ses tonuyla. "Geri çekiliyorsun. Bunu tek başıma halledebilirim."

"Hayır. Baskın elini tam olarak kontrol edemiyorsun ve yakın mesafeli dövüşlerden ve yerde çalışmaktan hoşlanmıyorsun. Seni yalnız bırakmayacağım ve bu son sözüm."

Sanki bunları bilmeme şaşırmış gibi dudakları aralandı. Ne oldu? Onun hakkında bir şey unuttuğumu mu sanıyor? Onları sadece Omega ile uyuşturdum ve o zaman bile

her zaman işe yaramadı.

Bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. "İnatçı kadın." "İnatçı adam." Göğsümü öne doğru kabartıyorum. "Hadi gidelim."

Tam bir şey söyleyecekti ki arkasındaki hareketi fark ettim. Hawk'ı kenara itip tüfeğimi ileriye doğrulttum.

Çok geç kaldım.

Ben hedefimi vurmadan önce karşı taraftan bir el ateş ediliyor. Yanımda bir gümbürtü duyuldu ve kalbim durdu. Nefesim de öyle.

Arkamı döndüğümde Hawk'ı yerde yüzüstü yatarken bulduğumda her şey ağır çekimdeydi. Çıplak sırtını, omurgasındaki bir yaradan akan kan kaplamıştı.

"Hayır, hayır, hayır..." Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve tüfeğin toprağa düşmesine izin veriyorum. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken titreyen ellerimi yaranın üzerine bastırıyorum.

Dudakları sözsüz bir 'O' ile düşerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Bir elini yüzüme doğru uzatıyor ve ben de ona doğru eğilerek inliyorum ve onu duyabilmek için tüm sesleri içime bastırıyorum.

Parmakları yanağımda soğuk duruyor ve sanki tek vurulan ben oluyorum. Acıyı iliklerime kadar hissediyorum ve onun yerine nefes nefese kalıyorum.

"Benimle kal," diye mırıldanıyorum. "Yapma... yapma..."

Parmakları gözlerimin altını silerken tüm düşünce ve kelime zincirlerini kaybediyorum.

Mırıltısı zar zor duyulabilen bir sesle etrafımda dolaşıyor. "Neden... Hellion?"

Eli yere düşer ve gözleri başının arkasına doğru yuvarlanırken bembeyaz olur.

"Hawk!" Bağırıyorum, sesim boğuk ve kırılıyor. "Bunu bana yapma. Yapma. Lütfen! Geri dön! Geri dön!"

Bir elimi yarasının üzerinde tutuyorum ve cebine bakıyorum. Görüşüm bulanık ve orada ne olduğunu zar zor görebiliyorum. Arama geçmişine gidip Crow'u arıyorum.

Neyse ki sadece iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Bu sefer bir 'merhaba, nasılsın dostum' olsa iyi olur."

"O ölüyor." Ağlıyorum. Hem ellerim hem de uzuvlarım titriyor. "Omurgasından vuruldu, Crow. Birini getir. Lütfen, birini getir."

"Siktir." Arka planda bir ses var. "Yola çıkıyorum."

Telefonun düşmesine izin veriyorum ve iki elimi de Hawk'ın sırtına koyuyorum. Kalp atışları donuk bir zonklamaya dönüşüyor ve ben kendi hayatımın karardığını hissediyorum

onunla birlikte.

"Lütfen beni bırakma." Alnımı onunkine koyup gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Gözlerini açarsan sana nedenini söyleyeceğim. Sana her şeyi anlatacağım."



CROW, hemşire olan ve bu şartlar altında sahip olabileceğimiz en iyi şey olan Fransız eşi Eloise'i getirdi.

Crow'un onu bu hayatta nasıl sevmediğine dair yakınmasını dinlemek zorunda kaldım ama onu dinlemedim. Bölgeyi araştırıyor ve cesetleri temizliyor ya da her neyse.

Eloise'in odadan çıkmasını beklerken aklımı kaçırıyordum. Deli bir kadın gibi bir ileri bir geri adım atarken uzuvlarım hala bir titreme senfonisine hapsolmuş durumda. Hâlâ antrenman kıyafetlerimin içindeyim ve kollarım bacaklarım kan içinde. Bir kısmı da Crow'la Hawk'ı içeri taşıdığımızdan beri saçımda.

Bazen duruyorum, denge için duvara tutunuyorum ve gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ediyorum. Beni terk edeceğine inanmayı reddediyorum. Yaşadığımız onca cehennemden sonra olmaz. Tekrar yakınlaşmasına zar zor alışıyordum.

Yapmamalıydım. Sonuçlarını biliyordum ama yine de onu arzuluyordum. Hâlâ ona sarılmak, onu öpmek, onunla koşmak ve küçük köy festivallerinde bacaklarının arasına sokulmak istiyordum.

Ama biz normal değiliz. Asla olmadık ve olmayacağız.

Eğer ona yaklaşırsan, onu gözlerinin önünde öldürürüm.

Merdivenlerin son basamağına düşerken boğazımdan bir çığlık yükseliyor. Hepsi benim yüzümden. Ona bunu ben yaşattım. Beni buraya kaçırmış olsa bile, kaçmak için daha çok mücadele etmeliydim. Ona tekrar düşmemeliydim.

Bunca zaman bunu çok iyi yaptım, onu çok iyi uzaklaştırdım ve bu kalbimi kanatsa da tek bilmem gereken onun bir yerlerde nefes alıyor olduğuydu.

Ama yaptığı işkenceden sonra beni geri itti ve ben de hayır diyemedim. Yalnız kalmaktan ve istediğim tek şeyi kendimden esirgemekten çok yorulmuştum.

Aferin bana. Şimdi onu tekrar kaybedeceğim.

Kapı açıldı. Ayağa fırlıyorum ve elimin tersiyle gözlerimi siliyorum.

Eloise dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Kanlı eldivenlerini çıkarıyor ve kime ait olduğunu bildiğim için midem bulanıyor. Yüzündeki maskeyi kaydırarak porselen tenini ve yumuşak, sakin yüz hatlarını ortaya çıkarıyor.

Nazik yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben nefesimi tutuyorum. "O...?" Boğazımdaki yumruyu geçip konuşamıyorum.

"O iyi," diyor Eloise hafif bir Fransız aksanıyla İngilizce olarak.

Nefesimi bırakıyorum ama sevinmeme izin vermiyorum. "Omurgası. Kurşun omurgasına isabet etti, değil mi? O...? O...?"

"Hayır. Omurgaya isabet etmedi. Sadece bazı dokuları sıyırmış. Aslında şanslıydı. Bir milimetre sağa gelseydi felç olabilirdi."

Duvara yaslanıyorum. Gözlerimden şükran yaşları akıyor ve Eloise'e Hawk'tan başka hiç kimseye sarılmak istemediğim kadar çok sarılmak istiyorum.

Crow merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. Deri ceketi her zamanki gibi kusursuz. "Yaşıyor mu?"

Eloise, Hawk'ın tıbbi durumu hakkında onu bilgilendirir.

Onları bırakıp odaya doğru yürüyorum. Eloise'in kaşları çatılırken küçük bir el kolumu kavrıyor. "Dikişe ihtiyacın var."

"Onları sonra yaparım." "Hayır. Şimdi."

Crow gözlerini devirir. "Onu dinlesen iyi olur yoksa seni bırakmaz kızıl saçlı."

"Sadece onu görmem gerek." Eloise'e yalvardım. "Sadece bir dakika yeter." Yüz hatları sanki beni anlıyormuş gibi yumuşuyor ve gitmeme izin veriyor.

Yaralı, korkmuş bir hayvan gibi odaya giriyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda o kadar sert çarpıyor ki, ayak seslerimi zar zor duyabiliyorum.

Yatağın yanında durduğumda antiseptik kokusu ve metalik kan kokusu havayı dolduruyor.

Sırtının üst tarafına, dövmelerinin tüylerini örten bir bandaj sarılmış. Titreyen elimi, her zamanki muhteşem bronzluğundan tamamen yoksun, soluk beyaz tenine doğru uzatıyorum. Ona dokunmadan önce elimi çekiyorum.

Buna ben sebep olduktan sonra ona dokunmaya ne hakkım var? "Özür dilerim, Hawk. Çok özür dilerim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken onu tamamen içime çekiyorum. Kapalı gözleri, korkutucu derecede renksiz teni. Dudaklarımı alnına bastırıyorum ve işte o zaman

Ensesindeki küçük dövmeye daha yakından bakıyorum.

Şahin dövmesi tüylerinin bir uzantısı olduğunu düşünmüştüm ama karmaşık bir yazı tipiyle örülmüş bir isim.

Hellion.

Bunca zaman beni kandırdı.

Yatağın kenarına dizlerimin üzerine çöküyorum ve hıçkırıklara boğulurken başımı ellerimin arasına alıyorum.

Keşke o gün hiç yaşanmamış olsaydı.

MİST

Hayat karardığında hiçbir uyarı yoktu.

GEÇMIŞ,

Hawk'la buluştuğumuz motel odasını adımlıyorum.

Parmaklarım birbirine kenetleniyor ve yıpranmış perdelerin altından izlemeye devam ediyorum.

Bu sabahtan beri bugünle ilgili içimde kötü bir his var. Hatta bugünkü öldürme görevi sırasında her şeyi berbat ettim ve kolumu kestim. Omega'yı bıraktığım için ya da o piç gangster karnıma yumruk attığı için olabilir. Bebeğim için çıldırdım ve yüzüne beş el ateş ettim.

Elimi karnıma koyuyorum. Yakında ortaya çıkmaya başlayacak. Aylık kontrol haftaya. Ondan önce gitmeliyiz.

Bebeğimi elimden alacakları düşüncesiyle hırlıyorum. Hepsini öldüreceğim. Her birini.

Terli ellerim saçlarımı geriye itiyor. Son zamanlarda çok cani bir ruh hali içindeyim. Daha önce banyoda kolumu tazeleyip sardım ama yine de gerginliğimi azaltmıyor.

Birini karnıma bakarken yakalarsam, gözlerini oyma dürtüsüne direniyorum. Hawk'ı artık neredeyse hiç görmüyor olmam da işe yaramıyor. Kaosumu yatıştırabilen, kendimi rahat ve güvende hissetmemi sağlayan tek kişi o. İçten içe, o yanımda olduğu sürece bana hiçbir şey olmayacağını biliyorum.

Bugün neden bu kadar uzun sürdü? Genelde öldürme işini benden önce bitirir.

Son zamanlarda daha fazla görev almasından nefret ediyorum. Keşke yukarıdakilerin dikkatini çekecek kadar etkili olmasaydı. Pit'in yönetim kurulu, Hades kadar hasta insanlar, politik düşmanlarından kurtulmak için onu - ve hepimizi - kullanıyorlar. Hawk'ın keskin nişancı yetenekleri onu Pit için vazgeçilmez bir varlık haline getiriyor.

Kaçtığımızda onu - ve beni - avlayacakları düşüncesiyle ağzımın arkası asitle doluyor.

Volta atmayı bırakıyorum, karnımı ovuyorum ve başımı sallıyorum. İyi olacağız. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gideceğiz.

Kapı hızla açılıyor ve ben bir nefes bırakıyorum. "Nihayet!

Bekliyordum - Arkamı dönüyorum ve kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Girişte duran o iğrenç cüsseli adamın Hawk'la uzaktan yakından alakası yok.

Kel kafasından aşağıya doğru derin, çirkin

bir yara izi uzanıyor. Nero.

Hawk'la nerede buluştuğumuzu nereden biliyordu? Zihnim koşuşturuyor. Başından beri biliyor muydu? Planımızı biliyor mu?

Kapıyı kapatıyor, zincirle vidalıyor ve kapıya yaslanıyor. "Merhaba Sis."

Bakışlarım yanlarıma kayıyor, silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey arıyorum. Silahımı daha önce banyoda unuttuğum için kendime lanet ediyorum.

Bir pencere var, ama herhangi bir atlama çocuğumun hayatını

tehlikeye atabilir. Silah o zaman.

Karşı taraftaki banyoya doğru koşuyorum. Büyük bir el ensemi sarıyor ve başımı duvara vuruyor. Şakağımda bir acı patlıyor ve oda siyah beyaz yıldızlara dönüşüyor.

Büyük bir çerçeve arkamdan beni itiyor. İğrenç nefesler kulaklarımı gıdıklarken tenim ürperiyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun bebeğim? Büyümen için yeterince bekledim, sence de öyle değil mi?"

Kollarımı savurup ona dirsek atmaya çalışıyorum ama pek bir etki yaratamıyorum. Ya da vücudu çelikten yapılmıştır.

"Yani onunla burada mı buluşuyordunuz?" Şişman bir parmağını yanağımda gezdiriyor. "Sen sadece ben izin verdiğim için varsın. Bunu iyi bir kız gibi kabul edersen yaşamana izin veririm, etmezsen vermem. Bu kadar basit."

Eğildim, döndüm ve kasıklarına diz attım. Sikeyim onu. En yakındaki nesneye -bir lambaya- uzanıyorum ve onu boğanın yaralı kafasında parçalıyorum.

Sonra banyoya doğru koşuyorum. Eğer bana dokunursa, onu vururum. Hades'in bir numaralı muhafızı ya da şefi olması umurumda değil. Kimse bana elini süremez ve bundan kurtulamaz.

Annemin erkek arkadaşından sonra olmaz.

Nero'nun icabına baktıktan sonra Hawk'ı plan değişikliği konusunda ikna edeceğim. Hades bizi bulmadan gitmeliyiz.

Başım hâlâ darbeden dolayı çınlıyor. Silkeleniyorum ve dengesiz bacaklarla banyoya giriyorum. Sarımsı lavabonun üzerinde duran silaha uzanırken saçıma inen bir yumrukla geri çekiliyorum.

Acı kafatasımda patlıyor ve teller koparken çığlık atıyorum. Geri tekme attım ama ıskaladım. Nero beni döndürüyor ve yüzüme yumruk atıyor. Sertçe. Ben tepki veremeden, metalik tattan boğulana kadar tekrar tekrar yumrukluyor.

Görüşüm kararmaya başlıyor ve tökezliyorum, kendi ayaklarıma takılıyorum. Denge için duvara tutunuyorum ama düşüyorum. Sırtım bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Hayır. Bebeğim. Hayır.

Görüşüm uyumsuz renklerle bulanıklaşıyor ve kanla tıkanmış burnumdan hava alamıyorum. Zihnim bilinçsizliği talep etse de bunu kabul etmiyorum. Savaşıyorum, her yöne doğru çırpınıyorum. Bebeğim için. Hawk ve benim planladığımız hayat için.

Boğucu bir ağırlık üzerime çökerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Seni lanet orospu." Yüzüme doğru hırlıyor ve ben soğan ve bira kokusu alıyorum. "Kanını akıtacağım. Seni öldüreceğim ve cesedini Hawk'ın önüne atacağım."

"Hayır... Lütfen..." Yalvarıyorum. Beni bırakması için her şeyi yaparım.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri içimde bir parlaklık ve iki hayatın aktığını hissediyordum ama şimdi bu bağlantıyı kaybetmeye başlıyorum.

Boş ve sessiz banyoda bir fermuar sesi duyuluyor. Yumruklarım zayıf olsa da yine de yüzüne doğru savuruyorum. Tekme de atıyorum ama ya onlar işe yaramıyor ya da Nero o kadar güçlü. Ne de olsa bizi o eğitti. Benim iki ya da üç katım.

Beni boğacak. Beni ve çocuğumu öldürecek. Pantolonumu indirdiğinde boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Hawk..." Mırıldanıyorum. "Haaaawk!" Ünlü bir enerjiyle çırpınarak çığlık atıyorum.

Nero'dan sadist kahkahalar yükseliyor. "O gelmeyecek, bebeğim. Bizi rahatsız etmemesi için yeterince öldürdüğünden emin oldum. Seninle işim bittiğinde kalanlarla o ilgilenebilir."

Hayır. Hayır.

Bir elini boynuma doluyor ve öyle sert sıkıyor ki nefesim boğuk bir çığlığa dönüşüyor. Gözlerim şişiyor ve nefes almak için kıvranıyorum. Tırnaklarım ön kolunu ve teninin herhangi bir yerini çiziyor.

Bebeğimi kaybediyorum. Öleceğim.

Ağzımdan sözsüz bir çığlık dökülürken yüzümün yan tarafında bir gözyaşı çizgisi beliriyor.

Seni seviyorum, Hawk.

Tam gözlerimi kapatmak üzereydim ki çınlayan bir silah sesi duydum. Nero üzerimde dondu kaldı. Eli boynumdan çözülüyor ama ben bayılmaya devam ediyorum. Nero'nun alnında büyük kırmızı bir delik var. Gülümsüyorum ya da gülümsediğimi sanıyorum.

Birisi Nero'nun devasa bedenini üzerimden itiyor. Birisi Nero'ya üç, beş, on kez ateş ediyor. Ölmüş olmalıydı.

O tanıdık sıcaklık beni sarmadan önce yer altımdan kayıyor.

"Seni yakaladım, Hellion. Ben buradayım." Ben gevşerken o beni güçlü kollarında taşıyor. "Geç kaldığım için özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Ben... bilmiyorum..." Konuşmam bulanıklaştı ve gözlerimi açamıyorum. "Bebek..."

Bebeğimizi kurtar, Hawk. Hayalimizi kurtar. Bizi buradan götür.

Çok daha fazlasını söylemek istiyorum. Ona hayatın o telaşını hissetmediğimi söylemek için.

Ağlamak istediğimi.

Karanlık önce gelir.

MIST

Birçok şeyden pişmanlık duyuyorum ama seni korumak asla bunlardan biri olmadı.

BURADA,

Hawk'ın yatağının yanında sessizce hıçkırıyorum. O günden sonra gözyaşlarımın kalmadığını sanıyordum ama işte buradalar. İşte hayatımın en kötü ikinci gününün tekrarı. Ya da üçüncü en kötü. Hawk'ın beni terk ettiği gün de vardı.

Ve şimdi, her şeyi tekrar yapacakmış gibi geliyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, gözlerimi kapatıyorum, bir nefes bırakıyorum ve onu bırakıyorum.

Dengesiz ayaklarımla onun yanından kalktım. İki gündür buradayım. Eloise zar zor yaramı diktirdi ve duş aldırdı. O zamandan beri yemek ya da herhangi bir şey için yanından ayrılmayı reddettim.

Alnım Hawk'ınkiyle buluşana kadar eğiliyor. Antiseptiklerle karışmış okyanus kokusunu içime çekiyor, her santimini hafızama kazıyorum. Bu sefer, başına bir daha böyle bir şey gelmeyeceğinden emin olacağım.

Bu sefer benim yüzümden vurulmayacak.

"Sen hâlâ benim karanlıktaki ışığımsın Hawk," diye mırıldanıyorum. "Yapmam gerekeni yapacağım ve bunun için benden nefret etmen umurumda değil."

Benden nefret ediyorsa, yaşıyor demektir.

Ondan uzaklaştım ve gözlerimi sildim. Ona sırtımı veriyorum ve dışarı çıkmak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. *Tekrar.*

On beş yıl boyunca hayatımın en mutlu günlerini geçirdikten sonra, kalbimi onunla bırakıp gidiyorum.

Kapının dışına çıkar çıkmaz çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir an duruyorum. Kırılmaları ve yası duyabiliyorum. Kalbimin bana geri dönmem ve onu bir daha asla bırakmamam için yalvardığını duyabiliyorum.

Ama Hawk'ın başını en başta belaya sokan şey kalbimdi. Bu sefer, beynim sorumlu.

Ağrıyı yutuyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve merdivenlerden iniyorum. Crow ve Eloise oturma odasında oturmuş, aynı kitaptan okuyorlar. Crow'un kitap okuduğunu bile bilmiyordum. Kolunu kızın omzuna dolamış, kız da onun yanına yaslanmış. Diğer eli de koruyucu bir şekilde karnında.

Eski ağrımı bastırıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Yukarı baktıklarında - ama yerlerini değiştirmediklerinde - Crow siyah, düz Channel elbiseme ve Louboutin ayakkabılarıma bir göz atıyor. Saçlarım toplanmış ve makyajım mükemmel bir şekilde yapılmış.

Maskeme geri döndüm. Tek fark, artık onun arkasında kendimi o kadar güvende hissetmiyorum.

Ben hiç yapmadım. Omega gibi, hepsi unutmak için bir deflasyon yöntemiydi. "Sana kimin saldırdığını biliyor musun?" Crow bırakmadan doğruldu

Eloise'in. "Saldırıdan önce Hawk, Zehir ve Mürekkep hakkında bir şeylerden bahsetti mi?"

"Onların müritleri değil. Dövmeleri yok." "Onlar

ikinci nesilden, değil mi?"

"Hmm. Muhtemelen." Söndüm. Kesinlikle öyleydiler. Sanki paralı askerler arasında paralı askerler gibiydiler. Durup dururken saldırmadılar ve tek bir amaçları vardı: Hawk. Onlarla çatışmaya girmediğim sürece beni görmezden geldiler, yani bunun arkasında kimin olduğu çok açık.

"Ona iyi bak," diyorum Crow'a hissetmediğim bir kararlılıkla.

"Nereye gidiyorsun lan?" Crows kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Onu bu şekilde mi bırakıyorsun?"

"İngiltere'de sorumluluklarım var."

"Siktir, kızıl saçlı." Crow gergin bir elini saçlarında gezdiriyor. "Senin dramından hep uzak durdum ama bu kadarı da fazla."

"Crow." Eloise ayağa kalkar ve onun koluna sakinleştirici bir el koyar.

"Hayır, Hemşire Betty, onun ne yaptığını bilmiyorsunuz!" Parmağıyla beni işaret etti. "Bir keresinde ona ihanet etti. Kaçmak için buluşmak istedi ama gardiyanlara onu ihbar etti. O gün sırtından vuruldu. Sonra da onu öldüresiye dövmelerini izledi. Neredeyse ölüyordu. Hawk'ın kırıldığını hiç görmedim ama onun yüzünden kırıldı. *Onun* yüzünden Orta Doğu'da intihar görevlerine gitti ve ölümle oynadı. Şimdi her şeyi yeniden yapıyor."

Gözyaşlarımı ısırıyorum ve yüz ifademi nötr tutuyorum. Crow'un sözlerine rağmen, Eloise bana sempatik bir bakış fırlatıyor ve işte tam o anda neredeyse yıkılıyorum.

İyi bir sebebim olduğuna inanan Hayalet dışında kimse benim bakış açımdan bakmadı. Beni hayatım boyunca tanıyan Shadow bile gizliden gizliye Hawk'ın tarafında. Onlara göre ben kötü adamım ve hakkımda ne düşündükleri umurumda olmasa da, onların nefreti Hawk'ın bana karşı hissettiklerinin sadece bir kısmı. Ve ben bunu önemsiyorum.

"Aranızda Mist'in anlattıklarını dinleyen var mı?" Eloise sert bir sesle soruyor.

"Söylemezdi amına koyayım."

"Çünkü öyle bir şey yok." Kollarımı kavuşturuyorum. "İyi yaşa Crow." Eloise'in sıcak bakışlarıyla karşılaştığımda sesim yumuşuyor. "Her şey için teşekkür ederim."

Merdivenlere son bir kez bakıyorum ve kapıdan çıkmadan önce kalbimin son parçaları da paramparça olurken hareketsiz duruyorum.



Molly'nin yardımı sayesinde yarım gün içinde İngiltere'ye döndüm. Kızlar beni kucaklayarak ve gözyaşları içinde karşılıyorlar. Gülümsüyorum ve onlara iyi olduğumu söylüyorum.

Bir dereceye kadar, onlara bakmak gurur duyduğum bir şey haline geldi. Nero'ya beni mahvetmediğinin bir kanıtı. Benim gibi insanlarla ilgilenebildiğimin ya da onların benim gibi olmalarını engelleyebildiğimin.

Onları bana olanlardan koruyacak kadar güçlüyüm. Kızlarımdan birine rızası olmadan elini sürerse o lanet başbakanın elini kırarım.

"Titriyorsun," diye gözlemliyor Molly ofisime doğru ilerlerken.

Kasamın şifresini ve parmak izimi giriyorum. Klik sesiyle açılıyor ve orada bulunan tüm paramı alıyorum. Onları masanın üzerine koyuyorum. "Jessica ve Sarah için yeni kimliklere ve yeni bir hayata ihtiyacım var. Hiçbir politikacının ya da polisin onları ele geçirmesini istemiyorum."

"Güvenli bir evde zaten iyiler. Bunun için endişelenmeyin." Masanın üzerinde zıplıyor, çok renkli saçları zıplıyor. "Ne oldu Misty? Hawk bir şey mi yaptı? Ben - "

"Le Salon'un kızlarıyla ilgilenebilir misin?" Sözünü kestim. "Bunu senden istemenin çok fazla olduğunu biliyorum ama sana burada ihtiyacım var. Güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Senin için her şeyi yaparım Misty, ama neler oluyor?"

"İşe yararsa anlarsın."

"Zehir'in müritlerinin peşine düşmesiyle mi ilgili? Onların icabına bakabilirim. Ink'i çıkaracağız. Söz veriyorum."

"Bunu kendim yapacağım." Ona gülümsedim. "Arkamı kolladığın için teşekkür ederim, Molls."

"Ne yapacaksın?" Çekilmiş kaşlarının altındaki gözleri kararıyor. Benim için endişelendiğini biliyorum ama kendi güvenliği için bundan uzak durması gerekiyor.

Ofisimin kapısı Gölge ve Alev'e yol açmak için açılıyor. Flame'in her zamanki gibi uyumamasına şaşırdım. Ama yine de, ben ve Hayalet dışarıdayken, bir kez olsun kıçını çalıştırması gerekiyor.

İlgisiz bakışları masanın üzerindeki paranın üzerinde gezinirken dudaklarından gelişigüzel bir sigara sarkıyor. "Bana temelli döndüğünü söyle çünkü daha fazla gangster kavgasıyla ilgilenecek havada değilim."

"Burada ne halt ediyorsun, yaşlı cadı?" Shadow, dolaptan bir şişe viski almak için uzanırken saldırıyor. "Yine polisin senin için gelmesini mi istiyorsun?"

Molly endişeyle aramıza bakıyor. "O haklı. Yani... Hades seni terk etti."

"Ben hallederim." Hepsinin sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. "Hayalet dönene kadar burayı güvende ve çalışır durumda tutun yeter." Duraksıyorum. "Scar nerede?"

Flame ağırlığını bir kanepeye verir ve gözlerini kapatır. "Fransa'ya gidiyor."

"Hawk'ı yalnız bırakmamakla ilgili bir şeyler söyledi." Molly'nin sesi ısırgan.

Flame tek gözünü kırarak açar. "Tam olarak söylediği şuydu*: Ben duygusuz bir kaltak değilim*."

Alt dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki neredeyse kan geliyor. Scar'ın hayalim olması gereken evde Hawk'la yalnız kalacağı düşüncesi içimi kaynayan bir nefretle dolduruyor.

Yıllar önce fırsatım varken o bebeği gerçekten öldürmeliydim. Ama yine de koruma görevi görebilir, bu yüzden belki onu daha sonra öldürürüm. Tabii sonrası varsa.

Burada bıraktığım telefonumu geri alıyorum ve artık tanıdık gelen bilinmeyen numaradan gelen iki mesajı görünce donup kalıyorum.

Bu sadece başlangıç Mist.

Bekleyin. Hayatınızın cehenneme dönüşme sesini duyuyor musunuz?

Siktir et onları. Her kimlerse. Oraya kendi isteğimle gidersem hayatımı cehenneme çeviremezler.

"Scar o teğmeni çılgına çevirdi ama o zaman bile durmadı." Shadow içkisinden uzun bir yudum alır. "Ne yapacaksın?"

"Polisle başa çıkamam ama onlardan daha güçlü biriyle başa çıkabilirim." Numarasını çeviriyorum ve uzun çalmalardan sonra açıyor. "Merhaba, Hades. İlgini çekebilecek bir teklifim var."

HAWK

Her şey cehenneme döndüğünde asla siyah olmaz. Kırmızıdır.

GEÇMIŞ,

Mist'in kanlı yüzü boğazımı düğüm düğüm ediyor. Geç kaldığıma ve onu hayal kırıklığına uğrattığıma inanamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve baygın bedenini Nero denen pisliği vurduğum odanın önüne yerleştiriyorum. Düzgün nefes alıyor ama burnuna, ağzına ve yanaklarına bulaşan kan endişe verici. Sırf onu tekrar öldürebilmek için hayata döndürmek istediğim o şerefsizin ona başka ne yaptığını bile bilmiyorum.

Kot pantolonu hafifçe yırtılmıştı ama iç çamaşırı sağlamdı. Bunun daha kötü olabileceği düşüncesi bile beni kendime karşı derin bir öfkeyle dolduruyor. Onu korumam gerekirdi ama korumadım.

Elini son bir kez okşuyorum ve odaya dönüyorum. Pencereyi, banyoyu ve görünürdeki her şeyi kapatıyorum. Nero'nun kıpırdamayan bedenini tekrar tekrar tekmeliyorum. Onu bütün gece tekmelemeye devam etmek istiyorum ama Mist'in yardıma ihtiyacı var.

Çarşafları ve yanıcı her şeyi alıp vücudunu bunlarla sarıyorum. Çömelerek, her zaman yanında taşıdığı viski şişesini bulana kadar cebini karıştırıyorum. Cesedinin üzerine döküyorum ve çakmağımı alıyorum. Onu ve çarşafları ateşe verdikten sonra arkama bakmadan Sis'e doğru koşuyorum.

Nero cehennemde çürüyebilir.

Gevşek bedenini kollarımın arasına alıp motel odasının kapısını kapatıyorum. Gıcırtılı, küçük bir personel girişinden gizlice geçiyorum ve sonra arka sokaklarda koşuyorum. Evsiz insanlar ve kirli çocuklar sanki bir ceset taşıyormuşum gibi vahşi gözlerle bana bakıyorlar. Böyle bir şeyi düşündükleri için bile onları öldürmek istiyorum.

Sis yaşıyor. O tanıdığım en canlı şey ve bunu kimse ondan alamaz.

Kimse hayallerimizi elimizden alamayacak. Sadece bir hafta. Kaçışımız bir hafta içinde.

Keşke onu şu anda alıp bir daha geri dönmesem ama bugün özel bir görev günü. Sıfır Takımı'nın tüm üyeleri ve ikinci nesil suikastçılardan birkaçı dışarıda. Bu da tüm muhafızların bizi izlediği anlamına geliyor. Üzerimizde takip cihazları var. Ben kendiminkini çıkardım ve şüphe uyandırmamak için hâlâ cebimde taşıyorum ama Mist taşımıyor ve onunkini nereye yerleştirdiklerini bile bilmiyorum.

Eğer onu aramak için zaman ayırırsam, hayatını tehlikeye atabilirim. O lanet olası hamile!

En iyi seçeneğim hastane. Gerçek bir hastane, sadist doktorların bize laboratuvar faresi gibi davrandığı Çukur'un hastanesi değil. Eğer gardiyanlar bizi bulursa, doktorlar Mist'in icabına bakarken ben de onların dikkatini dağıtırım. Sonra o iz sürücüyü bulurum ve buradan gideriz.

İyilik için.

"Hawk..." diye mırıldanıyor, sesi başının göğsüme çarpmasından kaynaklanan titreşimlerle dolu.

"Sorun yok, Hellion." Alnına hızlı bir öpücük kondurdum. "Her şey yoluna girecek."

"B-bebeğim..." Gözleri kapalı ama gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

"O ya da o iyi. Senin inatçılığına çekmişler."

Vücudu elimde gevşemeden önce dudakları bir gülümseme gibi seğiriyor.

Daha rahat etmesi için onu kendime yaklaştırıyorum ve koşmaya devam ediyorum. En yakın hastane birkaç sokak ötede.

Neredeyse geldik.

Bir sokağın köşesini döndüm ve gıcırdayarak durdum. Çukur'un üç muhafızı tüfeklerini havaya kaldırmış bekliyordu.

Lanet olsun! Bizi nasıl bu kadar çabuk buldular? Lanet olası takip cihazıyla bile, bizi aramaya zorlanacakları son tarihe kadar yarım saatten fazla zamanımız vardı.

"Geri dönüyoruz," diyor içlerinden biri kopuk bir ses tonuyla. Mist'in kanlar içindeki bilinçsiz bedenine bir bakış bile atmıyor.

"Yardıma ihtiyacı var." Pazarlık yapmaya çalışıyorum. Onlarla savaşırsam Sis tehlikeye girebilir.

"Görevde vuruldu," diye yalan söyledim.

"Ver onu." Uzun boylu ve esmer tenli bir başka muhafız ellerini uzatır.

Onu göğsüme öyle sıkı sarıyorum ki canını yakacağımdan korkuyorum. Hiçbir şekilde onu almalarına izin vermeyeceğim.

İlk konuşan kişi kafama bir silah doğrulttu. Ben de ters ters bakıyorum. Hades muhafızların bizi terbiye etmesine izin verebilir ama kimsenin bizi öldürmesine izin vermiyor. Ne de olsa biz onun değerli Sıfır Takımı'yız.

Tüfeğin arkasıyla bana vurmaya çalıştı. Mist hâlâ kollarımdayken eğildim ve diyaframına tekme attım.

Küfürlü bir şeyler bağırıyor, ama ben kendimi toparlayıp Mist'in iyi olduğundan emin olamadan enseme bir yumruk yiyorum. Acı ensemde patladı. Sendeledim. Biri Mist'i kollarımdan çekip aldı.

Çılgına dönüyorum ve sağımdakine yumruk atıyorum. Sonra solumdakine. Üç kat daha sert vuruldum ama durmadım. Onu kurtarmam gerek. İhtiyacım var -

"Hawk..." Koyu tenli muhafızın kollarından sesleniyor. O kadar zayıf ve solgun ki, kan yüzünü ıslatıyor ve adamın kollarına damlıyor. Paniğe kapılmış ela gözleri dehşetle bana bakıyor. "Dur."

Hayır. Onu benden alıyorlar ve ben onu kurtaramıyorum bile. Onun için hiçbir şey yapamıyorum.

Yumruklamaya ve tekmelemeye devam ediyorum. Yüzüm kan içinde. Kaburgalarımdan biri kırılmış olmalı. Alt dudağım kanla patlıyor ve parmak eklemlerim kırılıyor.

Ben durmam.

Buradan gitmeliyiz. Onu buradan götüreceğime söz verdim. "Dur...

lütfen..." diye hıçkırıyor, sesi o kadar perili ve sefil ki

yumruk ve tekmelerden daha fazla acıtır.

Hayatımı aydınlatan o ela gözlerle karşılaşıyorum ve gözyaşlarıyla dolu olmaları kalbimi kırıyor. Kanlı yanaklarından aşağıya doğru bir yol oluşturarak akıyorlar.

"Şimdi olmaz..." diye başını sallar. "Lütfen..."

Donuyorum. Sadece yapıyorum. Gardiyanların beni bağlayıp sürüklemesine izin verdim. Tek baktığım şey onun bir minibüse, benim de başka bir minibüsün arkasına nasıl atıldığım.

Şimdi olmaz.

Zamanımız şimdi değil, ama gelecek. Kaçacağız.

HAWK

You acı ve yıkım tadı ve bizi parçalamasına izin vermeye hazırım.

BURADA,

Derin bir çınlama beni uyandırıyor. Gözümü kırpmadan yanıma uzanıyorum ama sonra sesin kafamın içinde olduğunu fark ediyorum.

Doğrulduğumda homurdanıyorum ve sırtımın üst kısmında ağrı patlıyor. Dudaklarım kurudu ve başım o kadar ağrıyor ki dünyayı çift görüyorum.

Ya da üç lambanın bana baktığını düşünürsek üç katı.

Masanın yanına uzanıyorum ve orada haplar ve su bulduğuma şükrediyorum. Hapların üzerinde etiket yok - ya da var ama ben göremiyorum. Yine de onları içiyorum. Haplar adet kanaması için olabilir ve ben onları alırdım.

Daha önce buna benzer bir şeyle uyandığımı hatırlıyorum. Haplar... vurulduğumu keşfettim... sonra...

Sonra ne olacak?

Ayağa fırlıyorum ve sırtım yandığında tıslıyorum. Sis.

Saldırı sırasında oradaydı. Oradaydı amına koyayım. Ya onu koruyamazsam? Ya o -

Hayır. O iyi olmalı.

Odadan sendeleyerek çıkıyorum; üzerimde sadece şort var. Bandajlar vücudumun üst kısmını sarıyor ve cildim terden kayganlaşıyor. Kurşunun yakıcılığı

adımlarımı dengesizleştiriyor. Bulanık ve ikiye katlanan görüşüme rağmen merdivenleri bir sarhoş gibi iniyorum. Yol boyunca denge için avukata tutunuyorum.

Sonunda aşağı indiğimde nefes nefese kalmıştım ve görüşüm siyah noktalarla doluydu.

"Lanet olsun, dostum." Biri beni sabitliyor. Yüzüne bakıyorum ve aslında iki tane olduğunu görüyorum. Crow'un ne zaman ikizi oldu?

Crow ve ikizi beni yarı taşıyarak bir kanepeye götürüyor ve oraya atıyor. Yanık beni tekrar vurduğunda homurdanıyorum.

"Odanın dışında ne halt ediyorsun?"

"Sis..." Mırıldanıyorum, nefes nefese kalıyorum. "O... oradaydı..."

"Siktir, dostum." Gergin bir elini saçlarında gezdiriyor. "Kızıl saçlıyı unut. Cidden ölümüne sebep olacak."

"Nerede... nerede..."

"Eloise!" diye sesleniyor. "Buraya gel aşkım. Yatıştırman gereken inatçı bir hasta var."

Siyah görüşümü ele geçiriyor. Üzerimde eller hissediyorum. Çınlama duyuyorum. Bir sürü lanet çınlama. Crow küfrederken boğuk bir kadın sesi bana onunla kalmamı söylüyor. Sonra ışık geliyor. Bir sürü kör edici beyaz.

Ortaya çıktığında karanlık için minnettarım.

Gözlerimi tekrar açtığımda yaram hâlâ zonkluyor ama başımda çınlama yok. Sırt üstü yatmamaya dikkat ederek yatakta doğrulduğumda homurdanıyorum.

Bu kez Crow yatağın karşısındaki sandalyeye oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış. Esmer bir kadın kucağına oturmuş, Crow da onu belirgin bir açlıkla öpüyor.

Dikkatlerini çekmek için yatağı şıngırdatıyorum. Karısı -Eloise olduğunu tahmin ediyorum- ayağa kalkmak için sendeliyor, yanakları kıpkırmızı olmuş.

Crow, eğlencesini mahvettiğim için beni zihninde öldürüyormuş gibi bana keskin bir bakış fırlatıyor.

"Sis..." Mırıldanıyorum ve sesim cızırtılı ve boğuk çıkıyor. Eloise bana bir şişe su ve tek seferde içtiğim diğer hapları uzatıyor.

Kulağıma bir cihaz tıklıyor ve sonra gülümsüyor. "Güzel. Ateşin düştü."

"Sis..."

Yemin ederim onun adını bir kez daha tekrarlamak zorunda kalırsam Crow'u öldüreceğim.

Ayağa kalkar ve başını sallar. "Yaşıyor ama burada değil."

Bir nefes bırakıyorum. Kız yaşıyor amına koyayım. Ama 'burada değil' derken neyi kastediyor? O da mı vuruldu?

Kapı açılır. Crow, Eloise'i arkasına iter, eli belindeki silahtadır.

Sarı saçlarının en çılgın yelesine sahip küçük bir insan, arkasında sallanan tül eteğiyle içeride salınıyor. Göğsünde kalın harflerle Semantics yazıyor.

"Haaawky!"

"Siktir, psikopat." Crow hem silahı hem de Eloise'in kolundaki öldürücü tutuşunu bırakır. "Tuzakları nasıl geçtin?"

"Hmph. Şu acemi şeyleri mi?" Alınmış gibi saçlarını geriye savuruyor. "Dokunuşunu kaybetmişsin, Karga Adam." Kaşları çatık, yanıma ilişti. "Nasılsın? Bok gibi görünürken o kaltağın seni terk ettiğine inanamıyorum."

"Onu gördün mü?" Sesim daha az titreyerek soruyorum.

Scar ellerini havaya kaldırır. "Elbette! Le Salon'a geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti."

Göğsüm yanıyor ama bu fiziksel bir yara yüzünden değil. Bu eski bir acının tekrar su yüzüne çıkması.

Geçmiş bir kez daha tekerrür ediyor ve ben orada aptal gibi duruyorum.

"Oooh, merhaba!" Scar zıplar, Eloise'le yüzleşirken sesi neşelidir. "Sen Crow'un karısısın! Makyajsız halinle bile çok güzelsin."

"Teşekkür ederim." Eloise gülümsüyor. "Peki

ya sen?" "Ben Scar. Scarlett'in kısaltılmışı."

"Hayır, değil. Sadece Scar." Crow bıkkınlık içinde başını sallıyor. "Onun seni kandırmasına izin verme aşkım, o bebek yüzlü bebeğin altında psikopat bir iblis var."

"Ben sadece iblisleri olan bir iblisim." Yine Eloise'e bakıyor, neşeli ve şen şakrak. "Aksanına bayıldım. Çok müzikal ve egzotik!"

"Teşekkürler. Ben de senin İngiliz aksanını seviyorum."

Scar'ın burnu kırıştı. "Bu bir aksan değil, İngilizce."

Crow başını sallar. "Haydi, Hemşire Betty, siz de yarı İngilizsiniz."

Scar, Eloise'in alanına giriyor ve Crow onu kol mesafesinde tutuyor. "Hep buradaki İkinci Dünya Savaşı mesumlarını ziyaret etmek istemişimdir, beni götürebilir misin?"

"Elbette," diyor Eloise.

Crow aynı anda "Siktir et, hayır," diyor.

Scar kolunu Eloise ile birleştirir. "Boş ver onu. O sadece daha çekici olduğum için seni elimden alacağımı kıskanıyor." Eloise'in karnına bir uzaylı görmüş gibi bakıyor. "Vay be. Bunların hepsini Crow mu koydu? Yani A yuvasından B yuvasına geçme olayını ve tüm biyolojiyi biliyorum ama dedikleri gibi hormonlu mu oluyorsun? Hayal kırıklığından Crow'u bile öldürebilirsin, değil mi?"

Eloise biraz garip görünüyor ve Crow Scar'ı öldürmek üzere. "Scar,"

diyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Dikkat eksikliği var ve sürekli hatırlatılmaya ihtiyacı var.

"Doğru!" Ellerini çırpıyor ve bana bakıyor. "Sis Le Salon'da - Orospu, o burada değilken senin için burada olduğumu bilmesini

sağladım." Umursadığından değil.

"Hawk," diyor Eloise Fransız aksanını daha da belirginleştirerek. "Sizi sadece kısa bir süredir tanıyorum ama bence hepiniz Mist'i yanlış değerlendiriyorsunuz. Vurulduğun gün Crow ve ben onu yarana kompres yaparken ağlarken ve geri dönmen için yalvarırken bulduk. Onun kadar yıkılmış birini daha önce hiç görmemiştim."

Mist'in olayı da bu zaten. Sizin için ağlıyor, o gözyaşlarıyla kalbinizi kırıyor, sonra da sizi sırtınızdan bıçaklıyor.

"Doğru!" Scar ellerini tekrar çırptı. "Sana ne söylemek istediğimi hatırlıyorum Hawky! Flame uçakta beni aradı ve Mist'in Hades'le bir tür anlaşma yaptığını söyledi. Mürekkep dışarıda!"

Bir insanın hayatının tek bir gün içinde aydınlıktan zifiri karanlığa dönüşmesi delilik.

Onca yıl önce oldu ve şimdi de tekrar ediyor.

Tek fark, artık kaybedecek bir şeyim yok. Onu da kendimle birlikte dibe çekeceksem kendimi yok etmeye hazırım.

MIST

Yacımız her zaman bana aitti, ama karşılığını tam olarak ödeyeceğim.

Terk edilmiş bir depoda siyah bir elbise, duvak ve topuklu ayakkabılarla duruyorum. Sanki bir cenaze töreni için giyinmiş gibiyim. Bu noktada buna -ya da her şeye- hazırım.

Ink çevresindeki hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi görünüyor. Müritlerinden biri olan esmer bir kızın üzerine tünemiş, kızın sol kıç yanağına kuşa benzeyen bir dövme yapıyor.

Siyah deri eldivenler ellerini örtüyor ama kıyafeti şık; ütülü bir pantolon ve düğmeleri ilikli bir gömlek. Deri ayakkabıları bile İtalyan.

İş adamı görünümünden sıyrılan tek şey dövme tabancası ve ensesinde dağınık bir topuz yaptığı uzun sarı saçları. Arada bir dövme tabancasının alçak uğultusuna ara verip bir esrar çekiyor.

Uzun boylu olmasına rağmen Ink, Sıfır Takımı'nın adamları arasında her zaman en zayıfı olmuştur - ve bunun tek nedeni kurnazlığın kaba kuvvetten daha iyi olduğuna inanmasıdır. Yine de güç kullandığında en korkutucu olanlardan biridir.

Güzel çocuk cazibesi onu her zaman istediği yere götürürdü. Yıllardır tüm gücünü kullandığını sanmıyorum. Öğrencileri - ya da Ink'in Klanı - o arkasına yaslanıp rahatlarken hedeflerini onun için öldürüyordu.

Ta ki Hades tarafından alınana kadar.

Hawk çıktığında olduğu gibi onu dövülmüş ve yara bere içinde bulmayı bekliyordum ama her zamanki gibi güzel ve hiçbir şey olmamış gibi dövme yapıyor.

"Seni Hades mi kaçırdı?" Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. Onu dışarı çıkarmak için her şeyimi ortaya koydum. Eğer bunu bir hiç uğruna yaptıysam, o zaman bazı boyunlar kırılacak.

"Kim bilir? Kimin gerçeği asıl gerçek, ha?" Otundan duman üflüyor ve kızın tenini işaretlemeye geri dönüyor - yemin ederim ki kız bunca zamandır inlemelerini tutuyordu.

"Mürekkep," diye uyarıyorum.

Kız onun adına, "O kaçırıldı," diyor. "Elimizden geldiğince ona Omega verdiğimizden emin olduk."

"Bunun için teşekkürler, tatlım." Sırıtıyor ve kızın iz bırakmamış kıç yanağına bir şaplak atıyor. Bu sefer kız inliyor. Hawk'ın kıçıma şaplak atmasının anısı vücudumda uğulduyor ve bu tepkiyi bastırmak büyük çaba gerektiriyor.

"Yani?" Ben soruyorum.

Ink yine kıçına şaplak atıyor. "Git biraz ara ver, tatlım. Birazdan yanına geleceğim."

"Onu dışarı çıkardığınız için çok teşekkür ederim." Bana hitap ediyor, Ink'e sırıtıyor ve alt kısmını örtme zahmetine bile girmeden depodan dışarı çıkıyor.

Eskiden yattığı yere mürekkeple dokunuyor. "Sana bir şey yapmama ne dersin? Aklımda çılgınca bir fikir var."

"Hayır, teşekkürler." Isırdım, sabrım tükenmeye başlamıştı. "Ne için burada olduğumu biliyorsun."

Reddettiğim koltuğa atlıyor, dövme tabancasını eskimiş bir masanın üzerine atıyor ve sigarasından çekiyor. Gözlerini daha iyi görebiliyorum ve mavi bir deniz gibi camlaşmışlar. Omega'da olduğu kesin.

"Beni bırakması için Hades'e ne teklif ettin?" diye sorar. "Fark etmez. Neye ihtiyacım olduğunu söyle."

"Eminim bunu benim için bile yapmamışsındır." Bir elini göğsüne koydu. "Kalbimi yaraladın, Misty."

"Senin bir tane bile var mı?" Sırıtıyor. "Bazen."

"Tedavi edilemezsin."

"Beni pohpohluyorsun." Etrafım kokarca ve ot kokusuyla sarılana kadar bir duman bulutunu bana doğru üflüyor. "Hades, Nero'yu senin öldürdüğünü düşünüyor."

"O kadarını tahmin etmiştim."

"Kanıtı var."

Kollarım iki yanıma düşüyor. "Ne kanıtı?"

"Nero'nun yakıldığı otel odasında bıraktığın bir silah." Serçe parmağıyla alt dudağını ovuşturuyor. "Seni asla bir aptal olarak görmedim."

Silahımı banyoda bırakmıştım ama bundan hiç bahsedilmediği için Hawk'ın odayı yaktığında ondan kurtulduğunu düşündüm.

Bu önemli kanıt nasıl oldu da şimdi ortaya çıktı? "Tüm bunları nereden biliyorsun?" Ink'e soruyorum.

"Casuslar." Mürekkep bacaklarını kayıtsız bir havayla önünde uzatıyor. "Bazen sen de denemelisin. Eğlenceliler."

"Peki ya senden araştırmanı istediğim şey?"

"Tamamdır." Sigarasından bir nefes çekiyor. "Hiç Nero olayı ile senin 'takipçinin' bağlantılı olduğunu düşündün mü?"

"Nero'nun ölmemiş olabileceğini düşündüm ama bu mümkün olamaz. Birkaç kez vurulduktan sonra yakılmış. Bundan sağ çıkmasına imkan yok."

"Ya o zamandan beri biri seni izliyorsa? Her şeye tanık olmuş ve seninle oynamaya karar vermiş olabilirler."

Başımı salladım. "Sadece muhafızlar yapabilirdi ve şu anda beni tehdit edebilecek durumda değiller."

Gülüyor, sesi karanlık ve zengin. "Birkaç yıl önce bir saldırıya geçip üçünü öldürmüştün."

O gün Hawk'ı öldüresiye döven üç kişiyi öldürdüm. Sonra onu sırtından vuranları öldürdüm. Sonra da onu umursamıyormuş gibi yaparken gözümün önünde dövenleri öldürdüm.

Ona zarar veren herkesin ölmesi gerekiyordu. Hikayenin sonu.

Sen de onu incittin.

Ve bundan kaçmayacağım. Ben de ödeyeceğim. Sadece şimdi değil.

"Casuslarım bazı bilgiler topladı ama size bir şey söylemeden önce teyit almam gerekiyor." Ink'in sessiz sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

Bir saniye içinde yüzündeydim. "Şimdi söyle bana. Kim o?"

Başını bir kez sallar. "Elimde bir isim yok. Sadece birkaç oyuncu var ama dediğim gibi bir şablon buldum. Bu şablonun arkasında kimin olduğunu bulmam uzun sürmeyecek." Sırıtıyor, ölü gözlerinde bir meydan okumanın aşkı parlıyor. "Zekiler. Bunu onlara vereceğim."

"Sınırlı bir zaman dilimindeyim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O yüzden zamanım dolmadan o deseni bulsan iyi edersin."

"Emredersiniz hanımefendi." Selam veriyor. "O zamana kadar benimle buluştuğunu kimseye söyleme."

"Neden?"

Sırıtıyor. "Sadece bir şeyi test ediyorum."

"Ben de bir şeyi test etmek istiyorum." Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve bilinmeyen adrese bir mesaj gönderiyorum.

Kim olduğunu biliyorum. Kaçsan iyi edersin.

Mesajı Ink'e gösterdim. Telefonu eline aldı ve muhtemelen yıllar boyunca aldığım tüm taciz mesajlarını okuyarak ilerledi. Onları daha önce görmüş - Molly dışında gören tek kişi o.

Bunları Ghost'a göstersem çılgına döner ve zaten çok fazla işi var.

"Bunu neden gönderdin?" Ink'in sesi tamamen kopuk.

"Deflasyon. Davranışını değiştirip değiştirmeyeceğini görmek istiyorum."

"Hawk'a geri dönmezsen bilemezsin. Sadece Hawk'la birlikteyken kötü niyetli oluyorlar, değil mi?"

"Kesinlikle olmaz." Neredeyse bağıracaktım. "Denemeden asla bilemezsin."

Başımı çılgınca sallıyorum. "Benim yüzümden iki kez vuruldu. Üçüncüsü ölümcül olacak. Ona bunu *yaşatmayacağım*. Asla."

"O katır Hawk'ı ne olarak gördüğünüzden emin değilim ama son baktığımda narin bir çiçek değildi. Ona biraz kredi ver, ha?"

"Anlamıyorsun." Parmaklarım şiddetle titriyor. Lanet olası geri çekilme. Onları birbirine kenetliyorum. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Eğer ona zarar gelirse, ölecekmişim gibi hissederim. Onu tehlikeye atamam."

"Bunu ona hiç söyledin mi?" Mürekkep sigaranın izmaritini atıp bir tane daha alıyor. "Çünkü son konuştuğumuzda, neredeyse burnumu kırıp senden uzak durmamı söyledikten sonra, senden nefret ediyor gibiydi."

"Bunu alabilirim."

"Hmmm. Yapabilir misin?"

Hayır. Hayır. Hayır. Milyonlarca hayır.

Şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek beni parçalıyor. Scar beni arayıp Hawk'ın benim gibi birine ihtiyacı olmadığını ve eğer ölürse cenazesine her zaman gidebileceğimi söyledi.

Onu telefondan çekip öldürmek istedim ama yanlış bir şey söylemedi.

"Zamanın kısıtlı değil mi?" Ink bir sigara daha yakıyor. "Senin yerinde olsaydım, kalan zamanımı en çok sevdiğim şeyi yaparak geçirirdim."

Başımı sallıyorum.

"İstersen adamlarım koruma için seninle gelir. Beni kurtardığın için sana borçlular."

"Beni haberdar et." Gitmek için

dönüyorum. "Oh, ve Mist."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bunu anladın mı bilmiyorum ama sapığın sana kafayı takmış durumda. Sadece seni ve hayatını nasıl daha fazla mahvedebileceğini düşünüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sırıtıyor ve yemin ederim bir şeytan onun güzel çocuk yüz hatlarını ele geçiriyor. "Ben de benzer bir deneyim yaşadım."

Rollerin tersine döndüğünü söylemeyi unutuyor.



Elimdeki tek şey arabamın arkasında duran bir çanta dolusu kıyafet ve bir sürü nakit para. Ink'le buluştuktan sonra beş saattir otoyolda dolaşıyorum. Sanırım Leeds'deki çiftlik evinde kalacağım. Ya da muhtemelen kalmam. Leeds'teki çiftlik evini çok fazla kişi bildiği için bir otel daha iyi olur.

Le Salon'da kalamazdım çünkü sadece varlığım bile kızlara tehlike getirebilirdi. Zoe'nin hamile olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu ya da bebeğini riske atmaktansa kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Jessica ve Sarah'yı ziyaret edemediğim için onları aradım ve Molly'nin sağladığı güvenli evde iyi bakıldıklarından emin oldum.

Polis artık sorun değil, çünkü sürpriz bir şekilde, Hades'le anlaşma yaptıktan sonra, politikacı sihirli bir şekilde tüm suçlamaları düşürdü. Teğmenin yüzünün öfkeyle kızardığını görebiliyorum ama bundan hiç zevk almıyorum. Belli ki kendi şeytanları var.

Ink bana ismi getirene ve Hades'le anlaşmam devreye girene kadar zamanımı etrafta dolaşarak geçirmem gerekecek.

Garip bir şekilde, Kuzey İngiltere'ye kadar geldiğimde bile gözlerimin üzerimde olduğunu hissetmedim. Belki de o mesaj takipçimi korkutup kaçırmıştır.

Bir benzin istasyonunda durup dükkândan birkaç protein çubuğu alıyorum. Bira göbeği olan yaşlı adama ödeme yaparken ellerim titrememek için yumruk oluyor

Tezgâhta.

Neyse ki güneş gözlüğü takıyorum yoksa uyuşturucu kontrolünü arayacaktı.

Neden geri çekilmeyi sürdürecek kadar mazoşist olduğumu bilmiyorum. Bütün gece kafamdaki çınlamalarla savaşıyorum. Arabada bir aylık iğnem var. Tek yapmam gereken damarlarıma enjekte etmek. Hades'le anlaşma zamanı geldiğinde, bizden şüphelenmemesi için zaten Omega'da olmam gerekecek.

Omega'ya şimdi ya da sonra dönmem bir şeyi değiştirmez.

Aceleyle arabama döndüm ve arkadaki çantaya uzandım. Elim yarı yolda durdu.

Hawk beni bu zehirden kurtarmak için çok şey yaptı. On beş yıl boyunca tamamen bir kabuk olarak yaşadıktan sonra kendimi çok canlı ve arzulu hissetmemi sağladı.

Omega'ya sadece kesinlikle mecbur kaldığımda döneceğim.

Başım direksiyona düşüyor. Hawk'ı baygın ve yaralı bıraktığımdan beri iki hafta geçti. O zamandan beri her gün Crow'u arayıp durumunu soruyorum. Kısa cevapları beni deli ediyor ve keşke onun yerine Eloise'in numarasını alsaydım diyorum.

Cimri olan - ve belli ki ayrıldığım için benden nefret eden - Crow aramalarımızı kısa ve tek heceli yaptı.

O iyi.

Ateşi vardı ama düşüyor.

Yürüyebiliyor. Yemek yiyor.

Onu terk ettikten sonra neden onu sormaya hakkın olduğunu düşünüyorsun?

Ink'in daha önce söylediği sözler zihnime davetsizce girmeye devam ediyor.

Yerinizde olsam, kalan zamanımı en çok sevdiğim şeyi yaparak geçirirdim.

Hayır. Bu seçeneği düşünemiyorum bile. Acıyan kalbime bunu Hawk'ın güvenliği için yaptığımı hatırlatmalıyım. Mesafeye alışkınım.

Ya da öyleydi.

O sıcacık evde onunla geçirdiğim haftalardan sonra onsuz nefes almak işkenceye dönüşüyor. Benimle koşmuyor, benimle alışveriş yapmıyor, benimle festivalleri izlemiyor. Bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakmıyor. Sanki yeterince yakınlaşamıyormuş ya da derinleşemiyormuş gibi beni anlamsızca becermiyor.

Ona sahip olana kadar tüm bunlara ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. O eski Hawk'ımdan farklı ama bazı açılardan hâlâ beni hayatta tutan çocuk. Hâlâ bana sarılan ve çok zorlandığımda kucağında uyumama izin veren kişi.

Çocuk ve adam farklı olabilir, ama içten içe hala aynıdırlar.

Artık ikisine de sahip olmadığım için göğsüm o kadar boş ki nefes almak bile zor geliyor.

Protein barın paketini yırtıp birkaç ısırıkta bitiriyorum ve motoru çalıştırıyorum. Hareket etmem gerekiyor.

Telefonum titriyor.

Ekranda yanıp sönen isim derimin karıncalanmasına neden oluyor. Yara izi.

Neden beni arıyor? Bekle...

Aceleyle cevap veriyorum. "Hawk iyi mi?"

"Ateşi çok yüksek!" Kadın çığlık atıyor. "Ölüyor. Aman Tanrım, Haaaawky, dayan."

Diğer tarafta bir hışırtı var. Bazı beceriksizlikler. Daha boğuk sesler.

Yavaş ve ürkmüş bir sesle sorarken nefesim derinleşiyor. "Scar? Neler oluyor?"

"Noooo-" Hat kesildi. Kalbim de öyle.

Onu tekrar aradım. Cevap vermiyor. Küfredip Crow'u aradım. Telefonu kapalıydı. Ellerim terliyor ve gözlerim yaşarıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve tuz tadı alana kadar ağzıma akıyor.

Hayır.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Telefonum titriyor. Bir mesajı hiç bu kadar hızlı açmamıştım. Scar - hepsi senin suçun!

Dünyam kararıyor.

MIST

Sanki aynı anda hem ilk hem de son seferimizmiş gibi.

Duvarlarının üzerime kapandığını hissederek küçük, rahat evin içine daldım.

Ayaklarım ağrıyor, gözlerim çok ağlamaktan şişti ve vücudumun titremesi hiç durmadı - ve bunun nedeni Omega değil.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bir an Scar'ın mesajını okurken, bir an sonra hızla en yakın havaalanına gidiyor ve Marsilya'ya uçuyordum.

Yol boyunca Scar ya da Crow'a ulaşmaya çalıştım. Her başarısız olduğumda, göğsümdeki kara delik genişlemeye devam etti, her düşünceyi tüketti ve beni tam bir panik moduna zincirledi.

Şu anda dağılmamamın tek nedeni, onun incindiğini düşünmeyi bile reddetmem.

Nefes nefese koşarak eve girerken başımın etrafında siyah bir hale dolaşıyor. Saçım ve kıyafetlerim dağınık. Berbat durumdayım.

Buraya gelene kadar ani kırılmamı engelledim ama şimdi tenime değen hava bile yoğun bir sis gibi.

"Scar!" Bağırıyorum. "Karga!"

"Whoa." Scar'ın sıkılmış sesi arkamdan geliyor. "İki saatten az. Etkileyici."

Dönüyorum ve elbisenin altındaki kılıfımdan bıçağımı çıkarıyorum. Bir saniye sonra Scar'ın kafasına kilitlenip bıçağı ona saplıyorum.

Boğaz. "Nerede lan o? Benimle oyun oynama yoksa boğazını keserim."

Bir damla kan boynundan aşağıya ve pastel pembe tişörtünün yakasına düştüğünde bile gözlerini deviriyor.

Üst kattan ayak sesleri geliyor, Scar'ı kilitliyorum ve silahıma uzanıyorum. Bıçağımı Scar'ın boğazına dayadım ve silahımı Crow'a doğrulttum.

İki elini de pantolonunun cebine sokar. "Sen kaybettin, psikopat."

Scar huffs. "Her neyse."

İkisi de silahlardan ya da bir saniyede hayatlarına son verebileceğimden hiç etkilenmiyor.

"Hawk yaşıyor, kızıl saçlı." Crow başparmağını arkasına taktı. "Yine de İngiltere'ye geri kaçmasını engellemek için onu sakinleştirmek zorunda kaldık."

Ayaklarım titriyor ve neredeyse düşüyordum. Çelik tutuşum Scar'ın etrafından gevşiyor ve beni itiyor. Sırtım duvara sertçe çarpıyor ama umurumda değil.

Hawk yaşıyor.

Tekrar nefes alabiliyorum.

Gözlerimi Fransız manikürlü tırnaklarını inceleyen Scar'a dikiyorum. "Ama ateşi olduğunu söylemiştin."

Eloise, Crow'a katılıyor ve ikisi de merdivenlerden iniyor. Bana mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Kısmen benim fikrimdi. Özür dilerim ama," diyerek Crow'un böğrüne bir yumruk indiriyor ve Crow inliyor. "Bu katır ve Scar senin Hawk'a zarar vermekten zevk aldığından emindiler, ben de yanıldıklarını kanıtlamak için bunu önerdim."

Tek kelime etmeden merdivenlerden yukarı koşuyorum. Ya yalan söylüyorlarsa? Ya Hawk çoktan öldüyse ama bana iğrenç bir oyun oynuyorlarsa?

Kapıyı açtığım anda donup kaldım. İri bedeni yatağı cüceleştiriyor ve göğsü sürekli inip kalkıyor. Ayaklarım beni bırakıyor ve çömeliyorum, sırtım kapı çerçevesine yaslanıyor.

Gözlerim yaşarıyor ve bir çığlığı yutkunarak

bastırıyorum. O yaşıyor.

Hawk yaşıyor.

"Sana hâlâ güvenmiyorum." Scar'ın donuk sesi yanımdan geliyor.

Doğruluyorum ve hâlâ elimde tuttuğum bıçağı ona doğrultuyorum.

"Çık dışarı."

Nazlı nazlı gülümsüyor ve söyleyeceği her şeyden nefret edeceğimi biliyorum. "Sen yanında değilken ben onun yanındaydım, hatırladın mı?"

Onun alanına daldım ve bıçağın keskin kenarını yüzüne tuttum. "Hawk'ı ilk ben gördüm, ilk ben sahip oldum ve o her zaman benim oldu. Psikopat pençelerini ondan uzak tut yoksa yemin ederim o güzel yüzünü keserim, anladın mı?"

Parmağıyla göğsüme vuruyor. "Sende ne buluyor bilmiyorum ama onu bir daha incitirsen o küçük güzel yüzünü kesen ben olurum." Kocaman sırıtıyor. "Anladın mı?"

Tam onu dışarı atmak üzereydim ki sarı saçlarını savurdu ve son derece neşeli bir ses tonuna geçti. "Eloiiiiise! Bana söz verdiğin tur hakkında..."

"Sana hiçbir söz vermedi." Crow aşağıdan homurdanıyor.

"Sessiz kalma hakkına sahipsin, Crow-Man."

Tartışmaları üzerine kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp sakinleştirici nefesler alıyorum. Hâlâ titriyorum, nefes nefeseyim ve tam bir karmaşa içindeyim.

Son bir nefesle yavaşça Hawk'ın yüzüstü yattığı yere doğru yürüyorum, bakışlarım sırtında. Ya yükselip alçalmayı durdurursa? Ya -

Başımı sallıyorum ve yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum. Yarı çıplaktı, çarşafın altından kısa bir elbisenin çizgileri görünüyordu. Eskiden vücudunun üst kısmını kaplayan büyük bandaj gitmiş. Sadece sırtına yakın büyük bir alçı kalmış. Yorgun yüzüne renk geri dönmüş. Uyurken bile, sanki bulunduğu yerde şeytanlarla savaşıyormuş gibi yıpranmış ve bitkin görünüyor.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve alnındaki asi saç tellerini okşuyorum. Dudaklarım tenini buluyor ve onu öpüyorum, kendi gözyaşlarımın tuzunu tadana kadar orada bir an çok uzun süre kalıyorum.

Yeter artık.

Bunca yıl ondan uzak durarak kendimi tekrar tekrar öldürdüm. Onu reddettim, incittim ve mümkün olan en korkunç şekillerde benden nefret etmesini sağladım.

Artık bunu yapamam.

İçimde yananlardan hiçbir şey söylemeden onu kaybetme düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu.

Eğer zamanım kısıtlıysa, kalan her saniyemi kaçtığım adamla geçireceğim.

Çünkü ondan kaçarken kendimden de kaçıyordum.



RÜYAMDA NERO'YU GÖRÜYORUM. Hades. Muhafızlar. Doktoru. Kan. Çığlıklar.

Bütün korkunç anılar aynı anda aklıma geliyor.

En korkunç olanı bilinçaltıma nüfuz etmeden önce nefes nefese uyanıyorum. Hâlâ o anıyla yüzleşecek kadar güçlü değilim.

Bu kadar diz çökmekten dizlerim ağrıyor. Kol saatime bakıyorum ve on saatten fazla bir süredir burada olduğumu hesaplıyorum. Yumuşak beyaz ışık odayı aydınlatıyor, yani gece olmuş bile.

Hawk'ı kontrol etmek için başımı kaldırdım.

Parlak turkuaz gözler bana bakıyor. İçlerindeki yoğunluk boğazımın arkasında bir yumru oluşturuyor. Hawk yatak başlığına yaslanmış, beni izliyor. Tek yaptığı bu, izlemek.

Ne zamandan beri uyanık?

"Neden buradasın?" diye soruyor mesafeli bir ses tonuyla, ama çekik kaşlarındaki şaşkınlık açıkça belli oluyor.

Ayakta durmak için yalpalıyorum. Sinir uçlarım titriyor ama bunun sebebi Omega değil.

Tüm varlığım onunkine uyum sağlıyor. Aramızdaki enerji dalgalanıyor, söylenmemiş sözler ve tutulmamış vaatlerle mırıldanıyor.

Fikrimi değiştirip odadan çıkmadan önce üzerine atlayıp kucağına oturuyorum. Dizlerim yatağın üzerinde onun her iki yanında duruyor ve avuçlarım çıplak omuzlarında esniyor, onu itmemeye ve yarasını tetiklememeye dikkat ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Hawk'ın kısık sesi kızgın yanağıma çarpıyor.

"Özür dilerim," diye geveliyorum, nefesim sanki yanacakmışım gibi sert ve düzensiz.

Vay be. Bu düşündüğümden de zor. Kendimi zar zor bir arada tutuyorum ve onun tek bir sözüyle havaya karışacakmışım gibi hissediyorum.

"Ne için?" diye soruyor aldatıcı bir sakinlikle.

"Her şey için. Seni incittiğim için özür dilerim. Sadece..." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Sadece şunu bil ki, bu bana asla neşe getirmedi."

Elleri kalçalarımı buluyor ve sıkıyor. Sertçe. Çok sert. Çürüğü şimdiden hissedebiliyorum.

"Neden?" Fırtına öncesi sahte sakinlik. "Bana nedenini söyle."

"Yapma..." Kaçmaya çalışan gözyaşlarımı yutuyorum. "Benden şu anda veremeyeceğim açıklamalar isteme. Söz veriyorum, yakında anlatacağım."

"Yakında ne zaman?"

"Bu seferlik bana teslim ol, Hawk."

Cevap vermiyor. Sadece vücudumu aynı anda hem ısıtan hem de üşüten sinir bozucu bir enerjiyle beni izlemeye devam ediyor. Sessizlik aramızda karanlık, derin bir tünel gibi uzanıyor ve ben uzakta bir ışık olması için dua ediyorum.

"Bir zamanlar sana teslim olmuştum, hatırladın mı?" Kalçalarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bittiğini söylemiştin, hatırladın mı? Ondan kurtulduğunu söylemiştin, hatırladın mı? Sanki tüm geleceğimiz o değilmiş gibi bir insan hayatı dedin. Ben ölene kadar dövülürken hiç arkana bakmadın, *hatırlıyor* musun?"

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Söylediği her sakin söz, yarı ölü kalbime saplanan bir dilim gibi.

Ama onun gözünde bir canavar olsam bile, artık ona asla sırtımı dönemem. Her şey yolundaymış gibi davrandığım o günler sona erdi.

Ben iyi değilim.

Bunca zamandır yavaş ve işkenceli bir şekilde ölüyordum.

"Sana her şeyi anlatacağım. Yemin ederim anlatacağım." Kelimelerim kırılgan ve boğuk çıkıyor. "Lütfen."

Bir kez daha, odadaki tek ses onun aşılmaz sessizliği. İçine uzanıp kelimeleri çekip çıkarmak istiyorum.

"Neden geri döndün?" diye soruyor sonunda.

Ona Crow ve Scar'ın beni geri dönmem için kandırdığını söyleyebilirim ama beni kandıramazlar. Geri dönüp gidebilirdim ama...

"Saklanmaktan ve kaçmaktan yoruldum." En derin, en karanlık sırrımı itiraf ediyorum. "Çok yoruldum." Onsuz olmaktan. Onun kollarında uyumayı hayal etmekten, ancak içimi burkan bir boşluğa uyanmaktan.

"Öp beni, Hawk." Sesim mırıltının biraz üzerinde. Çenesindeki hafif tik olmasa beni duyduğundan emin olamayacaktım.

Dudaklarımı onunkilere mühürleyebilir ve her zaman hayal ettiğim gibi onu öpebilirim, ama bunu onun yapmasını istiyorum.

Beni hala öpüşmek gibi samimi bir şekilde istediğinin kanıtını istiyorum. Kalbinde hâlâ bir anlamım olduğunu.

Onu sonsuza dek kaybetmediğim için.

"Neden gittin?" Parmakları kalçamda daha derine iniyor ve benden bir inilti çıkarıyor.

İki elimi de yüzüne götürüp hafif kirli sakalını okşadım. "Öp beni."

"Eğer gittiysen, neden geri döndün?"

"Öp beni." Yalvarıyorum, gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Beni daha ne kadar sikmeyi planlıyorsun, Hellion?" "Öp

beni, Hawk. Öp beni - "

Dudaklarını dudaklarıma çarpınca kelimeler boğazımda düğümleniyor. İçimde bir şey paramparça oldu. Bir ilmik. Bir zincir. On beş yıldır inşa ettiğim bir kale.

Beni vücuduna yaklaştırmak için kalçalarımı kullanırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Ağzı benimkini açıyor ve dili benimkiyle çarpışıyor.

Onun açgözlü vuruşlarına kendi vuruşlarımla karşılık veriyorum. Doğrudan ruhumda hissettiğim bir vahşilikle inliyor.

Minnettarlıkla ağlamak istiyorum. Aşkla. Bunca yıldır kaybettiğim her şey için.

Hawk beni tekrar öpüyor.

Ve bu herhangi bir öpücük değil, bir iddia ve bir söz. İçimden bir ses beni asla bırakmayacağını söylüyor ve bu beni korkutması gerekirken, kendimi ona daha da yaklaştırıp ensesini kavrıyorum.

Hâlâ kalçamdan tutarken, diğer eli sahiplenici bir şekilde sırtımı sarıyor.

Ağzımın içinde inliyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken ben de onunkilerle inliyorum.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi öpüşüyoruz. Sanki birbirimizin havasına aç gençlermişiz gibi. Dudaklarım şişene ve oksijensizlikten başım dönene kadar öpüşüyoruz. Onu öperken ölmeye hazır olana kadar öpüşüyoruz.

O çekildiğinde, ağzım kaybın yasını tutuyor. İkimiz de birbirimizi soluyarak nefes alıp veriyoruz. Onun hipnotize edici turkuaz gözlerine bakarken kekeleyerek, muhtaç nefesler alıyorum.

Yıllarca onu öpmenin hayalini kurdum ve şimdi durmak istemiyorum. "Sarılmak mı?" Eğiliyorum ama sert bakışlarıyla beni durduruyor.

"Eğer bu bir oyunsa, yemin ederim ikimizi de öldürteceğim."

Az önceki benzer düşüncelerimi hatırlayarak gülümsüyorum. "Benim için sorun değil."

Ve dudaklarım tekrar onunkilere yapışıyor. Hawk, kızıl dalgalar omuzlarımdan aşağı dökülene kadar saçlarımı serbest bırakıyor. Diğer eli elbisenin altından kalçama doğru yılan gibi kıvrılıyor. Külotuma ulaştığında dudaklarına karşı inliyorum.

ve onları kenara itiyor. Nasırlı parmakları kaygan göbeğimi buluyor ve çok hassas bir şekilde ovuyor, ama aynı zamanda sanki her şeyi yeniden iddia ediyormuş gibi çok sahiplenici.

Gururlu, kalın sikini serbest bırakana kadar şortunu karıştırıyorum. Onu en çok ihtiyacım olan yere yaklaştırmaya çalışırken öpmeyi de bırakmıyorum.

Sertliği girişimi dürtüyor ama parmaklarını kaygan göbeğimden çekmiyor.

"Sen benimsin, Hellion." Dudaklarımı serbest bırakıyor ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırıyor, böylece o derin, şefkatli ama karanlık gözlere bakıyorum. "Sen benimsin."

"Evet, senin Hawk. Sadece senin." Nefes alıyorum ve bunu içime girsin diye söylemiyorum. Söylüyorum çünkü Çukur'a atıldığım o günden beri onunum.

Bu derin turkuaz gözler beni hiçbir çıkış yolu olmadan içine hapsettiğinden beri onunum.

Başka erkeklerle görüşmüyorum bile. Hiç görüşmedim ve görüşmeyeceğim. Kimse benim için Hawk değil. Kesinlikle hiç kimse.

"Ve her zaman öyle olacaksın." Parmaklarını çıkarıyor ve tek seferde içine girerken daha da kalınlaştığına yemin edebilirim.

Hazırım, fazlasıyla hazırım, ama onu içime alırken, sanki gerilerek açılıyorum. Acı zevkle o kadar iç içe geçiyor ki, aynı anda hem inliyor hem de sızlanıyorum.

Nefesimi kesen tutkulu, her şeyi tüketen bir öpücükle sesi yutuyor. Kollarımı omzuna doluyor ve ona biniyorum - ya da binmeye çalışıyorum. Üstte olmama rağmen Hawk kontrollü bir acelecilikle alttan içime giriyor. Duvarlarım kasılıyor ve zevk zapları bedenimi tüketiyor.

Elleriyle omzu açık elbisemi kavrıyor ve aşağı doğru çekerek göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor. Hınzır bir sırıtışla ağzımı serbest bırakıyor ve sertleşmiş meme ucum yüzüne gelecek şekilde beni yukarı kaldırıyor. Hassas pembe tepe noktasını ağzına alıyor, sıcak ve ıslak diliyle yalıyor. Diğerini iki parmağının arasına sıkıştırırken, boştaki eli kalçamı çıldırmış hızıyla aşağıda tutuyor.

Sayıklıyorum, ne tür sesler çıkardığımı bilmiyorum. Bir an için onun yaralı olduğunu ya da kısa bir süre önce öldüğünü düşünerek hüngür hüngür ağladığımı unutuyorum.

Hawk her yerimde, daha sert vuruyor ve daha hızlı emiyor. İçime öyle bir güçle giriyor ki beni sakat bırakıyor. Kolları beni sarıyor

Hassas meme ucumu bir patlamayla serbest bırakırken çelik gibi bir kafes. Dudakları paramparça edici bir öpücükle benimkini zedeliyor.

Duvarlarım onun etrafında sıkıştı ve ağzına karşı boğuk bir çığlık attım.

"Bana katıl... lütfen..." Dudaklarına yaklaşıp nefes alıyorum. "Lütfen..."

Hawk bana bir deli gibi çarpıyor ve sonra sırt kasları sertleşirken hırlıyor. İçime ve tüm vücuduma sıcaklık doluyor.

Yaşıyor.

Onu öperken, öperken ve öperken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Çok uzun zamandır ölüyüm ve beni hayata döndürebilecek tek kişi o.

HAWK

Pain sadece bir evredir. Sen kalıcısın.

Aynanın karşısına geçiyorum ve yaramı incelerken bir nefes sigara çekiyorum. Su geçirmez yara bandını yapıştırırken irkiliyorum.

Acının sözlüğümde yer almadığı bir an vardı. Ya da Zero'lardan herhangi birinin. Biz yenilmez robotlar ve Hades'in değerli ordusuyduk.

Ama acı hissetmemek varoluşun sona ermesi anlamına geliyorsa, o zaman yenilmez olmanın ne anlamı var?

Acı damarlarımdan fışkırana ve beni tüketene kadar yaraya sertçe bastırıyorum.

Acı, hayatta olduğumun kanıtı. Bunların hiçbirinin rüya olmadığının. Sis aslında benim için geri döndü.

Yarım kalan sigaramı lavaboya atıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Onu seven ve onun için her şeyini feda eden o berbat çocuğu görebiliyorum.

Peki ne için?

Yumruğumu ona doğru sıkıyorum çünkü onun çıkmasını istemiyorum. Eğer o acıyı tekrar hissedersem, bu sefer beni mahvedecek.

On beş yıl boyunca hissetmeyi bıraktığımdan değil.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve kırmızı teller banyonun eşiğinden içeri bakıyor.

Sis sadece bir tişörtün içinde. *Benim* lanet tişörtüm.

Onu benim kıyafetlerimi giyerken görmek ve benim gibi koktuğunu bilmek içimde ilkel bir sahiplenme duygusu uyandırıyor.

Bol olmasına rağmen tişört krem rengi, beyaz kalçalarının ortasına ancak ulaşıyor. Saçları dağınık ama bağlamamış, dalga dalga sırtının ortasına dökülmesine izin vermiş.

Kapının pervazına sarılarak kıpırdanıyor, çıplak ayaklarından birini baldırına sürtüyor.

Koyu ela gözleri kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, sanki utangaç ya da... tam olarak ne? Dün gece ortaya çıktığından beri beni deli ediyor. Benden kaçmak ve beni uzaklaştırmak için her şeyi yapan Mist'ten başka bir şey değil.

"Sana katılabilir miyim?" diye soruyor sessizce. Duş demek istiyor sanırım, çünkü önünde yarı çıplak duruyorum.

"Hawk!" Gözleri kanayan parmak eklemlerime takıldığında çığlık atıyor.

Mist, yüz hatlarında öyle derin bir endişeyle bana doğru koşuyor ki, bu beni mahvediyor.

Bana dokunamadan önce saçlarını avucumun içine alıp geriye doğru çekiyorum, böylece başı eğiliyor ve doğrudan solgun yüzüne bakıyorum. Nefes nefese kalıyor ama kendini kurtarmaya çalışmıyor.

"Ne oynuyorsun lan sen?" Sözlerim ısırıyor ve saçlarını tutuşum da öyle, ama bana parmağını çevireceği ve kanlı sırtımı bıçaklayacağı anı beklerken deliriyorum. *Tekrar.*

Küçük elleri benimkileri sarıyor ve ağzı açılarak üst dudağındaki gözyaşı damlasını büyütüyor. "Ne zamandan beri seninle oynuyorum?"

"Doğru soru bu. Hiç oynamadın, neden şimdi?" "Ben oynamıyorum. Ben sadece..." Yutkunuyor, boğazı çalışıyor ve ben

Sertleşmiş meme uçlarının tişörte nasıl baskı yaptığının farkındayım. Yumruğum onu parçalamak ve her şeyiyle ziyafet çekmek için sıkılıyor.

"Sadece seninle olmak istiyorum." En derin, en karanlık sırlarını itiraf ediyormuş gibi yere bakarken sesi alçalıyor.

Hem kalbim hem de bedenim ona inanıyor. O piçlerin ikisi de onun için cehenneme bile giderdi. Ama geçmişte onları takip etmek bana hiç iyi gelmedi.

Onu itip geri çekiliyorum. "Benimle iğrenç bir oyun oynamanı Ink mi söyledi?"

O aşağılık herif kin tutuyor ve eğer Çukur'dan çıkmasını bilerek geciktirmeye çalıştığımı öğrenirse, Mist'le işbirliği yapıp ona zarar verebilirdi.

Olabilecek en kötü şekilde.

"Sana seninle birlikte olmak istediğimi söyledim ve cevabın bu mu?" Omuzlarını geriye atıyor ve kollarını kavuşturuyor. Sesindeki ve beden dilindeki incinmişliği kamufle etmeye çalışıyor.

"Siktir git, Hawk." Gitmek için döner.

Onu dirseğinden tutup geriye savuruyorum. Göğsüme yaslandı, iki avucu da omuzlarımdaydı. Ve tıpkı geri döndüğünde onun lanet bir halüsinasyon olduğunu düşündüğümde olduğu gibi, Mist gözlerinde parlayan yaşlarla bana bakıyor.

Onun gözyaşları bana bir bok yapmıyor. Her zaman yaptılar.

Ona bir daha asla ağlamayacağına dair söz vermiştim ama on beş yıl sonra bile ağlamaya devam ediyor.

Kanlı elimin başparmağıyla sildim. "Eğer bu sefer bana ihanet edersen, Tanrı yardımcım olsun. Tanrım. Lanet olsun. Yardım et. Bana."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ağzımı onunkinin üzerine koyarak susturuyorum. Dudaklarını aralıyorum ve onu o kadar sert, o kadar öfkeli öpüyorum ki inliyor ve vücudu bana doğru sarkıyor.

Bu kadın bir zamanlar hayatımı kurtarmıştı ama o zamandan beri beni öldürüyor.

En kötü kısmı mı? Her ölümü yeniden yapardım.

Ona dokunmaya, ona sahip olmaya ve ikimizi de delirtmeye doyamıyorum.

Onu duvara doğru itiyorum ve elim kalçalarını ayırmaya zorlayıp bir parmağımı içeri soktuğumda çığlık atıyor.

Elimi ıslattığında "Siktir, Hellion," diye ağzını törpüledim.

Onu yerinde sabitlemek için boynunun arkasını tutuyorum. Dilimi ağzına sokarken ve ikinci bir parmağımı dar amına sokarken başını geriye doğru eğmek için saçlarını kullanıyorum. Sanki onu unutulana kadar beceriyormuşum gibi sert ve hızlı bir şekilde içine giriyorum.

Kemiksizleşiyor, tüm ağırlığı benimkine doğru sarkıyor. Eğer onu fayanslarla aramda tutmasaydım, düşecekti. Duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Ağzıma karşı nefes nefese kalıyor ve boğuk bir çığlıkla boşalıyor. Ereksiyonum acı verici bir hal alıyor ve şortumun dışına çıkmam gerekiyor.

"Bunu yapmamdan hoşlanıyor musun?" Parmaklarım içindeyken başparmağımla klitorisini daire içine alıyorum ve sonra boynunu bırakıp kıçını tokatlıyorum.

Bir çığlık atıyor, tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor.

Sis çılgınca başını sallıyor, gözbebekleri sanki uçmuş gibi büyüyor.

"Öyle mi?" Klitorisinin etrafında tembelce dönmeye devam ediyorum ve kalçalarını parmaklarıma doğru sallayışından bunun onu çıldırttığını anlayabiliyorum.

"Oh Tanrım..." Nefes alıyor. "Evet... yapıyorum... kontrolü ele aldığında... ben..." Başını sağlam omzuma yaslarken dudaklarından daha sığ nefesler çıkıyor. "Ben..." dudaklarını yalıyor ve bu hareket neredeyse sikimi şortumdan dışarı çıkaracaktı. "Her zaman kendini serbest bırakmanı istedim."

Dudaklarım aralanıyor, bir şey söylemek için mi yoksa huşu içinde mi, bilmiyorum. Hellion benim dengesiz tarafıma tanık oldu ve bu onu korkutmuyor.

Hayır.

Kollarımda erimesi ve bana karşı sallanması, tıpkı beni olduğu gibi onu da tahrik ediyor.

Bilseydim, geçmişte asla kendimi tutmazdım.

Şortumu indiriyorum ve itiyorum. Bakışları zonklayan ereksiyonuma iniyor ve sanki tadına bakmak istercesine dilini dudaklarında gezdiriyor.

"Şimdi olmaz, Hellion." Bu sefer onun sıcaklığının içine boşalmalıyım.

Tek seferde vurduğumda bir inleme sesi çıkarıyor. Bacakları belime dolanıyor, topukları kıçıma batıyor. İkimiz de bir an hareketsiz kaldık.

Büyüleyici ela gözlerinde yaşlarla beni izliyor. Göğsüm sıkışıyor ve bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm o lanet şeyi yapıyorum.

Tuzlu gözyaşlarını öpüyorum ve içinde hareket etmeye başladığımda yalayarak uzaklaştırıyorum. İlk başta yavaş ve yavaş yavaş hızlanıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor. Benimkiler de onunkilere. Başını geriye yatırıyorum ve çıkardığı seksi sesleri ağzımla yutuyorum.

Her vuruş daha da güçleniyor, sertleşiyor ve kontrolden çıkıyor. Sonunda içine boşalmadan önce tekrar tekrar etrafımda dönüyor.

Bu sırada onu öpmeyi, yüzünü, boynunu ve hatta saçlarını dudaklarımla okşamayı bırakmıyorum. Tüm bunlar sırasında doğru düzgün nefes aldığımızı bile sanmıyorum ama kimin umurunda ki?

Onu vücudumdan aşağı kaydırmaya çalıştığımda ikimiz de nefes

nefese kalıyoruz. Sis gitmesine izin vermiyor.

"Sarıl." Sanki okyanusta boğuluyormuş da ben onun can simidiymişim gibi kollarını boynuma, bacaklarını da belime doluyor. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum ama boynuma saklanıyor, nefesi tenime karşı ılık ve yumuşak.

Yaram yanıyor ama kollarımı onun sırtına doluyor ve sevdiğim kadın bana sarılmış halde duvara yaslanmaya devam ediyorum.

Hala seviyorum. Onu hiç unutmadın.

O sesi susturuyorum ve leylak kokan kırmızı saçlarını ve lanetimi okşuyorum. "Neyin var?"

Geri çekilip yüzünü tamamen görmemi sağlıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Gülümsüyor, geniş, onun genç versiyonu gibi. Benim cehennem arkadaşım gibi. "Mutluyum," diye fısıldıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

İşim bitti.

HAWK

W Biz hiç Biz olabildik mi? Yoksa hep sen bana karşı mıydın?

CİNAYET, yemek masasındaki havayı tarif etmeye bile yetmez.

Üç gün önce Mist'in dönüşünden sonra Crow karısını alıp gitti çünkü doğmamış bebeğine 'bulaşmamızı' istemiyordu. Bir parçası da tüm Sıfırların Dr Johnson'ın kızı - Omega'nın Vaftiz Babası - olduğu için Eloise'e zarar verebileceğini ve vermek isteyeceğini düşünüyor.

Dr. Johnson yıllardır Eloise'in annesiyle birlikte saklanıyor ve Crow ile karısının onları ziyaret ettiğini biliyorum, ancak onun hakkında iki sikim bile veremem. Hades cehennemimizin bekçisiyken diğer Sıfırların Dr Johnson'a karşı bir kan davası için endişelenecek zamanları olduğundan şüpheliyim.

Scar bizimle kaldı. Üç gündür Oasis'in en sevdiği eski rock müziğini bangır bangır çalıyor, dans ediyor ve Mist'in sinirlerini bozacak her şeyi yapıyor.

Şu anda sol tarafımda oturuyor ve üzerinde pastel sarı bir tişört var. "Bazen Kral Bir Kadındır. Karidesi minik parçalara ayırıyor ve yerken benimle mutlu bir hap gibi sohbet ediyor.

Mist tam tersi bir ruh hali içinde sağımda oturuyor. Dizlerinin üzerinde biten düz lacivert elbiselerinden birini giyiyor. Saçlarının lastiğini kullanmasını yasakladığım için saçları sırtına düşüyor. Fazla makyaj da yapmamış, bu yüzden çilleri kısa mesafeden görülebiliyor.

Akşam yemeği için masaya oturduğumuzdan beri tabağındaki karidesleri bıçaklıyor ama bir lokma bile yemiyor. Arada sırada, sanki onu bir yemek bıçağıyla keserse ne kadar sürede öleceğini düşünüyormuş gibi Scar'a bakıyor.

Hiçbir zaman anlaşamadılar ama bu kadar düşmanlık yeni.

"Ye bakalım Hawky!" Scar tabağıma karides parçaları yerleştiriyor. "İyi bir dayanıklılığa sahip olmalısın."

Mist çatalını masaya çarptı ve ayağa kalktı. Merdivenlerden çıkmadan önce bana keskin bir bakış fırlattı.

Ne oluyor lan?

Scar o kadar çok gülüyor ki, eğilip karnına sarılıyor. "Bu kadar komik olan ne?" Tersliyorum.

"Hadi Hawky, bir ipucu bul. Kızıl saçlı cadı kıskanıyor." "Kıskanıyor mu?"

"O kadar kalın kafalısın ki bazen benden bile beter oluyorsun." Scar başını sallıyor, bu da sarı saç tellerinin yanaklarına çarpmasına neden oluyor. "Seninle seviştiğimizi sanıyor."

"Bu fikre nereden kapılmış olabilir ki?"

Scar sırıtıyor, sesi yaramazca düşünceli çıkıyor. "Sahip olduğun en yakın kişi ben miyim? Diğer insanlardan nefret mi ediyorsun? İkiniz de 'konuşmuyoruz ama birbirimizi takip ediyoruz' voodoo evresindeyken sadece bana mı sahiptiniz?"

"Siktir."

"Evet. Yani biraz mantığı olsaydı, vücut sıvılarını paylaşmanın bana göre olmadığını fark ederdi - çok iğrenç - ama o kendi kafasına çok takılmış. Her neyse, onu takip etmen ve sürünmen falan gerekiyor." Scar bir omzunu kaldırdı. "Yani, kadınların istediği bu. Sanırım."

Ayağa kalkıp gözlerimi ona dikiyorum. "Onu kışkırtmak için mi bu kadar sevecen davranıyordun?"

Kocaman gülümsediğinde gözlerinin kehribarından şeytan fışkırıyor. "Aynen öyle! Yüzündeki ifadeyi gördünüz mü? Paha biçilemez."

Sandalyesini tekmeleyip uzaklaştırdım. "Canın cehenneme, küçük serseri."

"Bunun için bana teşekkür edeceksin." Telefonunu aldı ve el sallayarak beni uzaklaştırdı.

Gitmeye başlıyorum ama nadir görülen bir konsantrasyonla nelere göz gezdirdiğini görünce duruyorum.

Sosyal medya.

Sosyal medyada da yok. Teğmen Liam Cole'un açılış törenlerinde çekilmiş sayısız fotoğrafı var. Hatta bir fotoğrafı bile var.

Kraliçe'den madalya alıyor.

"O teğmeni mi takip ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır!" Dramatik bir şekilde aldatıcı bir ses çıkarır ve telefonunun ekranına vurur. "Ben sadece düşman hatlarını inceliyorum Hawky. Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut, unuttun mu?"

Eğilerek elimi önündeki masanın üzerine koyuyorum. "Bizimle ciddi sorunları var, bu yüzden ona bulaşma."

"Ben değilim!" Ağzına bir lokma karides tıkıştırmadan önce sesi savunmaya yönelikti. Başımı sallıyorum ve merdivenleri çıkıyorum. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda telefonuna bakmaya devam ediyordu.

Teğmenin onun yeni saplantısı olmamasını umalım. Scar'ın saplantısı haline gelirse onun için gerçekten üzülebilirim.

Yani, eğer zaten öyle değilse.

Yatak odasının kapısını açtığım anda yüzüme bir yastık fırlatılıyor. Zar zor eğildim ve duvara çarptı.

Ne oluyor lan?

Mist, aristokrat bir hanımefendi gibi bacaklarını iki yana açmış yatağın kenarında oturuyor. Parmakları kollarına vururken kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş.

Kapıyı kapatıp içeriye girip oturduğu yerde belirirken sivri bakışları her hareketimi izliyor.

Onun ateşlenmiş enerjisinin beni çevrelediğini ve derimin altına işlediğini hissedebiliyorum.

"Onu beceriyor musun?" diye tersledi. Scar haklıydı. Mist kıskanç.

Her zaman sahiplenici olan bendim, bu yüzden onun kıskançlığını göremedim. Scar hakkındaki iğneleyici sözlerinin onu rakip olarak gördüğü için değil, ondan hoşlanmadığı için olduğunu düşündüm.

"O mu?" Umursamaz davranıyorum.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun." Yanakları o kadar kızarıyor ki, ten rengi neredeyse saçlarının rengiyle eşleşiyor.

"Ya öyleysem?"

Sarsılarak ayağa kalktı ve zarif bir sıçrayışla üzerime atladı. Ellerini omuzlarıma koyarak beni yatağa doğru itiyor ve ben de ona izin veriyorum. Sırt üstü uzanıyorum, yaramdan dolayı yüzüm buruşuyor ama onun kucağıma oturup vücudunu benimkinin üzerinde gezdirmesinin yanında acı hiçbir şey.

Yüz hatlarını ölümcül bir gölge kaplıyor. "Benimle taşak geçme, Hawk."

Nefes alıp verene kadar kalçasını sıkıca kavrıyorum. Ne kadar narin olabileceğini unutuyorum.

Ona o kadar bağlanıyorum ki, her dokunuşumda beni hissetmesini istiyorum. "Ink'e ne dersin?"

Şaşırmış gibi görünerek gözlerini kırpıştırıyor. "Biz sadece arkadaşız - Ink'in sahip olabileceği kadar yakın bir arkadaş."

"Yani onu hiç becermedin mi?"

"Hayır." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yanakları kıpkırmızı. "Beni başka erkekler için mahvettin."

İçimdeki sahiplenme duygusu, kaybolup gitmesine izin veremeyeceğim kadar güçlü.

Ömrümün sonuna kadar, başka hiçbir erkek benim olana elini süremeyecek.

"Mesele bu değil." Kapalı bir yumrukla göğsüme vuruyor. "O psikopatla mı sikişiyorsun?"

"Scar benim için bir kız kardeş gibidir. Çılgın türden." Onu ters çeviriyorum, üzerine çıktığımda ondan bir çığlık koparıyorum. "Sen benim istediğim tek kadınsın."

Kalbime ve ruhuma sahip olan tek kadın.

Ona bunu kelimeler yerine eylemle gösteriyorum. Her öpücük, itiş ve orgazmla onu on beş yıldır içimde mayalanan deliliğe getiriyorum.

Ona, geçmişte ne yapmış olursa olsun, hâlâ aynı aptal olduğumu, ona öylesine bağlandığımı ve bundan kurtulmamın imkânsız olduğunu gösteriyorum.

Ve bana da gösteriyor.

Vücudunun benimkiyle bütünleşmesi. Sanki bunu yapmak için yıllarca beklemiş gibi adımı haykırması. Uyumak için vücudunu bana sarması, yarı uykulu haliyle "Sarılmak mı?" diye mırıldanması.

Gözleri kapandığında, uykuya dalma zahmetine girmeden onu izliyorum.

Yüzümdeki saçları leylak ve cennet gibi kokuyor. Üstümde yarı uzanırken bacakları benimkilere dolanıyor.

Sanki çocukluğumuza geri dönmüşüz, motel odasında uyuyup Çukur'a dönmek için dakikaları sayıyormuşuz gibi. Burada bizi gözetleyecek muhafızlar yok ama Hades nefes aldığı sürece ikimiz de güvende değiliz.

Şafağa yakın bir yerde, telefonu yanımdaki komodinin üzerinde bip sesi çıkarıyor.

Ekrandaki metni gördüğümde görmezden gelmeye niyetlenerek bir bakış fırlatıyorum.

Getir onu, Mist. Beni alabileceğini düşünüyor musun?

Telefonunu kaptım ve şifreyle uzun süre oynamama bile gerek kalmadı. Birbirimizi kaybettiğimiz tarihe ayarlamıştı.

Kolum hâlâ onun üzerindeyken, birbiri ardına gelen mesajları okudum. B i r b i r i ardına. Yılların mesajları gözlerimin önünden bıçak gibi yuvarlanıyor.

Onu çok sıkı tutuyor olmalıyım çünkü Mist bir şeyler mırıldanıyor ve uykulu gözlerini aralıyor.

Telefonu yüzüne doğru iterken iblisler alanımı dolduruyor. "Bu da ne böyle?"

MİST

I seni seçeceğim. Ölsem bile, her zaman seni seçeceğim.

GEÇMIŞ,

Gözlerim ileri geri gidip duruyor. Bu siyah. Siyah. Ve daha fazla siyah.

Günlerdir bilincim gidip geliyor. Başım zonkluyor. Ağzım kuru ve kaşınıyor. Kafatasımdaki bıçak gibi ağrıya rağmen zorlukla nefes alabiliyorum.

Kalçalarımın arasından ve açık bacaklarımdan aşağı ıslak ve sıcak bir şey akıyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Müttefikten gelen olaylar geri tepiyor. Kan.

Çok fazla kan.

Hawk!

Sarsılarak ayağa kalkıyorum ama sıkı kayışlar beni yerime hapsediyor. Gözlerimi aralıyorum ve güçlü bir beyaz ışık görüşümü kör edince irkiliyorum.

Burası Çukur. Beyaz odalardan birindeyim.

Kahverengi deri kayışlar beni bir Kadın Doğum muayene masasına zincirliyor. Bacaklarım tamamen açık ve kan aşağıdaki bir kovaya damlamaya devam ediyor.

Daml

a.

Daml
a.

Damla.

Ses boş duvarlarda yankılanıyor ve doğrudan kalbime saplanıyor.

Eskiden derimin altında atan yaşam telaşı artık yok. Bağlantıyı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Gırtlaktan gelen bir çığlık kuru boğazımdan çıkıp etrafımda ve içimde yankılanıyor.

"Bebeğim!" Yana doğru çırpınıyorum ama kayışlar beni yerimde tutuyor. "Bebeğim!"

Bağırıyorum ve tekmeliyorum. Kan beyaz çarşaflara, kalçalarıma ve üzerimi örten kâğıttan elbiseye bulaşıyor.

Lütfen hayır.

Tüm bunların bir kabus olması için dua edip yalvarırken gözlerim kapanıyor, yaşlarla yapış yapış oluyor.

Bebeğim olmaz, lütfen.

Kapı açılıyor ve benim de gözlerim açılıyor.

Biri yanımda durmadan önce ayakkabılar yerde sekiyor.

Dr. Sloane.

Minyon, pixie kesimli sarı saçları ve kocaman gözlüklerle örtülü kötü niyetli koyu renk gözleri var.

Bana aldırış etmeden elindeki pede bakıyor. Kayışlardan kurtulmak için kıvranmaya devam ediyorum. Kollarıma batıyor, onları kesiyor ama yanık acıtmıyor.

Şu anda acıyan tek şey bir kovadan aşağı damlamak.

"Bebeğim..." Onun tutkulu yüzüne bakarak hıçkırıyorum. "Lütfen... bebeğim... lütfen... sana yalvarıyorum..."

"Ah, şu." Gözlüklerinin altından bana bakıyor. "Gitti."

Hepsi siyaha dönüşmeden önce dünya binlerce renge bürünüyor. Nefesim kesilirken bulantı boğazımın arkasını dolduruyor. Sanırım kusacağım ya da bayılacağım. Ya da her ikisini de.

"Nasıl hamile kaldın?" diye soruyor.

Tek kelime edemeden ona bakıyorum. Ağzımdan sadece iniltiler çıkıyor.

"Omega dozunun yarısını aldığın ve yavaşça detoks yaptığın için olduğunu varsayıyorum." Kalemini tekrar tekrar tıklıyor ve düşünceli görünerek kendi kendine başını sallıyor. "Yine de kürtajın neden bu kadar komplikasyonlu olduğunu açıklamıyor. Hmm..."

"Tamam." Not defterine bir şeyler karalıyor. "Bu test işe yaramıyor. Ben daha fazla test yapana ve kanamanın neden durmadığını anlayana kadar bir süre ağrıya katlanmak zorundasınız." Duraklıyor. "Yine de kan kaybından ölme. Bu ilginç bir vaka."

Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Başım dönüyor ve tek hissedebildiğim bebeğimin eskiden kaldığı yerde derin, karanlık bir boşluk.

Çocuğumu koruyamadım. Geleceğimizi koruyamadım.

"Tüplerinizi tıkadım değil mi? Ameliyattan önce o şarapları içmemeliydim. Hmmm..." Dr. Sloane diz çöktü ve bacaklarımın arasına yerleşti. Eldivenli bir parmağını içime sokuyor ama uzun dakikalar boyunca orayı karıştırırken sesimi çıkarmıyorum.

Her şey siyaha dönüyor ve ben sadece bilinçsizliğin beni alıp götürmesini bekliyorum.

Başını kaldırıyor. "Bana teşekkür etmelisin. Basit bir tüp bebek operasyonuyla seni ömür boyu anne olmaktan kurtardım. Çocuklar eğlenceli değildir. Başımı ağrıtmaya başladıklarında benimkileri öldürdüm."

"Kapatın onu." Şık bir erkek sesi, ayak sesleri yaklaşmadan önce kapıdan sesleniyor.

"Ama Hades!" diye sızlanıyor. "Onları istediğim gibi inceleyebileceğimi söylemiştin."

"Onu öldürüyorsun. Ölü suikastçılara ihtiyacım yok." Ses tonunda pazarlığa yer yok. "Kapatın onu."

"Eğlencemi mahvettiğin için teşekkürler." Cırtlak sesi uyuşmuş sinirlerime vuruyor.

Tekrar bacaklarımın arasında kayboldu. Ya anestezi kullandı ya da ben tamamen uyuşmuşum çünkü hiçbir şey hissetmiyorum.

Kan kaybından ölmeme izin vermeli. Belki bu şekilde, bu cehennemden kaçabilirim. Belki bu şekilde, çıkış yolu olmayan karanlık bir deliğe çekiliyormuşum gibi hissetmem.

Bebeğimi koruyamadım. Neden hala varım?

"Her şeyi berbat ettin, Sis." Hades üzerimde geziniyor, sesi sakin ve soğukkanlı.

Düz, aristokrat bir burnu ve yüz hatları olan zayıf, uzun boylu bir adam. Sanki resmi giysiler için doğmuş gibi özel dikim kahverengi bir takım elbise giyer. Hades'le ilgili her şey aldatıcı bir nezaket taşır. Yosun yeşili gözlerinde bile bir beyefendiye yakışır bir yumuşaklık vardır.

Ama yine de şeytan her zaman güzel kıyafetler giymiştir.

Başka koşullar altında, Hades'ten ve onun acımasız cezalarından kaçardım. Ama artık bana zarar veremez. Ne yaparsa yapsın, hiçbir şey zaten benden aldıklarının yerini tutamaz.

Ona aldırmıyorum ve duvara bakmaya devam ediyorum. Belki de kör edici beyazı yeterince uzun süre sabitlersem, her şey yok olacak.

Hades çenemi avucunun içine alıyor ve beni sümüklü yeşil gözlerine bakmaya zorluyor. Pürüzsüz yüz hatları, Hades'in şeytanın ta kendisi olduğunu bilmeyen birine sıcak ve misafirperver görünür.

"Kaybedecek bir şeyin olmadığını mı düşünüyorsun?" Alaycı bir yumuşaklıkla gülümsüyor.

Geriye bakıyorum, uyuşmuş ve bu dünyanın dışında. Sadece daha önceki bilinçsizliğimi istiyorum.

"Peki ya Hawk?"

Kalp atışlarım sanki göğsüme bir tuğla çarpmış gibi yeniden canlanıyor. Gözlerim açılıyor ve Hades'in gülümsemesi onayını yansıtıyor. "İşte oldu. Çok daha iyi."

Bir elini masadaki başımın yan tarafına koyuyor ve öne doğru eğiliyor, tüm gülümsemeler kayboluyor. "Hawk'la kaçmaya çalışıyordun."

Başımı çılgınca sallıyorum. Hades kaçmaya çalışan herkesi herkesin önünde vurur. İbret olsun diye onları soğukkanlılıkla öldürüyor. İlk iki denemeden sonra, artık kimse denemiyor.

"Bu benim fikrimdi. Sadece benim. Sadece benim!" Çığlık atıyorum. Zaten ölecekmişim gibi hissediyorum ama Hawk'ı da bu işe bulaştırırsam lanetleneceğim.

"Hawk'ın testleri öyle söylemiyor. O da yavaş yavaş detoks yapıyor." Yüzü kaskatı kesiliyor ve Hades'in bir sonraki sözleriyle ölüm fermanımı vereceğini biliyorum. "O ölmek zorunda."

"Hayır..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ağzım açık kalıyor.

Bebeğimi koruyamadım ama Hawk'ı da koruyamazsam lanetleneceğim.

Kanatlarım kesildi. Parçalara ayrıldım ve parçalar için satıldım, ama kırılmayacağım.

"Sis... Sis..." Hades düşüncelere dalıyor ve zayıf bir parmağını nemli yanaklarımda gezdiriyor. "Eskiden ikiniz de birbirinizi güçlendirirdiniz. Hawk seni eğitti. Sen de onun kendini öldürmesini engelledin, yani benim için her iki taraf da kazandı. Küçük kaçamaklarınıza izin vermemde yanlış bir şey görmedim." Duraklıyor, sesi ürpertici bir aralığa düşüyor. "Ama iyiliğime ihanetle karşılık vermeye cüret ediyorsun?"

"Bir daha olmayacak, ben-"

"Tabii ki olmayacak." Sevecen bir öğretmen gibi konuşuyor. "O sizi zayıflatıyor ve ne yazık ki siz de onu zayıflatıyorsunuz. "

"İstediğin kadar öldüreceğim..."

Başını iki yana sallar. "Zaten benim için öldürüyorsun. Bu bir seçim değil." Gözyaşlarımı yutuyorum. "O zaman ne istiyorsun?"

"Bana olan sadakatini kanıtla."

"Nasıl?"

"Hawk'a olan sadakatini silerek." Nane kokulu nefesi tenimdeki tüyleri diken diken edene kadar öne eğiliyor. "Bana onunla ne zaman ve nereye kaçmayı planladığını söyleyeceksin ama ortaya çıkmayacaksın."

Hayır. İhanet Hawk'ı öldürecek. Onu yok edecek.

"Eğer yapmazsan..." Hades duraksıyor, yanağımdaki bir damla gözyaşını siliyor ve başparmağıyla işaret parmağı arasında eziyor. Göz hizama gelecek şekilde çömeliyor. "Onu öldüreceğim. Ah. Ve bu sadece kafasına bir kurşun sıkmak olmayacak. Hayır. Bu çok kolay bir ceza olur. Ona günlerce, haftalarca, aylarca işkence edeceğim. Belki yıllarca? Ve sana onun çürüyüşünü ve ölüm için yalvarışını her saniye izleteceğim."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Hades sırıtır ve doğrulur. "Karar senin, Sis."

MIST

Sen hayatıma dönene kadar ölüydüm.

BURADA,

Onu.

Ben onu seçtim.

Ona hayatımın en korkunç anısını anlatırken boş bir tahta gibi oturan adamı seçtim.

En kötü ikinci olay ise Hades'in sözünü tutmayıp Hawk'ı buluşacağımız motelde vurmasıydı.

Üçüncü kötü anı ise Hades'in Hawk vurulurken onu terk etmemi istemesiydi. Bana onun dövülmesini izletti, yoksa gözlerimin önünde ona işkence edip öldürecekti.

O zaman zaten ölmüştüm. O zamandan beri Hawk'ı hayatta tutmak için varım. Ruhumu parça parça şeytana satıyordum.

Ellerimi kucağımda kavuşturup titremeyi önlemeye çalışıyorum. Tüm bedenimi bir titreme sarıyor. Hawk sessiz, okunamayan bir kaya gibi kaldıkça, kaygı daha da yüzeye çıkıyor.

Bunu ilk kez birine anlatıyorum ve çok korkutucu. Bu sadece Hades'le ilgili değil. On beş yıldır tasmamı elinde tutan sapıkla da ilgili.

Hawk'ı tekrar kaybedebilirim. Belki de artık çocukların benim için imkânsız olduğunu bildiği için çoktan kaybettim.

Hawk'a tüm bunları anlattığımda ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden ayağa kalkıp, sakin bir şekilde şortunu çekip, sigara paketini ve silahını alıp, bana bir bakış bile atmadan hışımla odadan çıktığında ağzım açık kaldı.

Çarşafa sarınmış bir şekilde yatağa oturuyorum ve yüzüm utançtan kızarıyor.

Sonra yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor ve damarlarımdan fışkırıyor. Bu sırrı tam on beş yıl boyunca sakladım ve sonunda ona gerçeği söylediğimde beni görmezden mi geliyor?

Onun tişörtünü üzerime geçiriyorum, okyanus kokusunun tenimi nasıl karıncalandırdığını görmezden geliyorum ve merdivenlerden aşağı öfkeli bir fırtına gibi koşuyorum.

Onu bulmayı beklediğim yerde, oturma odasında değildi. Yalınayak dışarı koşuyorum ve onu sahilde görüyorum. Sabahın ilk ışıkları ufukta kaybolmaya başlarken Hawk ilerliyor, nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi sessiz ve emin adımlarla.

Cip kayaların arkasından görünüyor. Kahretsin!

"Hawk!" Sesleniyorum ama beni duyduğuna dair bir işaret vermiyor.

Her tarafımın kum olmasını umursamadan koşarak tepeden aşağı kayıyorum. "Hawk!" Arabadan birkaç adım uzaklaştığında tekrar aradım.

Zıplıyorum

ayakta duruyorum ve ilerliyorum. Kalın kum ayak parmaklarımın arasından kayıyor ve hızımı yavaşlatıyor.

Cipe atladığında lanet ettim. Ağzında bir sigara. Bir elinde silah, diğer eli direksiyonda. Hızla ilerliyor ama ben kendimi arabanın önüne atıyorum ve kollarımı açıyorum.

"Dur! Ne cehenneme gidiyorsun?"

"Hades'i öldürmek için," diyor hiç duraksamadan ve bana bakmadan. "Çekil yolumdan."

Yaparım. Ama sadece Jeep'in kaputunun üzerinden atlayıp yolcu koltuğuna inebilmek için.

"Yani intihar görevine mi gidiyorsun?"

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Onu öldüreceğim ya da denerken öleceğim."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Cipin anahtarını kaptığım gibi olabildiğince uzağa fırlatıyorum.

Hâlâ bana bakmadan arabadan iniyor ve ayaklarını kumda tekmeleyerek anahtarları arıyor.

Kolunu tutup onu geri savurmaya çalışıyorum ama kasları çelik gibi sert. "Hawk, bana bak."

O beni tanımadıkça gözyaşlarım göz kapaklarımı yakıyor.

Beni sildi.

Ona gerçeği söyleyerek her şeyi mahvettim. Neden lanet çenemi kapalı tutamadım?

"Hawk?"

Beni itiyor ve kumda çılgınca aramaya devam ediyor.

"Lütfen bana bak." Kolumu ovuşturarak mırıldanıyorum. Kendi derimin içine sıkışmışım ve sanki o kayıp tekrar tekrar yaşanıyor.

Onu sonsuza dek kaybedersem, elimde ne kalır?

Hawk kumda debelenmeyi bırakır ama arkasını dönmez. Sırt kasları gerginlikten çatlamak üzeredir. "Yapamam."

"Ne?"

"Hades'i, Dr. Sloane'u ve sana zarar veren her pisliği öldürmedikçe sana bakamam."

"Hawk..." Onun önünde koşuyorum. Bakışlarımdan kaçarak ters yöne bakarken çenesi sıkılıyor.

İki yanağını da avuçlayıp bana bakmasını sağlıyorum. Gözlerinin karanlık okyanuslarında öfke ve acı dönüyor.

Ve suçluluk. Yürek burkan suçluluk.

"Bırakın beni." Sesi gergin. Her şey gergin. "Bunu onlara ödeteceğim."

Başımı salladım. "Hades seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

"Umurumda bile değil. On beş yıldır ölüyüm."

"O zaman her şeyi ne için feda etmiştim?" Yanağını bıraktım ve göğsüne vurdum. "Senin tüm öfken ve nefretini ne için riske attım? Seni ve çocuğumuzu bir hiç uğruna mı kaybettiğimi söylüyorsun?"

Saçlarını öyle sert çekiyor ki, kopacak diye korkuyorum. "Benden her şeyi sakladığın için sana bravo dememi mi istiyorsun? Bizi sonsuza dek ayırmana karşılık hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun? Kendi kaybının acısını çekerken çocuğumuzu öldürdüğüne inanmama izin verdiğin için teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

Burnumu çekiyorum, bakışlarımı indiriyorum. "Sadece bana sarılmanı ve yanımda olduğunu söylemeni istiyorum. Geleceğimizi kaybettiğimden beri tek hayal ettiğim buydu."

Tüm mermilerini ufka sıkarken boğazının arkasından gırtlaktan gelen bir kükreme kopuyor. Silah sesleri sessiz sabahı öfkeli patlamalar gibi yarıyor. Devasa cüssesi gerginlikle dalgalanırken, gövdesindeki ve omuzlarındaki her kas neredeyse patlarken orada duruyorum. Güzel yüzü kasvetli duygulardan oluşan bir galaksiyle dolup taşıyor.

Ayaktayken yıkılıyor.

İncinmiş, öfkeli ve kafası karışmış olması durumunu anlatmaya yetmez.

Onun yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Kaybımı kabullenmek için yıllarım oldu ve asla kabullenemeyecek olsam da, zaman ayrıcalığına sahip oldum.

Hawk bu kadar kısa sürede acıyı baştan sona yaşıyor ve bu onu parçalıyor olmalı.

Yüzü hâlâ başka tarafa dönük, soruyor. "Peki ya metinler?"

Ağzımın arkasını tıkayan yoğun duyguları yutuyorum. "Hades seni sırtından vurduğunda, sana her şeyi anlatmayı ve birlikte kaçmayı planlamıştım. Ama mesaj geldi. Nero'yu senin öldürdüğünü bildiklerini söylediler ve o gün olanları sadece senin ve benim tanık olduğumuz korkunç, doğru ayrıntılarla anlattılar. Eğer senden uzak durmazsam, sırtından vurulmanın sadece bir oyun olduğunu söylediler. Bir dahaki sefere, Nero'nun cinayeti hakkında Hades'e kanıt vererek seni öldürteceklerdi."

Yavaşça bana bakıyor, keder yakışıklı yüz hatlarını kemiriyor. Masmavi gözlerindeki ışığın kaybolduğunu görebiliyorum ve onun solup gitmesini izlemek beni öldürüyor. "Ölmeme izin vermeliydin."

Ona doğru hamle yaptım ve onu kuma doğru güreştirdim. Sırtı kuma çarptığında bana karşı koymuyor ve ben de onun üstüne çıkıp omzuna defalarca vuruyorum. "Siktir git!"

Vur. Vur. Vur.

Sözümü kesmeden onu yumruklamama izin veriyor. Onu şu anda öldürebilirim ve görünüşe göre beni durdurmayacak.

"Pek çok şeyden pişmanım." Sonunda duruyorum, göğsüm kaotik nefeslerle yükselip alçalıyor. "O gün silahımı banyoda bıraktığım için pişmanım. Eğer bırakmasaydım, Nero'yu kendim vururdum ve seni yavaşlatmazdım. Gardiyanlar bizi yakalayamazdı. Kaçabilirdik."

"Hellion..."

Avucumla ağzını kapatıyorum ve ağzımdan kaçırmaya devam ediyorum: "Kollarımı güçlendirmem konusundaki tavsiyeni dinlemediğim için pişmanım. Yapsaydım, onu iter ve öldürürdüm. Seni yavaşlatmazdım ve kaçabilirdik. Daha erken ayrılmamız için ısrar etmediğim için pişmanım. O gün bıçağım yanımda olmadığı için pişmanım. Pek çok şeyden pişmanım ama seni kurtarmak bunlardan biri değil, seni lanet olası aptal. Seni hayatta tutmak için canını yakar, bağırsaklarını deşerdim. Beni duyuyor musun? Eğer tekrar edersem, *seni* seçeceğim. Her zaman seni seçeceğim." Gözyaşlarım yanaklarımdan onun yüzüne akıyor. Hawk elini uzatıp onları siliyor. Onun güçlü, yatıştırıcı eline doğru eğilirken inliyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni güçlü, rahatlatıcı kollarıyla sarıyor.

Söylediği tek, alçak ve işkence dolu kelime dünyamı alt üst ediyor.

"Sarılmak mı?"

Ben bittim. *Bitti*.

Ruhumun derinliklerinden bir hıçkırık kopuyor. Göğsüm titriyor ve içimdeki her şey milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Uzun zamandır içimde tutuyordum ve sonunda her şeyi bırakmanın zamanı geldi.

Hawk ve ben, gözlerimizin önünde kanlı parçalara ayrılan bir rüya gördük. O rüya bacaklarımdan aşağı damladı ve bedenimi terk etmesini engelleyemedim.

Çocuğumuz ve asla sahip olamayacağımız her çocuk için doğru düzgün yas tutamadım çünkü güçlü kalmalı ve Hawk ve kendim için savaşmalıydım.

Ama şimdi bana sarılırken, nefesi derinleşirken ve yüzü boynuma gömülürken, nihayet yas tutabiliyorum.

Çünkü bu kaybı hissedebilecek tek kişi benimle birlikte yas tutuyor.

MIST

I o kadar uzun süre boş kaldı ki, dolmak beni korkutuyor.

Bir boşluk ve şiddetli bir baş ağrısı ile uyandım.

Doğrulup başımı kucağıma aldığımda çarşaflar hışırdıyor ama sahilde o kadar ağladıktan sonra beni kucaklayıp uyutan sıcak beden burada değil.

Lanet olsun!

Ayağa fırladım, takıldım ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Hawk bu kadar dengesiz bir durumdayken nasıl uyuyakalmış olabilirim? İntihar görevi için Hades'e gidiyor olmalı.

Onu durdurabilecek olan Scar bile Crow'la kalmaya gitti.

Boğazım daralıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Duvarlar özel bir hapishane gibi üzerime kapanıyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Bebeğimizi ve onu kaybettiğim o günkü sesin aynısı kafatasıma çarpıyor.

Hayır. Bu sefer olmaz. Sonunda ona ulaştıktan sonra onu kaybedemem.

Çıkışa doğru koşarken çıplak ayaklarım ahşap zemine çarpıyor. Eşikte çığlık atarak duruyorum. Banyonun kapısı aralık ve içeriye nikotin kokusu yayılıyor.

Kendi adımlarımın sesi korkutucuymuş gibi parmak uçlarımda yürüyorum.

Onu gördüğümde uzun bir nefes ciğerlerimi terk
ediyor. Yaşıyor.

İşte.

Ayakta duramayınca denge için kapının pervazına yaslanıyorum.

Banyo karanlık ama yüksek pencereden giren ay ışığı Hawk'ın kapalı yüz hatlarını ortaya çıkarmaya yetiyor.

Boş bir küvette oturuyor, iki kolu da iki yanına sarkmış. Antika küvet onun uzun boylu, geniş fiziği için çok küçük, bu yüzden bacakları kenarda çapraz duruyor. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği şort var, çıplak gövdesi terden kayganlaşmış.

Elinden yarısı dolu bir viski şişesi, diğerinden de külleri ahşap zemine düşen bir sigara sarkıyor.

Sigara ya da içki içmiyor.

Kollarımı ovuşturarak ve ne yapacağımı bilmeden girişte duruyorum.

Hawk her zaman sessiz ve düşünceli olmuştur. Yaralandığında, vurulduğunda, dizlerinin üzerine çöktüğünde bile kesinlikle hiçbir şey göstermez.

Ama biliyorum, ona söylediklerimin onu içten içe yediğini biliyorum ve tüm bu acıyı nasıl dindireceğimi ve onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilmemek beni parçalıyor.

Ben kendi kaybımla başa çıkamazken ona nasıl yardım edebilirim?

Olup olmayacağından emin değilken ona nasıl iyi olduğunu söyleyebilirim?

Keskin gözleri üzerime düşüyor ve aman Tanrım, en berrak masmavi renge dönüşüyorlar. Sanki boğuluyormuş da kıyısını bende bulmuş gibi yumuşuyorlar.

Sigarayı şişenin boynunda söndürür ve her ikisini de küvetin kenarına yerleştirir.

"Sarılmak mı?" Kendi sesimden korkarak fısıldıyorum.

Sessizlik uzun saniyeler boyunca devam ediyor ve sonra parmaklarını bana doğru uzatıyor. "Buraya gel, Hellion."

Ben biliyorum. Bana söylemese bile, yine de üzerine atlardım.

Güçlü kalçalarının arasına yerleşiyorum ve sırtımı sert göğsüne yaslıyorum. Üzerimde hala onun tişörtü var ve altımda hiçbir şey yok, bu yüzden onun kokusunu her yerimde ve etrafımda hissediyorum.

Kollarını ortama doladığında ve yüzünü saçlarıma gömdüğünde kalbim çarpıyor. Göz kapaklarım kapanıyor, onun sıcaklığını ve güçlü kollarını içime çekerken

Beni derin, düzensiz nefeslerle içine çekiyor.

Artık ölebilirim.

On beş yıl sonra Hawk, bizi kör eden ve birbirimizden ayıran nefret olmadan bana sarılıyor.

"Özür dilerim." Sesi sert ama kırılgan. "Bunca yıldır yanında olmadığım ve sana bir hiçmişsin gibi davrandığım için çok üzgünüm."

"Hawk..." Bir elimi geriye uzatıp başını avucumun içine alıyorum. "Bu senin suçun değil. Gerçeği saklayan bendim, bu yüzden lütfen..." Yine ağlıyorum ve gözyaşlarımın neden durmadığına dair hiçbir fikrim yok. "Lütfen intihara meyilli bir intikam için hayatını riske atmak gibi aptalca bir şey yapma."

Geri çekilip kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Bir daha asla yanından ayrılmayacağım."

Nefesim kesiliyor ve göğsüm sıkışıyor. Hawk'tan aynı cümleyi duymayı kaç kez hayal ettim? Kaç kez bana böyle sarıldığını ve b e n i asla terk etmeyeceğini söylediğini hayal ettim?

Keşke uykusunda vurulmasından endişe etmeme gerek kalmayan paralel bir evren olsaydı.

İşaret parmağıyla yanağımı okşuyor, gözyaşlarımı siliyor, bir yandan da sert ve derin bir ses tonuyla konuşuyor. "Bana her şeyi anlat."

"Her şey mi?"

Olumlu bir ses çıkarır. "On beş yılın sana nasıl davrandığını bilmek istiyorum."

"Sanki beni görmedin."

"Yılda bir kez seni zar zor görüyorum. Seni silmek için her şeyi yaptım, hatırladın mı?"

"Ben de aynısını yaptım." Hatırlayınca irkildim. Onu koruyarak doğru şeyi yaptığımı bilmeme rağmen, benden nefret ettiğini ve bana bakmaya dayanamadığını söylemesi yine de çok derinden yaraladı.

"Sadece yaşadım," diyorum basitçe. "Omega anıların ve duyguların uyuşmasına yardımcı oldu."

"Bu yüzden detoks olman bu kadar uzun sürdü." Parmakları kolumda geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sen güçlüydün, Hellion. Yüzeyin altında acı çeksen de, Le Salon'un kadınlarına bakacak gücü kendinde buldun. Kimse sana karşı gelmeye cesaret edemiyor ve her ne kadar senin züppe yüzünü mahvetmek istesem de, dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum."

Eğer kalbim uçabiliyorsa, Hawk'ın sesindeki gururlu notayla gökyüzüne doğru yükseliyor. Le Salon'da yaptığım şey, Nero'nun ellerinde yaşadıklarımı hiçbir kadının yaşamaması için verdiğim normal bir tepkiydi.

İçten içe onların Hawk'ı olmak istiyordum.

Eğer o gün beni zamanında bulamasaydı, kurtarılamayacak kadar zarar görmüş olacaktım.

Eğer beni dinlemeseydi ve Çukur'da geçirdiğim onca yıl boyunca beni sakinleştirmeseydi, göz göre göre kaçmaya çalışır ve kendimi, Hayalet'i ve Gölge'yi öldürtürdüm.

"Ben o kadar güçlü değilim," diye fısıldıyorum takozlanmış bir ses tonuyla. "Bu bir maske ve dış görünüş. Güçlü görünmem, güçlü davranmam ve o kızların güvenebileceği kişi olmam gerekiyordu. İçimde zayıf, boş ve yalnızdım... o kadar yalnızdım ki... Ben..." Dudaklarımı yalıyorum. Tanrım. Aptal gibi konuşuyorum. "Beni her sildiğinde sanki hiç var olmamışım gibi önemsiz hissettim."

"Sen de aynısını yaptın." Acı bir şekilde gülüyor, sesi tenimde yankılanıyor. "Zamanın beni senden iyileştireceğini düşündüm ama asla iyileştirmedi ve bunun için senden nefret ettim. Hayatıma devam ettikten sonra bile beni hâlâ elinde tutuyor olmandan nefret ettim. Çukur'da işkence gördükten sonra senin için gelmeye karar verdim. Seni cezalandırmak, yok etmek ya da sadece yakınında olmak için. O zamanlar umurumda bile değildi. Sadece sana sahip olmak istedim."

İtiraf ettiği her kelimede kalp atışlarım hızlanıyor. Hawk'ın bana benim ona olduğum kadar takıntılı olduğunu fark etmemiştim. Yıllarca beni sildiğini ve sadece nefrete tutunduğunu düşündüm.

"Sonra sana tekrar dokundum." Kolunu belime doladı. "Siktir, Hellion. Bunca yıl sensiz nasıl hayatta kaldım?"

"Sensiz nasıl hayatta kaldığımdan daha kötü değil." Dudaklarım onunkilere sürtünüyor ve parmaklarım kirli sakalını okşarken gözlerimi kapatıyorum. "Sonra sen bana dokundun."

"Ve sen bana dokundun." O hışırtılı sesiyle tekrarlıyor. "Sana verdiğim her şeyi aldın."

"Ben... sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Dudakları Hawk'ın bana verdiği en hızlı, en yumuşak öpücükle benimkilere değiyor ve ben kollarında erimeye geri dönüyorum. "Ne istersen."

"Kendini tutmamana bayılıyorum... Yani..." Bir ergen gibi nefesim kesiliyor, kahretsin. "Bedenimi kullanıyormuşsun gibi hissettirdiğinde, bu beni ne kadar istediğini ve ellerini üzerimden çekemediğini kanıtlar."

Gözlerine eğlenceli bir parıltı yerleşiyor ve ruh halindeki değişimin arkasındaki sebep olduğum için kalbim hafifliyor. "Bağlanmaktan hoşlanıyor musun, Hellion?"

Alt dudağımı ısırıyorum ve
başımı sallıyorum. "Şaplak
yemeye ne dersin?"

"Evet, ama sadece sen yaparsan. Bunu yapması için başka kimseye güvenemem."

Homurdanıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor. Bacaklarım onun güçlü kalçalarının iki yanında duruyor, böylece kucağına tamamen uzanmış oluyorum. Parmakları çenemi yukarı kaldırıyor, böylece o yoğun turkuaz gözlere bakıyorum. "Sana dokunan her erkeği öldüreceğim."

Gülüyorum ve sesim gerçekten kaygısız çıkıyor. "Croft'un kolunu kırdın, değil mi?"

İnliyor. "Ölümden zor kurtuldu." "Ve
sen Gölge'yle savaştın çünkü... ?"

"O şerefsizin sana dokunmasına engel olmadı."

"O kavgada onu ters çevirip yere sermeden önce sana ne söyledi?"

Gözlerini kısar. "Croft'un sana dokunmasını engellese bile, senin başka erkeklerle yatmanı engelleyemez."

"Seni kışkırtmak için yalan söyledi," diye mırıldanıyorum, parmaklarım saçlarında geziniyor. "Pis piç."

"İşe yaradı."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Bakışları pencereden uzaklaşıyor.

"Ne?" Bastırıyorum.

"Annenin erkek arkadaşı. Çocukken sana dokunan kişi."

"Peki ya o?"

"Anneni ve onu bulmaya gittim. Kanser yüzünden çoktan ölmüştü."

Bunu biliyordum. Haberi öğrendiğimde hiçbir şey hissetmedim. Kaçtığım için mutlu olacak kadar benden nefret ediyorsa, öldüğü için neden kötü hissedeyim ki?

"Scott, erkek arkadaşı, Kent'teki evine geri döndü. Onu buldum ve belki on dört yaşındayken öldürdüm."

"Hawk..."

"Daha yavaş bir ölümü hak ediyordu ama bu benim ilk saha dışı operasyonumdu ve kaçmam gerekiyordu." Kalçalarımı kavrıyor ve beni vücuduna yaklaştırıyor. Gözlerindeki korkutucu karanlık bana yönelik değil ama yine de ürpertiyi hissediyorum. "Sen benimsin ve benim olanı korumak için dünyayı dize getireceğim."

Dudaklarımı alnında gezdirip titreyen, uzun bir öpücük konduruyorum. "Ben de senin sahipleniciliğinin yok olduğunu sanıyordum."

"Sikeyim hayır." Boynumu okşuyor. "Görmezden gelmeye çalıştım ama ne zaman bir erkekle birlikte olsan kırmızı görüyordum - Ghost, Shadow ve o lanet Mürekkep de dahil."

"Scar sendeydi."

"Kimsem yoktu. Sana söyledim, Hellion. Sen benim için tek kadınsın."

Ayak parmaklarım sanki yeniden ergenliğe dönmüşüm ve Hawk sonunda beni kendine aitmişim gibi kıvrılıyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Ve sen benim için tek kişisin."

"İyi cevap." Kulak mememi ısırıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan avucunu kıçıma indiriyor. Tokadın sesi banyoda yankılanıyor ve zonklayan göbeğime vuruyor.

"Bu ne içindi?" Ona bakıyorum, yüzümün her yerinde yazılı olan huşu ve şehveti görebildiğinden eminim.

"Çünkü istiyorum." Dudakları kulak mememi bulduktan sonra günahkâr bir ses tonuyla fısıldıyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Kulağımın kabuğunu yalayıp hassas derisini ısırırken başımı çılgınca sallıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eli tişörtün altından kaburgalarıma ve göğsüme doğru kayıyor. Göğsümün kabarıklığını bulduğunda başım geriye düşüyor. Boncuklanan meme ucunu nasırlı parmaklarının arasında döndürüyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, sikinin kalçalarımın iç kısmında sertleştiğini hissediyorum.

"Tüm benliğimi senin üzerine salmamı mı istiyorsun?"

"Evet..." İnliyorum ve sonra meme ucumu o kadar sert çimdiklediğinde çığlık atıyorum, zevk vücudumdan geçiyor. "Oh Tanrım, lütfen..."

Hawk beni kollarına alıyor ve o küvetten çıkıp beni sabit ama hızlı hareketlerle yatak odasına taşırken tüm gücümle ona sarılıyorum.

Beni yatağa atıyor, çekmeceye uzanıyor ve ipleri alıyor. Kalbim güm güm atıyor, derim karıncalanıyor ve her bir sinir ucu yanmaya yaklaşıyor.

Hawk'ın kocaman bedeni benimkini örttüğünde ciyaklıyorum, ipler günahkâr bir vaat gibi elinde sallanıyor. "Benim için hazır olsan iyi edersin, Hellion."

Dudaklarım onunkileri buluyor. "Ben her zaman öyleyim."

MİST

Her zaman seninle başladı ve seninle bitti.

"NEREDESIN, MISTY?" Molly'nin sesi onu duyduğum en tedirgin haliydi. "En azından takip cihazını açık tutmalısın ki tehlikede olman durumunda seni bulabileyim."

"Benimleyken tehlikede olacaksın, Molls." Evin verandasındaki salıncakta oturmuş, üzerimde lacivert yazlık bir elbise ve parmak arası terliklerle Crow ve Scar'ın Hawk'a güçlendirme antrenmanında yardım etmesini izliyorum. Daha doğrusu onlar tartışıyor, Hawk da plajda şınav çekiyor.

Onun yarı çıplak ihtişamını seyrederken alt dudağım dişlerimin arkasında yuvarlanıyor. Güneş onun bronz tenini kaplayan terin parlamasına neden oluyor. Scar ona bakmasa da, bu manzaranın tadını çıkaramaması için onu kör etmek istiyorum.

Sahiplenme sorunu olan tek kişi Hawk değil.

"Dünyadan Misty'ye!" Molly diğer taraftan sesleniyor.

"Özür dilerim." Kafamı bulanıklıktan kurtarmak için silkeliyorum. "Orada her şey yolunda mı? Kızlar? Shadow bir şeyleri berbat etti mi?"

"Her şey yolunda. Sadece senin için endişeleniyorum. Kimin telefonu bu?" "Deneme bile. Takip edilemez."

Uzun bir nefes bırakıyor. "Tehlikedeyken tüm ülkeyi dolaşamazsın, Misty."

Gözlerim Hawk'a kayıyor ve o anda başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Ve sonra gülümsüyor, aman Tanrım, gerçek bir çocuksu gülümsemeyle

ve aniden burası çok sıcak oldu. "Sis mi?"

Molly soruyor.

"Jessica ve Sarah nasıllar?"

"Her zamanki gibi. Onları ziyaret etmeyecek misin?" "Edeceğim... sadece şimdi değil."

"Senin için endişeleniyorum, Misty. Geri dön ya da en azından sana katılmama izin ver." "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Seni ben eğittim, küçük velet. Sadece güvende ol. Arayacağım tekrar."

O başka bir şey söyleyemeden kestirip atıyorum ve Hawk'ın şınav çektiği yere doğru ilerliyorum. Sırtındaki yara alçıda ve her ne kadar iyileşiyor olsa da ve Eloise düzenli kontroller yapsa da, içimi kemiren endişeye engel olamıyorum.

Vurulmasının üzerinden haftalar geçti ve ben döneli de bir hafta oldu. Burada geçirdiğim zaman benim için yeryüzündeki cennet olsa da, Scar'ın varlığına rağmen, koltuğumun ucunda diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Ama şimdi? Hawk'ın etkileyici bir hızla iyileşmesini izlerken küçük bir kız gibi sersemlemiş durumdayım.

Her şeyi itiraf ettiğimden beri bana sarılarak uyuyor ve beni ne kadar özlediğini ve birlikte olmasak bile her zaman ona ait olduğumu mırıldanıyor.

Sanki bunun hala bizim bir parçamız olup olmadığından emin değilmiş gibi sarılmak istemesini seviyorum. Adımı bir dua gibi fısıldamasını ve sonra lanetliyormuş gibi hırlamasını seviyorum. Gecenin bir yarısı beni uyandırmasını seviyorum çünkü bana doyamıyor. Gece seksimizi, sabah seksimizi ve gün ortası seksimizi seviyorum. Ellerini ya da gözlerini benden uzak tutamamasını seviyorum. Sahipleniciliğini ve koruyuculuğunu seviyorum.

Onu seviyorum. Sikeyim. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

Kalbim nihayet doluyor ve duyguların saldırısı beni bulutların üzerindeymişim gibi hissettiriyor.

Dikkatini dağıtmamak için Hawk'ın arkasında duruyorum - ve sırtının sert çıkıntılarını ve şortlu kıçını tamamen görebiliyorum.

İşin kötü tarafı, benden çok da uzak olmayan bir yerde Crow ve Scar koşma yarışına girmişler ve çocuklar gibi didişiyorlar.

"Sadece söylüyorum Crow-Man, beni uzun bir koşuda yenemezsin." "Denemek ister misin, psikopat?"

"Fransa'nın İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilere yenilmeden önce sadece 46 gün dayanabildiğini biliyor muydunuz?"

Onun omzunu dürtüyor. "Kaçıyorsun, değil mi?"

Tişörtünün üzerinden karnına dokunmadan önce şeftali rengi tırnaklarını kontrol ediyor. "Sence Ink benim için bir kapatma dövmesi yapabilir mi?"

Bu yeni bir şey. Yara izinden hiç utanmazdı. Tüm dünya görsün diye yarasıyla dolaşırdı.

Hawk şınav çekmeyi bıraktı ve Scar'ın üzerinde yükselmek için tam boyuna atladı. "Onun adını bir daha ağzına almayacaksın."

Aman Tanrım. İşler sarpa sarmadan önce ona Ink'le olan planımdan bahsetmeliyim. "Ama o örtüye ihtiyacım var!"

"Neden şimdi?" Hawk kollarını geniş ve çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu da 3D Hawk dövmesini belirgin ve tehditkâr kılıyor.

Crow, Scar'ı zorlamaya devam eder ama Scar, İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili rastgele verdiği bilgilerle söner.

"Bir yerin kesilmiş," dedim Crow'a, karısının bakması için kolunu işaret ederek. İçecek bir şeyler hazırlayarak evin içinde kayboldu.

Hawk, Crow'a bir bakış fırlattıktan sonra kaşlarını parıldayan masmavi gözlerinin üzerine çekerek bana doğru dönüyor. "Sanırım yaram azıyor."

Bir saniye içinde onun yanındayım, parmaklarım alçıda geziniyor. "Enfeksiyon mu? Kahretsin, kendini fazla yormamalıydın. Eloise'i çağırayım da bir baksın."

"Hayır." Hawk omzunun üzerinden bana baktı. "Sadece bunu yapmaya devam et." Parmaklarım alçının etrafında geriliyor, kafam karışıyor. "Bu mu?"

Hiçbir şey söylemeden olumlu bir ses çıkarır.

"Bir ipucu bul, kızıl saçlı." Crow alaycı bir tavırla başını sallarken Scar'ı bir kol boyu uzakta tuttu. "Yaralı değil, sadece koca bir bebek gibi ellerini üzerinde istiyor."

Hawk ona sert bir bakış attı ve onaylamak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Koluna vurdum. "Gerçekten yaralandığını sanmıştım."

Dudakları gülümseme ile sırıtmanın karışımı bir şekilde kıvrılıyor ama hiç de özür diler gibi görünmüyor.

"Bahse girerim ucuz hemşire pornolarındaki gibi onu daha iyi öptüğünü hayal ediyordur." Crow alay etmeye devam ediyor.

Hawk, "Bir hemşireyle evli olan sensin," diyor.

"Hashtag, yan. Flame'in sesiyle." Scar zıplıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Eloise, elinde bir tepsi limonata ve sırtında kucağıyla evin eşiğinde belirir.

Ona doğru koşuyorum ve tepsiyi masaya yerleştirmesine yardım ediyorum. Doğruluyor, bir eliyle şişmiş karnını sıvazlıyor.

Bu acıyı görmezden gelmeye çalışsam da, yine de bana çarpıyor. Buna asla sahip olamayacağım.

Bu hayatta değil.

Çocuğumu koruyamadıktan sonra anne olmayı hak etmiyorum.

"Bir içki ister misin?" Eloise sorar, Fransız aksanında 'R' harfi daha belirgindir.

"Belki daha güçlü bir şey."

İnliyor. "Eğer ben bir bira bile içmeden acı çekmek zorunda kalırsam, herkes çekecek."

Tam oturmasına yardım edecektim ki arkamdan bir kol köprücük kemiğime dolandı. "Hey, aşkım."

Göz kırpamıyorum, düşünemiyorum ya da erkek parfümünü doğru düzgün koklayamıyorum.

Hawk bize doğru koşuyor, bir bardak limonatayı parçalıyor ve üzerimdeki varlığı çekiştiriyor.

Kan yere sıçradığında çığlık atıyorum.

HAWK

Geçmiş karmakarışıkken bugünü düzeltemezsiniz.

Kırmızı görmekle ilgili bir deyim vardır. Bazıları bunun sadece öfke için kullanılan bir ifade olduğunu düşünür.

Öyle değil.

Ink'in kolu Mist'in omuzlarına dolandığı anda lanet olası kanı gördüm. Ve daha iyi hissetmek için onunkini dökmem gerekiyordu.

Yüzüne yumruk atıyorum, dudağından kan fışkırıyor. Onun güzel çocuk yüz hatlarını mahvedeceğim ve tanınmaz hale gelene kadar camla keseceğim.

Bu çok gecikmiş bir adımdı.

"Bırakın onu." Kafama üç silah dayanıyor.

Ink'in lanet köleleri. Yemin ederim ağaçta falan yetişiyorlar.

Bir kadın ve iki erkek etrafımda dar bir daire oluşturmuş, hepsi de siyah deri kıyafetler giymiş ve boyunlarından ayak parmaklarına kadar dövmelerle kaplı.

"Benimle onlarsız dövüş," diye hırlayarak onu şık gömleğinin yakasından tuttum.

Herif altın çocuk edasıyla gülümsüyor ve dişlerine kan bulaşıyor. "Vuruldun. Hiç eğlenceli olmazdı."

"Bunu eğlenceli hale
getireceğime söz veriyorum."

"Bu adil olmaz."

"Ne zamandan beri neyin adil olduğunu önemsiyorsun?"

"Bilmiyorum." Sırıtışı genişliyor. "Ama yine de Mist'in bedenini işaretlemem gerekiyor ve benden nefret etmesini istemiyorum."

Onu öldüreceğim ve ölürsem de cehenneme gideceğim.

Kırmızı bir yeleli aramıza girdiğinde yumruğumu kaldırıyorum. Sis beni geri itti ve ortada durup bana baktı, omuzlarını dikleştirdi. "Yeter artık." Omzunun üzerinden Mürekkep'e bakıyor. "Onu kışkırtmayı bırak, seni şeytan."

Göğsüm sertçe inip kalkıyor ve lanet bir hayvan gibi hırlamaya direniyorum. Tek gördüğüm, ben yokken bu piçin Sis için orada olduğu onca yıl. Kendimden nefret ediyorum ve bunun için Ink'i öldürmek istiyorum.

Mist elini koluma koyuyor, parmak uçlarına basıyor ve dudaklarını dudaklarıma mühürlüyor. Kırmızı hale yavaşça kayboluyor ve yerini leylak kokusu ve sertliğime karşı yumuşak kıvrımları alıyor.

Onu öperken homurdanıyorum. Onu ters çevirme ve dünyanın önünde bu kadının benim olduğunu görme dürtüsüne direnirken kollarım sahiplenici bir şekilde beline dolanıyor.

O zaman onu çıplak gördükleri için hepsini öldürmem gerekecek.

Önce Mist ayrılıyor, dudakları şişmiş ve yanakları kızarmış, o küçük çiller zar zor görünüyor. Birbirimize bir saniye kadar uzun süre bakıyoruz ve etrafımızdaki dünya yok oluyor.

Sadece ben ve o, tıpkı yıllar önce olduğu gibi.

Mist'e kelimelerle ve duygularla anlatamayacağım şekilde bağlıyım. O benim hayatımın özü. Onsuz, sadece nefes alma eylemi bile ruhumu kara, boş bir deliğe çekiyordu. Ancak o yakınlarıma dönüp damarlarıma renk saçtığında hayata dönebildim.

"Uh..." Scar ürkütücü derecede yakın. Kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi önce yüzüme sonra da Mist'e bakıyor. "Neden birbirinizin yüzünü yemek ister gibi öpüştünüz?"

Scar ilk kez gerçekten kafası karışmış görünüyor. Bakışları sanki bulmacanın eksik bir parçasını arıyormuş gibi ifadelerimiz arasında gidip geliyor. Öldürme, manipüle etme ve kaos yaratma konusunda bir usta ama iş duygulara gelince tam bir çöp.

On beş yıl boyunca ben de öyleydim.

"Bunu sen de yapıyorsun!" Scar suçlayıcı bir parmakla Eloise'i Ink'in yardakçılarından uzak tutan Crow'u işaret ediyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Crow bir omzunu kaldırır. "Bunu hissetmelisin, psikopat." Eloise'i kapıdan içeri sokuyor ve bize el sallıyor. "Ucube gösterinizden çıktık."

Scar neredeyse komik bir ifadeyle, "Bu bir cevap değil, Karga Adam," diye tersledi. Öfkelendiğinde ve kafası karıştığında çok komik oluyor.

Ink eğilip kulağına fısıldıyor - hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Onlar ucube, Scar. Onları görmezden gelip dünyayı yok etmeye ne dersin? Çağırayım mı?"

"Ara!" Sıçrıyor, yüz ifadesi aydınlanıyor.

"Çok hain bir hergelesin, Scar," diye mırıldanıyorum, Mist'i hâlâ sahiplenerek yanımda tutuyorum.

"Gücenmek yok Hawky." Tekrar Ink'e bakıyor. "Oooh, bu arada, hâlâ Omega'da mısın?"

Derin düşüncelere dalmış gibi bir elini topuzunun üzerinde gezdiriyor. "Hiç havaya yükseldin mi Scar?"

"Meditasyon yapıyorum."

"Aynı şey değil. Havada süzülmek, yerden havaya doğru süzülmektir."

"Kulağa eğlenceli geliyor!"

"Sokaklarda yürürken herkesin çıplak bir şekilde havalandığını gördüğünüzde değil." Bir esrar alıp iki elinin arasında yuvarlıyor. "Omega'nın geri çekilmesi böyle kötü bir iş."

Scar sanki daha az umursamıyormuş gibi bir omuz kaldırdı. "Benim için örtbas dövmesi mi yapacaksın?"

"O porselen tenin üzerinde mi? Ara." Sırıtıyor ve başlarını sallayıp çalıların arasına dağılan üç yardımcısına işaret ediyor.

O burada olduğu sürece, küçük psikopat grubu asla gitmeyecek.

"Ama önce." Müstehzi bir bakışla Mist'e bakıyor. "İş için buradayım, Misty."

"Ona öyle demeyi kes," diye bağırdım.

"Ne?" Masum numarası yapıyor. "*Misty*?"

Hellion'u çıkarmaya başlıyorum, böylece onun güzel çocuk özelliklerini mahvedebilirim, ama o kolumu sıkıca tutuyor ve yalvaran bir bakışla beni durduruyor.

Bana öyle bakarsa her şeyi yapacağımı biliyor. Bana son bir

kez başını sallayarak Ink'e "Özel olarak konuşalım." dedi.

"Sikeyim hayır," diye homurdanıyorum. "Bu şerefsizle özel zaman geçirmek yok."

"Hawk, dostum." Ink başparmağının ucuyla kanlı ağzının kenarını siliyor ve esrarı dudaklarının arasına tıkıştırıyor. "Eğer onu arkadaşlarından uzak tutarsan, buna zehirli ilişki denir."

"Hawk, lütfen." Mist ela bakışlarındaki saf çaresizlikle kolumu daha sıkı kavrıyor. "Sana her şeyi anlatacağım."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Anlatacak *daha çok şey* mi var? Ink ile sırları mı var?

"Bekle. Ona takipçiden bahsetmedin mi?" Mürekkep alay ediyor.

Çenem sıkıştı. O başından beri biliyordu ama ben bilmiyordum. Onu kesip köpekbalıklarına atmak için bir neden daha.

Mist sertliğimi hissetmiş olmalı ki "Kapa çeneni Mürekkep" dedi.

"Hayır, devam et!" Scar onun kolunu tutuyor ve büyük, yıldızlı ve yaramaz gözlerle ona bakıyor. "Bize daha fazlasını anlat, Inky."

"Hmmm," gözlerini uzaklara dikiyor. "Sanırım beni dışarı çıkarmak için Hades'le bir anlaşma yaptığını sana söylemedi?"

"Mürekkep!" Sis bağırır.

"Oh, ve az önce onun benim adıma kendini teklif ettiğini öğrendim." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Çok duygulandım Misty."

Sanki biri göğsümün içine uzanmış, lanet kalbimi sökmüş ve parçalara ayırmış gibi hissediyorum. Ink'in peşinden gidecek enerjim yok. Aptal gibi göründüğünden emin olduğum bir ifadeyle Mist'e bakıyorum.

Dudakları titriyor ve beni daha sıkı kavrıyor. "Açıklayabilirim."

"Beklemek zorundayım," diye devam ediyor Ink, havada dalgalanan gerginlikten habersiz. "Takipçi hakkında. Mükemmel bir tuzağım var..."

Ben dönüp içeri girerken sesi arka planda kayboluyor. Mist beni durdurmaya çalışıyor ama kolunu çekip kurtarıyorum.

Yukarı çıktığımda öfkeden deliye dönmüştüm. Gördüğüm her şeyi kırıp dökmek ve bütün evi yerle bir etmek istiyorum. Sonra evi birkaç gün önce onun için aldığımı hatırlıyorum. Buranın bizim evimiz olmasını istiyordum ve ona sürpriz yapmak için tapuyu saklamıştım.

Sonunda hayallerimizi gerçekleştirmek istedim. Çünkü çocuğumuzu kaybetmemize ve neredeyse birbirimizi kaybetmemize rağmen, yollarımızı birbirimize geri bulduk.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Bunca zamandır Ink'in yerine kendini Hades'in cehennemine sunmayı planlıyordu.

Yumruğumu duvara vuruyorum ve boğazımdan bir hırıltı dökülüyor.

Merdivenlerde Mist'i gördüğümde yumruklarım durdu. Sanki yaralı, dengesiz bir hayvanmışım gibi dikkatli adımlarla bana yaklaşıyor. "Bunu onun için yapmadım. Senin için yaptım."

Acı bir şekilde gülüyorum. "Bahanen bu mu?"

"Takipçiyi yakalayabilecek tek kişi Ink. Yöntemleri ve oyun sistemleri birbirine benziyor."

"Onun lanet bir sapık olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ink enerjisini kendisine faydası olmayan bir şey için harcamaz. Onu benim kadar iyi tanımıyorsunuz."

"Belli oluyor." Gitmek için döndüm.

"Sonuna kadar dinle, lanet olsun." Kolumu sertçe kavradı ve beni geriye savurdu. "Ink bir süredir takipçinin izlerini inceliyordu. Bu yüzden ona ihtiyacım vardı. Eğer bunu yapmanın tek yolu kendimi Hades'e sunmaksa, o zaman her şeyi baştan yaparım." Omuzları kamburlaştı. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylediğimde bunu anladığını sanmıyorum."

Bileğinden tutup onu odaya sürüklüyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Onu yatağa yapıştırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bir iniltiyle dudaklarını açıyor. Dilimi içine sokuyorum ve sanki bu dünyadaki son günümmüş ve beni hayatta tutan tek şey oymuş gibi onu öpüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı, elbisesini tutan askıların zavallı bahanelerini aşağı çekerken.

"Hayır, anlamıyorsun. Ben...oh..."

Ağzım sıkı pembe meme uçlarından birini bulduğunda sırtını dikleştiriyor. Sertçe ısırıyorum ve diğerini de aynı sertlikte çimdikliyorum. Mist çığlık atıyor ve elimi külotunun içine soktuğumda sırılsıklam oluyor.

"Anlamayan sensin, Hellion. Bu," diye onu sertçe avuçluyorum, ne kadar çözüldüğünü görünce inliyorum. "Bu benim." Meme ucunu tekrar çimdikliyorum. "Bu da benim. Sen. Benimsin. Benimsin. *Benimkinin* ne demek olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

"Ama -"

"Ama yok. Artık hiçbir yere gitmene imkân yok." "Ama Hades ve..."

Bir elimi ağzına koydum ve şortumu indirdim. Zaten taş gibiydim. "Seni unutulana kadar becermek üzereyken onun adını anma."

Mist çılgınca başını sallıyor ve elimi amına götürdüğümde ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum.

Onu ters çeviriyorum, böylece elleri ve dizleri üzerinde, sıkı kıçı tam görünümde. Avuç içim sırılsıklam olana ve hem zevk hem de acı içinde haykırana kadar art arda şaplaklar atıyor.

Elime karşı kıpırdanıyor, daha fazlasını istiyor. Ona bunu veriyorum. Ona her şeyi veriyorum. Biz on beş yıl önceki çocuklar değiliz. Tutkumuz saflığının bir kısmını kaybetti ve ham, güçlü bir kuvvet kazandı. Her şey birbirimizi tüketmek ve asla yeteri kadar sikişmemekle ilgili.

Bugün, o tamamen ve bütünüyle benim olacak.

Parmaklarım ıslaklığını kıvrımlarından yavaşça açılan göt deliğine doğru yayıyor. Başlangıçta olduğu gibi sertleşmiyor. Aksine, başparmağımı acıyan kıç yanaklarının arasında hissettiğinde inliyor. Bakire kaldığını anladığım günden beri onu daha önce dokunmadığım yerlere hazırlıyordum.

Sikimi girişine sürtüyorum ve içinden bir titreme geçerken diğer girişine doğru sürüklüyorum.

Sırtını kamburlaştırırken parmaklarım ağzını buluyor. İşaret ve orta parmağımı küçük, sıcak ağzına alıyor. Onu ilk kez parmağını ağzına sokarak mastürbasyon yaparken gördüğüm ve aynı yatakta uykusunda bunu tekrarlayıp adımı inlediği anı hatırlamadan edemiyorum.

"Siktir, Hellion. Her santimine ihtiyacım var," diye fısıldıyorum kulağının yanına ve hassas noktalarıyla oynamamı ne kadar sevdiğini bilerek yalıyorum.

"Bana sahip olabilirsin," diye mırıldanıyor parmaklarıma karşı, kıçını taş gibi sert aletime doğru sallıyor. "Tamamen seninim."

Bu kelimeler benim için çok önemli. İki parmağım aynı anda dar amına girerken kıçına sokuyorum.

Aynı anda hem çığlık atıyor hem de inliyor. Ağzını serbest bırakıyorum çünkü çığlık atmasını istiyorum. Bütün evin onun kime ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Ve çığlık atıyor.

Hellion daha önce tepkisini gizlemiş olabilir ama şimdi kontrolden çıkmış bir halde geliyor. Beni itiş kakış karşılama şekli, sırtını kamburlaştırıp bana açılma şekli beni çılgına çeviriyor.

Bu kadın için her zaman biraz deli olmuşumdur.

Ellerim vücudunun her yerinde, hassas meme uçlarını sıkıyor, kalçalarını kavrıyor ve onu sikime doğru çekiyorum. Vücudum arkadan onunkini kaplıyor, böylece her yerinde, etrafında ve her yerinde onun içindeyim. Sikim onun dar götüne girip çıkıyor. Parmaklarım amındaki ritme uyuyor ve serbest elimin parmakları ağzını dolduruyor. Dudaklarım boynunu ve kulağını buluyor ve ısırıp emiyorum, inledikçe ve adımı tekrar tekrar haykırdıkça onu sertçe işaretliyorum.

Tenin tene her çarpışında yatak gıcırdıyor. Birbirimize o kadar bağlıyız ki, sanki birbirimizin bir uzantısı gibiyiz.

"Bana benim olduğunu söyle, Hellion," diye inliyorum boynuna karşı, ısırık izleri bırakarak.

"Her zaman öyleydim." Şehvet dolu bir sesle nefes alıyor, vücudu etrafımda sıkılaşıyor.

İtişlerim hayvani bir hal alıyor. "Ve hep öyle olacaksın."

Sanki sözlerim bir afrodizyakmış gibi, nefes kesici bir çığlıkla etrafımda dönüyor. Boyumu sıkıyor, ama ben devam ediyorum, devam ediyorum, devam ediyorum, birikimin beni tüketmesine izin veriyorum. *Onu tüketmesine.*

Beni ne kadar delirttiğini bilmesini istiyorum. Uyuşturulduğumda ve aklımı kaçıracak kadar işkence gördüğümde bile onu ne kadar çok hayal ettiğimi.

Onu lanetlediğimi düşündüğümde bile, o her zaman benim kurtuluşumdu.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşalıyorum ve bedenimin onunkinin üzerine düşmesine izin veriyorum.

Bizi çevirdiğimde çok ağır nefes alıyor, böylece üstümde yatıyor ve ben onu ezmiyorum.

"Oh, vay canına... bu..." diye yutkunuyor, dirseklerini göğsüme dayıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "*Vay* canına."

Saçının bir tutamını yüzüme yaklaştırıp leylak kokusunu içime çekerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Alt dudağını ısırıyor. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum Hawk."

Dudaklarım onunkileri buluyor ve ikimizden de iniltiler koparan bir yumuşaklıkla onu öpüyorum.

Uzun puslu dakikalar boyunca yavaş, tutkulu ve doyumsuz bir özlemle öpüşüyoruz.

Bu anın bitmesini istemiyorum ama o sıkıntılı ela gözleriyle "Şimdi ne olacak?" diye sorduğunda bitiyor.

"Şimdi, koşman gerek."

HAWK

Hell sadece bir isim.

"Kaçmamın imkanı yok." Mist yatağın önünde, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir halde yanımda duruyor.

Tek odaklanabildiğim şey tişörtümün onun uzun, ince bedenini nasıl sardığı.

Onu benim kıyafetlerimin içinde görmenin bana hissettirdiği bölgesel duyguya alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Yatağın üzerine dökülmüş silahlarımı kontrol ediyorum. Mühimmat, şarjörler ve keskin nişancı tüfeğim.

Ink hâlâ aşağıda Scar'la birlikte, muhtemelen 'dünyayı yok etmenin' en psikotik yolunun ne olduğunu tartışıyor.

Sise yardım edecekse kalabilir. Onu sonra da öldürebilirim.

"Hawk!" Parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Kendi dünyanda kaybolmayı ve beni görmezden gelmeyi bırak."

"Seni görmezden gelmiyorum." Yarı otomatik silahımın haznesindeki mermileri tıkırdatıyorum. "Söylediğin her şeyi duyuyorum."

"O zaman bana ne yaptığını söyle." Sesi alçalır. "Hades'le anlaşma yapıldı."

"Hades'le hiçbir şey yapılmaz." Yüzümü ona döndüm, hâlâ silahı tutuyordum. "Ink sana oranın nasıl bir yer olduğunu anlattı mı? Omega yoksunluğu bunun sadece başlangıcı. Fiziksel işkence hiçbir şey değildi. Beni mahveden zihinsel işkenceydi. Bana sürekli senin dövülme görüntülerini gösterip durdu. I

tekrar tekrar izledim. Eski ve eğitim günlerinden kalma olduğunu biliyordum ama izledikçe çizgiler daha da bulanıklaştı ve senin hiçbir şey yapamadan tekrar tekrar öldüğünü gördüm. Bu beni çılgına çevirdi."

"Hawk..." Elini koluma koydu.

"Sana da aynısını yapacak ve seni yok edecek çünkü Nero'yu senin öldürdüğünü düşünüyor. Gitmene asla izin vermeyecek."

"Anlaşmayı yaptığımda buna hazırdım." Parmakları titriyor olsa da dudaklarını büzüyor.

"Beni tekrar terk etmeye hazır mısın? Geçmişi tekrar mı ediyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır!"

"O zaman ne oluyor? Çünkü sana sahip olduğumu düşündükçe, parmaklarımdan daha hızlı kayıyorsun. Benim seni düşündüğüm kadar sen de beni düşündün mü? Senin benim her lanet düşüncemi yuttuğun kadar ben seni tükettim mi? Bazen bizi umursamadığını bile hissediyorum."

"Siktir git, Hawk." Çantasını karıştırırken gözleri yaşarıyor ve çok tanıdık bir günlük, ona verdiğim hançer ve attığını sandığım yüzüğü çıkarıyor. Onları sert parmaklarıyla göğsüme doğru itiyor. "Bunlar her zaman benim hazinem ve her yere yanımda taşıdığım tek eşyalarım oldu. Ne zaman onları tutsam, senin orada olduğunu hayal ettim ve bunca yıl bundan güç aldım. Uyanıkken her düşüncemde ve uyurken her rüyamda sen vardın. Eğer bizi önemsemediğimi düşünüyorsan, siktir git."

"O zaman gitme." Sesimin düşmesine izin verdim. "Sakın gitme."

"Ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra bunu istediğimi mi sanıyorsun? Ama... ama... Sana artık çocuk veremem ve seni güvende tutmazsam da lanetleneceğim."

"Çocuklar umurumda değil, Hellion." Elimle çenesini kavrıyorum. "Önemsediğim tek şey sensin."

Gözyaşlarını geri kırpıyor. "Ama o zamanlar çok çocuk istediğini söylemiştin..."

"O çocuğu ve gelecekteki çocukları istememin tek nedeni senin onların annesi olacak olmandı. Senden gelmeyen çocuklara ihtiyacım yok."

Boğazından bir hıçkırık kopuyor ve başını göğsüme gömüyor. "Birkaç kelimeyle bunca yılı göğsümden nasıl kaldırabilirsin?"

"Sarılmak mı?" Ben soruyorum.

"Sarıl," diye gözyaşlarının arasından bir kahkaha attı. Günlükleri ve hançeri bir kenara bırakıp onu kucaklıyorum.

Elim onunkini buluyor ve yüzüğü her zaman parmağında ait olduğu yere yerleştiriyorum. "Bu sefer çıkarma. Ben uygun bir teklif bulana kadar benim için sakla."

"Hawk..."

Dudaklarımı alnında gezdiriyorum. "Her şey bitene kadar bekle."

Islak kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Hades'le mi savaşıyoruz? Ghost ve diğerlerinden yardım isteyebilirim ama onunla tam bir savaşa giremeyeceğimizi biliyorsun. Hâlâ bazı Zero'lara sahip olmasının yanı sıra, bizi köpek gibi avlayacak uluslararası gizli ortakları da var."

"Hades'le savaşmıyoruz."

Arkama uzanıp Eloise'in geride bıraktığı anestezi dolu şırıngayı alıyorum. "Savaşan ben olacağım."

Mist tepki veremeden şırıngayı koluna saplıyorum. Gözleri açılıyor ve sonra ihanet ve saf dehşetle doluyor. Sadece iğneden korkmuyor. Benden korkuyor. Parmakları koluma saplanıyor ve başını sallıyor. "Hayır... Haaaawk.... Pleaaaase...."

Tutuşu gücünü kaybediyor. Gözleri kapanırken usulca inliyor ve kollarımda gevşerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Saçlarını okşuyorum ve alnına son bir öpücük konduruyorum. "Her şeyi riske atacak tek kişi sen değilsin, Hellion."

Onun için en kötü cehennemime geri dönmeye razıyım.

MIST

Geçmiş, bugünümüze ve geleceğimize musallat olduğunda geçmişte kalamaz.

BIRI OMZUMU SARSIYOR. Uzuvlarım kasılıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

İrkilerek uyandığımda kendimi Ink ve Scar'ın yanımda olduğu bir yatakta buluyorum. Omzumu sallayan Ink'ti. Scar yatağın ayak ucunda meditasyon yapıyor.

"Hawk nerede?" Yanaklarımı siliyorum. Neden bir rüya için ağlıyorum ki?

Scar meditasyona devam ediyor. Tişörtünün üzerinde 'Yasak Fantezi' yazıyor ve benimle alay ediyor gibi görünüyor.

"Gitti," diyor Ink her zamanki rahatlığıyla. "Onu yakalayamadık. Kontrol etmeye geldiğimizde gitmişti."

"Hayır..." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve uzuvlarım güçsüz hissediyor. Sanki... uyuşturulmuş gibiydim. "Hayır. Bu sadece bir kabustu. Böyle bir şey olmadı."

Saate bakıyorum. Bu odada Hawk'a sarılmamın üzerinden üç saatten fazla zaman geçmişti. Göğsüm düğümlenmiş bir halde yatağa geri düşerken denge için yatak direğine tutunuyorum.

Her şeyi riske atacak tek kişi sen değilsin, Hellion.

Son sözleri puslu beynime geri süzüldü. Hawk benim adıma Hades'e gitti. Benim adıma ölecek.

Belki de çoktan ölmüştür.

Mide bulantısı beni bıçaklıyor ve banyoya koşup tuvalete yığılıyorum. Nefes alamadan tuvalete yapışıp kalıyorum.

Nasıl yapabildi?

Onu terk etmemle ilgili onca vaazdan sonra, bunu bana nasıl yapabilirdi?

Geçmişte onun tarafından parçalanmaktan zar zor kurtuldum. Yarayı zar zor dikip kapattım ve şimdi o yarayı tekrar deşiyor.

"Sis." Ink banyonun eşiğinde duruyor, kaşları çatılmış. "Eğer bir şeyler yapmak istiyorsan kendini toparlamalısın."

O haklı.

Acıma partisinin şu anda bana bir faydası olmaz.

Ayağa fırlıyorum, musluğu açıyorum ve yüzüme su sıçratıyorum. Hışımla yanından geçip odaya giriyorum ve kıyafet bulmak için gardırobu karıştırıyorum. "Onun peşinden gidiyorum."

"Sonra ne olacak?" Ink hâlâ banyonun kapısına yaslanmış durumda ama şimdi yüzü bana dönük.

"Hades'e Nero'yu öldürdüğümü söyleyeceğim." Siyah pantolonu kaptığım gibi bacaklarımdan yukarı çekiyorum. "Kanıt olarak benim silahım var, Hawk'ınki değil."

İç çekiyor. "Ve eminim Hawk, Hades'i bunu yaptığına ikna edecek bir şey söyleyecektir."

Scar kehribar rengi gözlerinden birini aralıyor. "Hades Noel hediyesi olarak ikinize de sahip olmayı çok isterdi."

"Umurumda değil." İkisiyle de yüzleşiyorum.

Uzun zamandır ölüyüm, eğer final Hawk'la olacaksa, bunu memnuniyetle karşılarım. Hayır. Buna *ihtiyacım var*. Bir daha onsuz yaşamamın imkanı yok.

Ya birlikte yaşarız ya da birlikte ölürüz.

"Sadece takipçimi bul, Ink." Eşofman ayakkabılarımı alıp ona doğrultuyorum. "Onun ölmesini istiyorum."

"Öldüğün zaman fark eder mi?" Bir kaşını kaldırır.

"Evet. Bana yaşattığı onca cehennemden sonra sonsuza dek mutlu yaşayamayacak."

Sadece benim hayatımı mahvetmekle kalmadı, Hawk'ınkini de mahvetti.

Mahvettiler.

Hayatımız. Bu ev. O masum gençlik hayali.

"Aslında." Bakışlarımı Scar'a çeviriyorum. "Bırak onu korkunç cinayetlerinden birinde öldürsün."

Ink parmağını alt dudağında gezdiriyor. "Beni yaraladın Misty. Hey Scar, kimin cinayetinin daha korkunç olduğuna dair bahse girmek ister misin?"

"Ara!" Gözlerini açmadan bağırıyor.

"Bu arada." Mürekkep yine bana bakıyor. "Sana takipçi için bir tuzak olarak ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Seni kullanacağım."

"Ne istersen yap." Çantamı ve silahımı alıp kapıdan çıktım.

Ya Hawk'ı kurtarırım ya da denerken ölürüm.



İngiliz toprağına ayak bastığım anda, havaalanındaki ankesörlü telefondan Molly'yi aradım. Desteğe ihtiyacım var. Onu tehlikeye atmak istemiyorum ama Hades'in oyun alanına da sigortasız girecek değilim.

Eğer bir şeyler ters giderse, kızları hedef alabilir ve Molly'nin onlarla ilgilenmesine ihtiyacım var.

İki kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Benim, Molly."

"Misty!" Çığlık atıyor. "Neden daha önce aramadın?! Acil bir durum var."

"Acil bir durum mu?"

"Sarah ve Jessica'yı korumak için koyduğum adama ulaşamadım."

"Ne?" Ne zamandan beri bir erkek? Bu kızları rahatsız ederdi, özellikle de onun bir katil olduğunu biliyorlarsa.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bu çok garip." Diğer tarafta bir telaş var. "Ben oraya gidiyorum. Benimle orada buluşmak ister misin? Neredesin?"

"Heathrow."

"Oh, güzel. Onlara benden önce ulaşacaksın."

Sinirli bir iç çekişle telefonu kapatıyorum ve alnımı tekrar tekrar ankesörlü telefona vuruyorum.

Buraya gelirken kendimi zor tutuyor ve aklımı toplamaya çalışıyordum. Karmakarışık ve korkutucu düşüncelerimi yatıştırmak için Hawk'la geçmişte yazdığımız tek satırlık yazıları tekrar okumak üzere günlüğü aldım. Onun yerine, işkenceden sonra Çukur'dan serbest bırakıldığı zamandan beni uyuşturduğu zamana kadar yazdığı birkaç not buldum. Gözlerim yaşardı ve Hawk'ın güçlü olduğunu ve Hades'in onu kolay kolay yıkamayacağını söyleyip durdum. Sonra ben

Birkaç ay önce ona yaşattığı cehennemi ve neredeyse delirmek üzere olduğunu hatırlayın.

Ve şimdi de bu. Hay sikeyim.

İzleyenler bana yargılayıcı bakışlar atmaya başladı. Kafamı vurmayı bıraktım ve havaalanından hışımla çıktım.

Gölge ve Alev'i çağırıyorum. Onlara yalvarıyorum. Evet, yalvarıyorum. Aslında Shadow'a benim için bir şey yapması için yalvarıyorum, öyle ki onu susturuyorum. Hawk'ı bulmalarına ihtiyacım var ve Shadow'un Çukur'dan yeni döndüğünü düşünürsek, onu en iyi nerede bulacağını biliyor.

Flame'e gelince, ona bir iyilik sözü veriyorum ve o da yardım etmeyi kabul ediyor.

Jessica ve Sarah'nın kaldığı güvenli eve kalp atışlarım hızlanarak gidiyorum.

Başka bir durum olsaydı, önce Hawk'ın peşine düşerdim, ama o güçlü - bir dereceye kadar. Sarah ve Jessica değil. Eminim tüm bunları o lanet sapık yapmıştır. Bana güvenen masum kızları hedef alması için son mesajla onu kışkırtmış olmalıyım.

Onlara bir şey olursa kendimi affetmem.

Güvenli eve vardığımda zihnim karmakarışıktı. Molly'nin arabası burada değildi. Batı Londra'nın eteklerinde yer alan tek katlı küçük bir ev seçmişti. Uzakta sadece terk edilmiş fabrikalara benzeyen birkaç eski bina var.

Buranın on yıllardır boya görmemiş duvarları yamalı. Her şeyden çok terk edilmiş bir depoya benziyor.

Bakışlarım çalıların arasında ve uzaktaki eski fabrikalarda geziniyor. Paslı metal makineler uzun otların arasında uzanıyor. Havaya nem nüfuz ediyor ve uzaktan birkaç karga cıvıldıyor. Distopik bir filmden bir sahne gibi.

Belime bir bıçak sıkıştırıyorum, silahımı alıyorum, dolu olduğundan emin oluyorum ve sonra arabadan çıkıyorum.

Eve doğru ilerlerken dallar ve çakıl taşları ayaklarımın altında çıtırdıyor. Distopik bir varlığın üzerime atlamasını bekleyerek her yanımı kolaçan ediyorum. Buraya geldiğimden beri içimi kemiren ürkütücü bir his var ve bir türlü geçmiyor.

Evin yan tarafında durup bir pencere arıyorum. Ancak aralık duran bir kapı beni içeri davet ediyor. Silahın namlusuyla itiyorum.

Yüksek bir gıcırtı havayı dolduruyor. Duraklıyorum, silahımı kaldırıyorum ve etrafıma odaklanıyorum. Böyle anlarda, daha keskin duyulara sahip olabilmek için vücuduma Omega pompalanmasını tercih ederim.

Hiçbir şey kıpırdamayınca derin bir nefes alıyorum ve silahımı ileriye doğrultarak parmak uçlarımla içeri giriyorum.

Burası tamamen terk edilmiş bir depo. Işık, birkaç paslı, eski makineyi aydınlatmak için çatlak pencerelerden süzülüyor. Havada metal ve nem kokusu var.

Makinelerin arasından bir inilti geliyor. Sese doğru koşuyorum, silahım hâlâ ileride.

İniltinin kaynağını bulduğumda gözlerim açılıyor.

Sarah iki makinenin arasına sıkışmış, metal bir çubuğa kelepçelenmiş durumda. Gümüş koli bandı ağzını kapatıyor. Kurumuş gözyaşları ve rimel yanaklarından aşağı akıyor. Yarı ölü gibi görünüyor; sanki günlerdir yemek yememiş gibi çok zayıf ve kemikli. Makineden çıkan paslı bir çubuk yan tarafına saplanmış. Yarasından yavaşça, çok yavaşça kan damlıyor. Altındaki havuzdan anlaşıldığı kadarıyla Günlerdir olmasa bile saatlerdir böyle.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Lanet olsun. Lanet olsun!

"Sarah!" Yüzüne bir tokat atıp koli bandını yırttım. "Sarah, uyan!"

Gözleri açıldı ve beni görünce genişledi. "M-Mist...?"

"Evet, tatlım. Benim. Güçlü kalmana ihtiyacım var, tamam mı?" Duygularımı saklamak ve onun beni her zaman gördüğü kaya gibi kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"O... Jessie... O..."

"Seni buradan çıkaracağım." Çubuğu tutuyorum ama çekip çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Paslı olmasına rağmen, kan kaybından ölmesini engelliyor. Silahımı geri alıyorum ve kelepçesine ateş etmeyi tercih ediyorum. "Kımıldama, Sarah. Tamam mı?"

"M-Mist... o... o... o-"

Bir silah sesi başımın yanından tıslayarak geçti. Sarah'nın kafası duvara yaslanırken ve boş kahverengi gözleri hiçbir yere bakmazken kan gölünün içinde arkamın üzerine düşüyorum.

"Gürültücü kaltak."

Etrafımda dönüyorum ve on beş yıldır hayatımı mahveden kişiyi gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Molly?"

MİST

Hayat sona erdiğinde, ses çıkarmaz.

SUSKUN OLDUĞUM TEK ZAMAN çocuğumun bedenimden koparıldığını fark ettiğim zamandı. İçime kapandım ve ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olamadım.

Şimdi benim de nutkum tutuldu.

Molly, öğrencim ve en yakın arkadaşım, girişte duruyor. Arkasından gelen ışık yüzüne koyu gölgeler düşürüyor. File çorap giymiş ve gökkuşağı renklerinde saçları olan bir canavara benziyor. Elinde bir silah tutarken sakız çiğniyor ama hiçbir yere doğrultmuyor. Diğer elini Jessica'nın saçlarına dolamış, onu yerde sürüklüyor.

Jessica'nın ağzı gümüş koli bandıyla kapatılmış, kolları arkadan kalın bir iple bağlanmış. Jessica'nın yarısı yırtık, kirli elbisesi, sıyrık kolları ve bacakları üzerinde bir renk galaksisi sergiliyor. Molly'nin hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışıyor, sert ve çatlak zeminde dört ayak üzerinde sürünüyor.

En güvendiğim kişinin gözlerine bakarken hâlâ nutkum tutuluyor.
Molly. *Benim* Molly'*m*.

Jessica'nın acı dolu iniltilerine sağır, çağlayan gözyaşlarına körmüş gibi onu saçlarından tutup sürüklemeye devam ediyor.

Bu benim eğittiğim Molly. Çok güçlü olmasa da eğlenceli Molly. Bu, bunca zaman bana yardım eden Molly.

Ama yine de, o aynı değil. Benim tanıdığım Molly, Sarah'yı öldürmez ve Jessica'ya işkence etmezdi.

Silahımı aldım ve ona doğrulttum. "Bırak onu."

Molly durdu ve başını yana eğdi. Benimle göz temasını kesmeden silahının namlusunu Jessica'nın alnına dayadı. Jessica'nın yüz ifadesi donuyor ve kirden kirlenmiş yanaklarından koli bandının üzerine daha fazla gözyaşı dökülüyor.

"Fark ettin mi bilmiyorum Misty ama bu kaltağı o kaltağın peşine göndermem umurumda değil." Kendi kanında boğulmakta olan Sarah'yı işaret ediyor. "O yüzden akıllı ol, tamam mı? Silahını bırak ve bana doğru gönder."

Jessica'nın genişlemiş mavi gözleriyle karşılaştım ve biliyorum. Molly'nin onun hayatını bitirdiğinde gözünü bile kırpmayacağını biliyorum. Silahımı yere bırakıp ona doğru kaydırırken dudaklarımı büzüyorum. Bıçağım hâlâ yanımda.

Molly silaha bakmadan bir tekme atar.

"Neden?" Ayağa kalkıyorum ve Sarah'nın hala tişörtümden ve pantolonumdan damlayan ılık kanını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Jessica'ya sakin kalmasını umarak güven verici bir bakış atıyorum. Molly'nin manipülatif yönünü hep görmezden geldim ama bunun tek nedeni onun da hepimiz gibi hayatta kalmak için bunu yaptığını düşünmemdi. Ama belli ki bir amacı var ve bunu gerçekleştirmek için Jessica'yı öldüreceğinden hiç şüphem yok. Sarah'yı çoktan hayal kırıklığına uğrattım. Bu Jessica'ya olmayacak.

"Çukur'dan önceki hayatını hatırlıyor musun?"

Şaşırdım. Bunun konuyla ne alakası var?

"Tabii ki bilmiyorsun." Molly gözlerini devirir. "Omega ve tüm o boklar hafızanı silip süpürdü. Ama mesele şu ki Mist, ben hatırlıyorum. Mahvettiğin her şeyi hatırlıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin sürtük annen babamı bizden aldı. Onu baştan çıkardı ve kendine sakladı." Molly'nin açık kahverengi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyulaşıyor. "Scott benim babamdı. Benim babamdı!"

"Scott...? Oh. Erkek arkadaşın."

Başka bir yerde bir ailesi olduğunu bilmiyordum, ama yine de o zamanki anılarım en iyi ihtimalle yarım yamalak. Sadece tüylerimi diken diken ettiği ve annemin her zaman onun tarafını tuttuğu kısımları hatırlıyorum.

"Onların yaptıklarıyla benim hiçbir ilgim yok. Dokuz yaşındayken evden kaçtım," diyorum sakin bir tonda ve Molly'nin artan öfkesini bastırmaya çalışıyorum.

Jessica'ya baktığımda, Sarah'nın cesedine bakarken gözleri donuklaşıyor. Görüntüyü kısmen de olsa engellemek için yanlara doğru hareket ediyorum. Bu koşullar altında yapabileceğim tek şey bu.

Molly uzun, yaltaklanmaya değer bir kahkaha atar. "Elbette yaptın, ama Scott orospu anneni terk etmedi."

"Gerçekten mi, Molly?" Küçümseyici tonumu belli etmemeye çalışıyorum ama yine de belli oluyor. "Baban seni terk eden bir pislik olduğu için üzgünüm ama o ve annem deyip durduğun o kadın umurumda bile değil."

"Beni terk etmedi!" Çığlık atıyor ve Jessica'nın saçını öyle sert çekiyor ki Jessica tökezliyor ve boğuk bir çığlık bandı kesiyor.

"Tamam, yapmadı. Yapmadı." Onu sakinleştirmek için yumuşak bir ton kullandım. Çok heyecanlı ve böyle giderse Jessica'yı psikotik bir hareketle öldürecek.

"O iyi bir babaydı." Molly öfke dolu ses tonundan çok farklı, hülyalı ve mesafeli bir ses tonuna geçiyor. "O en iyi babaydı. Sürtük annen kanserden öldüğünde, annem ve benim için geri geldi. Birkaç ay mutlu olduk. Bizi dövdüğü doğruydu. Üzerimize bir şeyler fırlattığı doğru ama mutlu bir aileydik."

Bakışları bana öyle bir nefretle odaklanıyor ki, acıtıyor. Onun üzerine titriyor ve onu kan kardeşimmiş gibi koruyordum. "Sonra da soğukkanlılıkla öldürüldü."

"Ne...?"

"Biri evimize girmiş!" Jessica'nın saçlarını daha sert çekiştirirken omuzları geriliyor ve bağırıyor. "Babam meth sağlayıcılarından biri olduğunu düşünerek beni gardırobun içine sakladı. Ama değildi! Davetsiz misafir babamın boğazını bir kurbanmış gibi kesti ve babam kanlar içinde can çekişirken katil, 'Bu, ellerini Mist'e sürdüğün için' dedi. Ve sonra dışarı çıktı."

Dudaklarım ayrılıyor. Kahretsin. Molly, Hawk'ın benim yüzümden babasını öldürmesini izledi.

Bu hem Hawk'ın hem de benim ilk günahımdı. Ona annemin erkek arkadaşından bahsettiğim için ben. O da hakkı olduğu halde canına kıydığı için.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ne olduğunu bilmiyorum ama Molly ile konuşmak istiyorum. Gözlerinde yaşlarla sözümü kesiyor. "Annem haberi duyunca eve koştu ve yolda bir kaza geçirerek öldü. Polise, bir gençten daha yaşlı olmayan ama tereddüt etmeden öldüren katilden bahsettim. Ama tahmin et ne oldu Misty? Hikayemi anlattığım polis memuru Hades'in kontrolü altındaydı."

Bekle. Molly, Hawk'la yaşadığım trajediden birkaç yıl önce Çukur'a götürülmüştü. O zaman Scott'ı öldürdüğünü bilmiyordum ama benden hemen sonra öldürdüyse

Scott'ın kızı Molly'nin de hemen ardından The Pit'e katılması tesadüf değil.

"Hawk çoktan Hades'in keskin nişancısı olmaya başlamıştı," diye devam ediyor Molly aldatıcı bir sakinlikle. "Ben onun yerinde bir kayaydım. Önemsiz bir hiçtim. Hades'e karşı gelen yedi yaşındaki yetim bir kıza ne olur biliyor musun? Küçük çenesini kapalı tutması için Çukur'a kaçırılır."

"Molly..." Kalbim onun çocuk versiyonu için kırılıyor.

"Sorun etmedim." Kendi kendine konuşur gibi başını sallıyor. "Bu benim intikam alma şansımdı. İtiraf etmeliyim ki Hawk'a yaklaşmak imkânsızdı. O herkesi dışlayan korkunç bir pislik. Ama sen o kadar davetkârdın ki, çocuk oyuncağıydı. Tanrım. Gerçekten zayıf olduğuma inandın ve bana acıdın, beni eğittin ve kendini benim velinimetim olarak gördün. Ve bu seni mahvetti."

"Neden bahsediyorsun Molly?" Bunun gittiği yeri sevmiyorum.

"Biliyorsun, annem bana sabırlı olmayı öğretti. Babam bizi tekmeleyip dövdüğünde, tek yapmam gereken sonunda geçmesini beklemekti. Senden intikam almak istediğim doğruydu ama senin Omega pisliğine kıyasla zayıf olduğumu biliyordum. Sabırlıydım. Hem de çok sabırlıydım. Yıllar boyunca senin ve Hawk'ın nasıl birbirinizin dünyası olduğunuzu izledim. Seni mahvetmek için en çok önemsediğin şeyi elinden almam gerekiyordu: iğrenç küçük dünyanı."

Jessica'nın saçlarını evcil hayvanıymış gibi okşayarak sırıtıyor. "Görevlerinizde hep sizi takip eder ve yanınızdaki odada kalırdım. O motellerin en ince duvarları vardır. Sikiştiğinizi ve gelecek hakkında konuştuğunuzu duydum - bu arada iğrençti. Hamile olduğunu ve kaçmayı planladığını öğrendiğimde, sonunda hamlemi yaptım."

"Hayır... Hayır..." Bacaklarım titremeye başlıyor ve yumruklarım yanımda sıkılıyor.

"Evet." Gülümsemesi genişliyor. "Nero'nun seni ne kadar arzuladığını gördüm ve onu senin odana gönderdim. Ya senin ya da Hawk'ın onu öldürüp kaçacağını biliyordum, bu yüzden muhafızlara şüpheli bir kaçış planından bahsettim ve sizi yakaladılar. Hades'in kaçma girişimleri konusunda çok katı olduğunu bildiğimden, özellikle de değerli Zero'larından, zarar görmeden gitmene izin vermeyeceğini biliyordum. Bebeği kaybettin - ve her bebeği. Hawk ona ihanet ettiğini ve her şeyin bittiğini düşündü."

Kötü niyet ve saf sadizm geniş sırıtışını gölgeliyor. "Sen ağlarken Hawk'ın sana olan sevgisinin nefrete dönüşmesini izlemekten daha tatmin edici bir şey yoktur.

her gece uyumak için. Aaah güzel
zamanlar." Çıplak ellerimle ona
saldırdım.

Çocuğumun ölümüne sebep oldu. Tüm gücümle koruduğum hayatımı ve hayalimi öldürdü.

Molly silahını Jessica'nın alnına dayıyor. "Eğer o kaltağın beyninin yere saçılmasını istemiyorsan..."

Bir mucize eseri duruyorum. Göğsüm kabarıyor ve ellerim yumruk olmuş.

Onu öldüreceğim.

Onu ve aramızda olduğunu düşündüğüm her bağı öldüreceğim.

Onu.

"O zaman, bunca yıl sana şantaj yaptım." İç çekiyor. "Zevk aldım
Seni acı içinde görmek ve çok güçlü ve yüce olmaya çalışmak, ama Hawk ve bu kaltaklarda kendine bir zayıflık verdin." Jessica'yı saçlarından tutup sallar. "Seni yok etmeme izin verdin, bu yüzden sadece kendini suçlayabilirsin."

"Beni öldürmek istiyorsun, öyle mi?" Diye bağırdım. "Jessica'yı bırak da bu işi teke tek halledelim."

Molly uzun uzun ve yüksek sesle güler. "Seni öldürmek mi? Hayır. Seni *mahvetmek* istiyorum. Kan ve gözyaşı döktüğünü ve ölmüş olmayı dilediğini görmek istiyorum Misty. Tıpkı babamın boğazı kesilip açılırken o gardıropta yaptığım gibi."

"Neden şimdi? Neden onca yıl önce değil?"

"Takip cihazını çıkararak beni zorlamaya cüret ettin. Ve sana Hawk'tan uzak durmanı söylediğimde beni dinlemedin. Sonsuza dek mutlu olamayacaksın. Hayır. İkiniz de yalnız ve sefil bir şekilde ölmelisiniz." Silahını Jessica'ya doğrulttu. "Kıymetli sürtüklerinizle başlayalım."

Ya şimdi ya da asla.

Jessica'ya bakıyorum ve başını eğmesi için başımı sallıyorum. Başını eğiyor ve bir saniye içinde belime uzanıp bıçağı alıyorum ve Molly'nin silahı tutan eline doğru fırlatıyorum.

Silahı yere düşüyor, şıngırdıyor.

"Kaçın!" Jessica'ya bağırıyorum ve Molly'nin üzerine atlıyorum.

Neyse ki Jessica sendeleyerek ayağa kalkıyor ve depodan dışarı çıkıyor. Molly'yle güreşiyorum, böylece üstte oluyorum ve ellerini sıkıştırarak silaha uzanmasını engelliyorum. Beni tekmelemeye çalışıyor ama ona bu numaraları öğrettiğimi unutmuş gibi görünüyor. Dizlerimle kalçalarını kilitliyorum ve yüzüne yumruk atıyorum. Ağzından kan fışkırıyor.

Gülüyor. "Evet, Mist. Vur bana. Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

"Sen benim çocuğumu öldürdün." Onu tekrar yumrukluyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Bunca zamandır varlığımı cehenneme çeviren bu kaltağı kız kardeşim gibi seviyordum.

"Sen mahvolmuş benim hayat." Başka bir yumruk ve Bir başkası. "Sen her şeyi mahvetti!"

"Değil her şeyi." O tükürür aracılığıyla kanlı Dudaklar. "Orada Hala Hawk..."

Nefes nefese kalıyorum ama onu yumruklamayı bırakıp yakasından tutuyorum.

"Yüzüne bakmalısın, Misty!" Psikotik bir şekilde gülüyor. "Ne yaptın sen?" Onu sarsarak bağırıyorum.

"Bak, benim bir şey yapmama gerek yok. Hades yapacak. Hawk'ı çoktan topladı ve Hades'in Nero'nun katiline ne yapmaya söz verdiğini biliyor musun? Şu anda Çukur'un girişinde kafası asılı bir şekilde ölmüş olmalı."

Debriyajım titriyor ve nefesim uzun ve derin geliyor. Hawk...

öldü.

Hayır, hayır, hayır.

Bir kara delik beni içine çekiyor ve nefes alamıyorum, düşünemiyorum ya da var olamıyorum. Hawk ölmüş olamaz. *Ölmüş olamaz.*

"O yüz," diyor Molly hayretle, sonra da deli gibi gülüyor. "Bu tam da görmek istediğim ifade Misty. Bu senin her şeyini kaybettiğinin yüzü."

Beni itti ve silahı tutarak ayağa fırladı. Onu durdurmaya çalışmadım bile.

İstemiyorum.

Hawk öldüyse, ben bittim demektir. Tamamen ve tamamen biterim. Hayata sadece o içinde olduğu için tutunabildim. Eğer gideceği yer cehennemse, ben de oraya gidiyorum.

"Hoşça kal, Misty."

Her yerde kan akıyor.

HAWK

Elini tutabileceksem seni cehenneme kadar takip ederim.

Dr. Sloane'un cansız bedenini tekmeliyorum ve yüzümdeki kanı siliyorum. Londra'nın merkezindeki şık evinde kendi kanından oluşan bir havuzda boğuluyordu. Boğazı kesilerek açılmış, karnı ve bacakları kesilmiş ve yırtılmış, bu da uzuvlarının garip açılarda sallanmasına neden oluyor.

Sürtük yalvardı. Hem de çok. Tıpkı bu işe yaramaz insan müsveddesi çocuğumuzu kesip biçtiğinde ve bundan sadistçe bir zevk aldığında Mist'in yalvardığı gibi. Tıpkı Mist'in bir daha anne olma hakkını elinden aldığı gibi.

Hades'in aksine, ben ikinci bir şans vermem. On beş yıl önce ölmesi gerekiyordu.

Bu çok gecikti ve ona istediğim kadar işkence etmedim ama bitti.

Yaşlı kaltağı öldürmek çocuğumuzu geri getirmiyor ya da Mist'le benim çektiğimiz acıları ortadan kaldırmıyor ama tadı çok güzel.

Mist, onu yaralayan kişinin artık var olmadığını bilmeli. Dr. Sloane'un cesedini siyah plastik bir torbaya koyarken telefonumu alıp açıyorum.

Parmağım Mist'in telefon numarasının üzerinde geziniyor ama onu arayamıyorum. *Arayamıyorum işte*. Eğer sesini duyarsam, tüm bu olanlardan vazgeçip ona geri dönmek isteyeceğim.

Onu güvende tutmaya çok yaklaştım. Sadece Dr. Sloane'un cesedini bir yere atıp gitmem gerekiyor.

Telefonum çaldı. Alev.

"Ne?" Dr. Sloane'un cesedini plastik torbaya koyarken telefonu kulağımla omzum arasında tutuyorum.

"Sonunda, seni küçük pislik," diye mırıldanıyor.

"Açtı mı?" Shadow'un sesi arka plandan geliyor.

Arka planda bir çakmak sesi duyulurken Flame, "Planladığınız kahramanlık görevini a s k ı y a almak isteyebilirsiniz," diyor.

"Hayır yapamam." Çantanın fermuarını çekiyorum ve omzumda taşımaya başlıyorum. "Sis tehlikede." Flame'in sesi çok rahat.

Çantayı bırakıyorum ve telefonu daha sıkı kavrıyorum. "Tehlikede de ne demek?"

"Bizi arayıp sizi durdurmamızı söyledi ve sonra da kızları kurtarmaya gitmesi gerektiğini söyledi. Hemen ardından Ink iletişime geçti ve eğer şüpheleri doğruysa Molly bunca zamandır Mist'e şantaj yapıyordu ve o kız şu anda Le Salon'da kayıp."

"Siktir!" Yumruğumu duvara vurdum. Ondan hoşlanmadığımı biliyordum. "Madem bunca zamandır Mist'e şantaj yapıyordu, neden şimdi harekete geçti?"

"Belki de Ink'in onun peşinde olduğunu biliyordu. Ne de olsa Mist'in onun gitmesini istemesinin nedeni buydu."

Flame'in tüm bunları bilmesine artık şaşırmıyorum bile.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Mutfağa koşuyorum, gazı açıyorum ve bir çakmak alıyorum. Cenaze töreni için zaman yok. Dr. Sloane da Nero gibi cehennemde yanacak.

"Ink ve Scar Fransa'dan onun peşine düştüler ama telefonundan sinyal yok."

Evden hışımla çıktım ve çakmağı arkamdan fırlattım. Evin patlaması uzun sürmez. Evi biraz tenha olduğu için kimse onunla birlikte cehenneme inmeyecektir.

"Üzerinde bir takip cihazı var." Telefonumdaki uygulamada geziniyorum. Kırmızı noktayı Batı Londra'da bir yerde buluyorum. "Sana konumu göndereceğim. Shadow'u getir ve benimle orada buluş."

Arabama bindikten sonra, hareket etmeyen noktaya baktıkça kalbim o kadar şiddetli atıyor ki motoru zar zor duyuyorum.

Arabayla yirmi dakika uzaklıkta.

Hayatımın en uzun yirmi dakikası olacak.

Bu sefer ya onu kurtarırım ya da sonum gelir.



Mist'in takip cihazının sadece birkaç metre ötede olduğu deponun yakınına VARIYORUM. Tüfek omzumda asılı dururken elim silahın etrafında sıkılaşıyor.

Yakın mesafe dövüşü hiçbir zaman bana göre olmadı ve deponun içini göremediğim için içeri daldığımda ne göreceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Belki içeride Molly'nin arkadaşlarından oluşan küçük bir ordu vardır. Belki de Mist'i çoktan rehin aldılar ve içeri daldığımda ikimizi de dezavantajlı duruma düşüreceğim.

Ona dokunmaya cüret eden herkesi katledeceğim.

Bir el omzuma dokundu. Döndüm ve silahımı minyon bir sarışına doğrulttum.

Scar fısıltıyla, "Geldik," diye bağırdı. "Gerçi Ink'in beni de yanında sürüklediğini söylemeliyim."

"Nerede o?" Etrafına bakıyorum.

"Arka taraf. Ben yan tarafı alacağım." Beni itiyor ve deponun karşısındaki terk edilmiş binayı işaret ediyor. "Eminim oradan mükemmel bir atış mesafesi yakalayabilirsin."

Bunu düşünmem birkaç saniyemi alıyor. Depoya dalıp Mist'i her kim yakaladıysa alnından vurmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum ama Scar ve Ink yakın mesafe dövüşünde benden daha iyiler. İkisi de boğaz kesme ve bıçak oyunlarından zevk alıyor. Ben yerde daha etkiliyim.

Başıyla onayladıktan sonra Scar'la ben zıt yönlere doğru koşmaya başladık. Küflü, eski merdivenleri dörder dörder çıkıyorum ve aynı anda cephanemi kontrol ediyorum.

Sanki aylarca sakat kaldıktan sonra atış yapmaktan korkuyormuş gibi sol elimde bir titreme var. Tüfeği koltuk altıma atıyorum ve işe yaramayan elimi baskın olmayan elimle sıkıyorum. İşe yaramak zorunda. Bundan sonra bir daha asla ateş edemesem de umurumda değil ama bugün işe yaramalı.

Duvarın tırabzansız bir kısmında bir pozisyon buluyorum. Tüfeğimle göz hizasında olacak şekilde çömeliyorum ve delikten bakarken derin bir nefes alıyorum.

Mist yerde Molly ile güreşiyor. Genç kadının kafasını iyi göremiyorum çünkü Sis onu engelliyor. Kalp atışlarım neredeyse

Mist'in kıyafetlerinden damlayan kanı gördüğümde duruyorum.

Mist üste çıkıyor ve Molly'ye defalarca yumruk atıyor. Hâlâ görüntü alamayınca küfrediyorum. Mist'in yumrukları ve art arda gelen darbeler Molly'nin kafasını görüş alanımdan çıkarıyor.

Scar ve Ink işaretimi bekliyor olmalılar ama Molly'nin başka arkadaşları var mı, yoksa burası dinleniyor mu hiçbir fikrim yok. Mist'in hayatını zindan etmek için elinden geleni ardına koymayan birine hiçbir şey diyemem.

Molly bir şey söylüyor ve Mist donup kalıyor ve vurmayı tamamen bırakıyor. Ne oluyor lan? Dövüş, Hellion!

Molly ayağa fırlar, yerden bir silah alır ve Mist'in kafasına doğrultur.

Mist'in yaşama ya da savaşma isteğinin kalmadığını gördüğüm o kısacık saniyede kalbim daralıyor. İşe yaramaz lanet elim bile ıskalayacağımı, Molly'nin kafasına isabet ettiremeyeceğimi ve Mist'i vuracağını söyleyip duruyor.

Her şey bitecek.

Scar, Molly'nin arkasındaki pencereden içeri dalar ve Molly'nin sırtına atlayıp aynı anda bıçağı saplar. Molly Scar'ı uzaklaştırmaya çalışmaz. Tek dikkati silahında ve Mist'tedir.

Scar arkasına baktı ve bana bir açıklık vererek atladı. Ateş ediyorum. Doğrudan Molly'nin ensesine.

Sisin üzerine düşüyor ve Hellion'un bedeni kanın ortasında hareketsiz kaldığında donup kalıyorum.

Hayır. Sikeyim hayır.

Molly ateş etmedi. Eminim o ateş edemeden ben onu vurdum.

Tüfeğimi fırlatıp merdivenlerden aşağı uçuyorum. Oraya nasıl ulaştığımı bilmiyorum ama sonunda ulaştım.

Alev ve Gölge de benimle geliyor. Scar'ın yanında duruyorlar. Ink, Molly'nin cesedini Mist'in üstünden çekiyor ama Molly hâlâ kan içinde. Çok fazla kan var.

Mist'in yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum. Parmaklarım saçlarını kapalı gözlerinden uzaklaştırıyor.

Tıpkı on beş yıl önce olduğu gibi, boğazımdan bir kükreme çıkıyor.

Ink ve Scar birbirlerine sırtlarını dönerek zıplar, silahlarını ve bıçaklarını kaldırırlar. Shadow ve Flame de aynı anda silahlarını çekiyorlar ama artık çok geç. Muhafızlar her taraftan etrafımızı sardı.

Aristokrat burnunu havaya kaldırmış, zarif, siyah takım elbiseli bir adama yol açmak için ayrılırlar.

Hades hepimize gülümsüyor. "Beni özlediniz mi çocuklar?"

MİST

O Başlangıcımız sonumuzdur ve sen her zaman tünelin sonundaki ışığımsın.

Hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini görmekle ilgili bir deyiş vardır.

Ya da belki uyanırsınız ve bildiğiniz hayatın artık orada olmadığını öğrenirsiniz.

Gözlerimi açtığımda böyle hissediyorum.

Boğazımdaki tıkanıklık, dudaklarımdaki kuruluk ya da başımdaki dönme değil. Oda beyaz ama her şey siyah.

Daha bilincim tam olarak yerine gelmeden, gözyaşlarım kapalı kapaklarımı yırtıp yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Sessiz hıçkırıklar göğsümü parçalarken yüzümü yastığa gömüyorum. Hawk gitmişti. Aynen böyle. Gitti amına koyayım.

Neden hala onun var olmadığı bir dünyadayım?

On beş yıl boyunca tüm duygularımla ve arzularımla savaştım, sakladım ve onun için ilerledim.

Tüm bunları, bir şekilde yolun sonunda olacağını bilerek yaptım. Ama şimdi, tamamen karanlık.

Kapı tıkırdayarak açıldı. Başımı yastıktan kaldırmaya zahmet etmedim. Sonra o sakin, tanıdık ayak sesleri duyuldu. O kadar hızlı dönüyorum ki, başıma ağrı giriyor.

"Merhaba Sis." Hades yatağımın başında durdu, tıpkı çocuğumu kaybettiğimde yaptığı gibi.

Her şey kendini tekrar ediyor.

Ama şimdi, kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bu piçi öldüreceğim ve sonra onu cehenneme kadar takip edeceğim.

Gözlerim bir neşter ya da herhangi bir silah arıyor.

"Aklınızdan geçeni tavsiye etmem." Hiç etkilenmiş gibi görünmüyor ama Hades bu. Her zaman her şeyin kontrol altında olduğunu düşünür.

Bu sefer değil.

"Hawk ölmedi."

Donup kalıyorum, vücudum sarkıyor. Benimle oynuyor, ama bu gerçeği bilsem bile, gerçek olmasını o kadar çok istiyorum ki, derimin altında yanıyor.

"Sana inanmıyorum."

İç geçiriyor ve telefonunu alıyor. Bana Hawk'ın buna benzer beyaz bir odada volta attığı canlı yayını göstermeden önce içindeki birkaç şeye dokunuyor.

Dudaklarım titriyor ve telefonu Hades'in elinden kapıyorum. Parmak uçlarımı ekranda gezdiriyorum. Hawk koyu renk bir pantolon ve ne kadar kaslı olduğunu asla gizlemeyi başaramayan bol tişörtlerden birini giyiyor.

Sanki çılgına dönmemek için kendini zor tutuyormuş gibi yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor.

Ve o yaşıyor. Çok... çok canlı.

Hayat yeniden kollarıma giriyor ve dünya renkleniyor. Sonra, üzerimde beliren şeytanı hatırlıyorum.

Hades'e ters ters bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Görüyorsun." Hawk'a son bir kez bakmaya çalışsam da Hades telefonu elimden alıyor. "Hawk, Ink, Scar, Shadow ve Flame, on beş yıl önce Nero'yu öldürenin Molly olduğuna ve onu cezalandırmaya karar verdiklerine dair ifade verdiler. Onu ilk öğrenenin sen olduğunu söylediler."

Bu hikayeyi kimin bulduğunu bilmiyorum - gerçi ya Ink ya da Flame olduğuna bahse girmeye hazırım - ama dahice.

"Yaptım," diyorum çenemi kaldırarak ve ciddi görünmek için kollarımı kavuşturarak.

"Nero'nun katilini yakaladığınız için Çukur'a dönüşünüzle ilgili anlaşmamızı görmezden gelebilirim."

Yatakta daha uzun oturuyorum. "Yapacak mısın?"

"Evet, ama anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmediğin için Ink'in gitmesine izin vermeyeceğim." Bir elini pantolonunun cebine sokuyor. "Geçici özgürlüğü karşılığında benim için bir şeyler yapması gerekecek."

Eminim Ink kendi başının çaresine bakacaktır. Hades'le yüzleşiyorum ve en önemli soruyu soruyorum. "Peki ya Hawk?"

Bana şaşkın bir ifade verdi. "Molly'yi vurdu." "Ve bu bir sorun çünkü? Seni onu öldürmekten kurtardı."

Tekrar şansım olsaydı o sürtüğü kendim vururdum. Tıpkı çocuğumu kesmelerine yardım ettiği gibi onu da kesip açardım.

"Ondan beni onu öldürmekten kurtarmasını istemedim." Sesi sinirli geliyor. "Nero'nun katilini cezalandırmak için pek çok planım vardı. Zevkimi elimden aldığına göre, onun öldürülmesi gerekiyor."

Duygularımı dizginliyorum ve soğukkanlı bir sesle söylüyorum. "Benimle konuştuğuna göre bir şey istiyorsun."

"O benim Mist'im." Dudakları kıvrılıyor ama bu ne bir gülümseme ne de bir sırıtma. "Onun hayatı için ne yapmaya hazırsın?"

"Ne istiyorsun?"

"Ink hakkında içeriden bilgi." Hades çenesine vurur. "Görüyorsun, o küçük süprüntüye ne kadar işkence edersem edeyim, onu tam olarak kıramadım. Bundan hoşlanmıyorum."

Hasta piç kurusu.

Onu kendi parmağıyla bıçaklamak istememe rağmen yine de başımı sallıyorum.

Hades, Ink'ten bir şey elde edebileceğini sanıyorsa yanılıyor. Ben bile onun gerçek kimliği ve ne kadar derine indiği hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Ink ve ben birlikte çalışacağız ve Hades'e sadece Ink'in onayladığı şeyleri söyleyeceğim. Eğer Sıfırıncı Takım üyelerinden herhangi birinin birbirlerine karşı onun yanında yer alacağına inanıyorsa, o zaman on yıllardır bizi yeterince yakından izlememiş olmalı.

"Hawk'ı bırak," diyorum.

"Vereceğim. Sadece bana vereceğiniz her bilginin gerçek olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bundan nasıl emin olacaksın?"

"Mürekkep Omega'da mı yoksa dışında mı?"

Yutkunuyorum. Bu onun benim gerçekliğimi test etme yolu. Mürekkep'i tekrar yakalamak için hayır dememi istiyor ama ben Mürekkep'i yeterince tanıyorum.

"Açık," diyorum sakince. Gözleri biraz cam gibiydi ve detoks yapmaya başlamamış olması için dua ediyorum.

"Doğru." Hades sıkılmış görünüyor. "Bunun için, dışarı çıktığımda sana bir ödül vereceğim."

Kapıya doğru gidiyor.

"Peki ya Hawk?" Arkasından sesleniyorum.

"Önce hıncımı ondan çıkarmalıyım. Hayatta kalıp kalmayacağı ona bağlı."

"Bekle!"

Kapı arkasından kapanıyor. Göğsüm öyle bir inip kalkıyor ki kalbim neredeyse yerinden fırlayacak.

Lanet olsun. Hawk olmadan daha ne kadar hayatta kalabilirim? On beş yıl oldu. Tam on beş yıl.

Kapı açılmadan önce dışarıda bir kargaşa duyulur ve... Hawk içeri itilir.

Onu iten kişiye küfrediyor ve sonra sanki varlığımı hissetmiş gibi bana doğru dönüyor.

Bedenim çoktan ona doğru yükselmeye başladı. Yataktan düştüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Hawk bana doğru koşuyor. Sallantılı bacaklarımın üzerinde duruyorum ve onunla yarı yolda buluşuyorum. Okyanus kokusunu içime çekerken ve onun rahatlatıcı varlığında boğulurken kolları beni sarıyor ve benimkiler de onun belini kavrıyor.

Videoda bile, küçük bir parçam bunun bir rüya olabileceğini düşündü. Şimdi onun sıcaklığı beni çevrelediğine göre, bunun gerçek olduğunu biliyorum. Onun içinde erimeyi ve asla bir çıkış yolu bulamamayı dileyerek, ona daha çok sokuluyorum.

Benzer beyaz bir odaya atıldığım ve başını kaldırıp bana bakan tek kişinin o olduğu o günden beri Hawk benim hayatım oldu. Onsuz çok uzun süre hayatta kaldım, artık bunu yapamam.

"Öldüğünü sanmıştım." Sesi yoğun duygularla dolu. Geri çekiliyor ve ellerini yanaklarımı avuçlamak için yukarı kaydırıyor. Gözlerinin derin turkuazı bana öyle bir acıyla bakıyor ki kalbim sıkışıyor. "Senin öldüğünü sanıyordum. Neden onunla savaşmayı bıraktın?"

"Senin öldüğünü söyledi." İstemsiz bir hıçkırık dudaklarımı yırtıp geçiyor. "Bunu duyduktan sonra yaşamak istemedim."

"Siktir." Bir elini enseme doluyor ve saçımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Yıkıldım ve ona Molly ve bize yaptıkları hakkında her şeyi anlattım. Beni yatağa oturttu ama ben kucağına tırmandım ve ona doğru kıvrıldım. Tüm o korkunç yeniden anlatma boyunca bana sarıldı.

Her şeyde bana sarılıyor.

Hawk benden nefret ettiğinde ve ben onu kendimden uzaklaştırdığımda bile her zaman dayanağım oldu. Bana güç ve rahatlık veren değişmez kayam oldu.

"Bebeğimizi öldürdü, Hawk." Boğuk bir çığlıkla bitirdim. "Bebeğimizi öldürdü ve ben ona bir kardeş gibi güvendim."

"Keşke onu daha acı verici bir şekilde öldürseydim." Sesi kontrollü çıkıyor, ürpertici öfkesi yüzeyin altında kaynıyor. "Bu senin hatan değil. Hiçbiri senin suçun değil, Hellion."

Bu beni daha çok ve daha yüksek sesle ağlatıyor. Birinin - özellikle de Hawk'ın - bana bunu söylemesini ne kadar bekledim? Geceleri kaç kez Hawk'ın beni asla affetmeyeceğini düşünerek uyudum?

"Seni seviyorum Hawk. Sana aşık olmadığım bir gün bile olmadı."

Okyanus gözleri, ayak parmaklarımı kıvıran çiğ bir sıcaklıkla parlıyor. Beni sırt üstü çeviriyor. Bağırıyorum ama kendimi toparlayacak zamanım yok.

Hawk bir eliyle pantolonunu indiriyor, diğer eliyle de geceliğimi yırtıyor. Meme uçlarım gerildi ve çoktan sırılsıklam olmuştum. Tek bir hamlede içime giriyor.

Neredeyse o anda boşalacaktım.

"Senden nefret ettiğimi sandığım zamanlarda bile seni sevdim." İticileri daha şiddetli ve kontrolden çıkmış bir hal alırken kulağıma doğru inliyor. "Seni sadece sevmiyorum Hellion, sana kafayı takmış durumdayım. Seni istiyorum, sana ihtiyacım var ve sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Bu sefer, onun adını haykırarak geldim.

Sonra aklımdaki her şeyi mırıldanıyorum. Ona beni ne kadar güçlü kıldığını söylüyorum. Sadece onun için ve sadece onunla ne kadar güçlü olmak istediğimi. Tanıştığımız ilk günden beri bedenime, kalbime ve ruhuma nasıl sahip olduğunu.

Homurdanarak geliyor, sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi yakınımda tutuyor. Git.

Şu anda yaşadığımı hissediyorum ve onu da hayata getirdiğimi biliyorum. Parmakları parmağımdaki yüzüğün izini sürüyor. "Sana daha iyisini alacağım."

"Sakın buna cüret etme." Dudaklarımı boynuna değdiriyorum. "Bu sadece takacağım yüzük."

"Beni bekle," diye fısıldıyor kulağıma.

Mutluluk yavaşça kayboluyor ve kollarında titriyorum. "Bunu artık sensiz yapamam. Güçlü gibi davranamam."

"O zaman yapma." Alnımdaki kırmızı bir teli okşuyor. "Sadece kendin ol, Hellion."

"Bana böyle seslenmene bayılıyorum." Son anlarımızın kasvetli geçmesini istemediğim için ona gülümsüyorum.

"Ve sana böyle hitap etmeyi seviyorum. Ateşli saçlarını, öfkeni ve şu minik çillerini seviyorum." Parmak uçlarını gözlerimin altında gezdiriyor.

"Ortadan kayboldular!" Savunmaya geçiyorum.

"Y a p m a s a l a r iyi olur." Burnunu saçlarıma sokup beni içine çekiyor. "Seninle ilgili her şey benim saplantım oldu."

Eğildim ve boğazını öptüm. "Ve sen benimsin."

Ağlamamaya çalışıyorum ama kapı açılıp zamanımızın dolduğunu söylediğinde Elimde değil.

Hawk'ın kollarından koparıldım.

O bir kez daha Çukur'un cehennemine atılacak, ben ise dışarı atılacağım.

Benim için geri döneceğine inanmak zorundayım.

MİST

Lon beş yıl boyunca bizi dize getirdi ama asla yıkılmadık.

SABIR.

Ne tuhaf bir kelime. Sabır ve güçlü olmak her zaman kimliğimin bir parçası olmuştur.

Güçlü olmak zorundaydım.

Sabırlı olmalıydım.

Aksi takdirde, Hawk'ın kollarına geri koşar ve ikimizi de tehlikeye atardım.

Kollarımdan tekrar koparılalı iki ay oldu. İki uzun ay.

Kızlar için Le Salon'a döndüm. Kaçmak istedim, ama yapamadım, özellikle de o teğmen yakın zamanda burnunu bizden çekmeyeceği için.

Scar onun yanında tedirgin ve manik hale geliyor, öyle ki meditasyon yapması bile psikotik ataklarını yatıştırmıyor.

Liam ve geçmişindeki şeytanlar için üzülüyorum. Scar gerçekten deli ve onu kışkırtmak sadece tehlikeli değil, ölümcül de. Ama yine de Liam'ın kendisi de tuhaf. Bazen gözlerinde iyi bir polis komiserinin bakışı yok. Sanki diğer tarafa geçmiş gibi.

Zoe ve Elle, suçlulara karşı güçlü bir önyargısı olduğunu, ancak bunun takıntı noktasına dönüştüğünü söyledi.

Yine de Jessica'ya yardım etti ve bunun için minnettarım.

İngiltere'deki tanık koruma programına kabul edilmesi gerekiyordu. Yeni kimlik, yeni hayat ve yeni her şey. Molly'nin arkadaşlarından herhangi birinin onu tanıması ve onun için gelmesi riskini göze alamazdım.

Jessica vedalaşırken kollarımda ağlarken gözyaşlarımı zor tuttum. İkimiz de Sarah'yı ve onun haksız ölümünü unutmayacağız ama Jessica'nın hayatına yeniden başlama hakkı var.

Ghost döndüğünde dırdırdan neredeyse kulaklarımı kanatacaktı. Shadow ona kaçırdığı şeyleri titiz ve korkunç ayrıntılarla anlattı. Tutuklandığım zamandan Hades'in çocukları için geldiği zamana kadar.

Ghost onu karanlıkta tuttuğumuz için ikimizi de suçladı ama Elle'den sonra değişti ve bazen nasıl bırakacağını öğrenmesi gerekiyor.

O ve o serseri Shadow o kadar mutlular ki, onları izlemek fiziksel olarak acı veriyor.

Önemsiz davrandığımı biliyorum ama kendimi ve Hawk'ı Fransa'daki o küçük evde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Onu son gördüğüm günden beri bunu çok düşünüyorum.

Bu yüzden Fransa'ya uçuyorum. Günlük, yüzük ve bıçakla bile, Le Salon'daki varlığını tam olarak hissedemiyorum.

Burası bizim evimiz değil.

Sahildeki küçük, şirin evin önünde duruyorum ve bir aşinalık dalgası bana çarpıyor.

Burası bizim
evimiz. Bizim
hayalimiz.
Bizim geleceğimiz.

Hawk'ın evin tapusuyla birlikte bana bıraktığı anahtarı çantamdan çıkarıp kapı tokmağını çeviriyorum. Eski kapı açılırken küçük bir tıslama çıkarıyor. Orta boy halıları ve sıcak renkleriyle sıcacık oturma odasına giriyorum ve bir anda gözlerim doluyor.

Hawk'a söz verdiğim gibi, güçlü olmak için kendimi zorlamayı bıraktım. Onsuz çok uzun süre devam ettim ve artık güçlü olamam.

Bazen tavana bakıyorum, gençlik yıllarımızı ve yeniden bir araya geldiğimiz son ayları hatırlıyorum.

Bazı geceler rüyamda beni kucakladığını, göğsüne bastırdığını ve saçlarımı içine çektiğini görüyorum. Diğer geceler, onun öldürüldüğüne dair kâbuslar görüyorum ve gözlerim yaşararak uyanıyorum.

Hades tam bir pislik olduğundan, Hawk'ı Çukur'da Ink and Flame'in casuslarının bile erişemediği izole bir bölgede tutuyor. Az önce

Hawk'ın ara sıra bir köşede otururken çekilmiş videolarını izliyorum. Hades ona fiziksel işkence yapmadığı için mutlu mu olmalıyım yoksa çıldırmalı mıyım bilemiyorum.

Ama yine de Hawk, geçen sefer onu mahveden şeyin zihinsel işkence olduğunu ve Hades'in her zaman en çok acı veren şeyin peşinden gittiğini söyledi.

Hades'e Mürekkep hakkında dini bilgiler vermeye devam ettim. Ondan gelen hiçbir telefon ya da çağrıyı kaçırmadım. Ink, Hades'e onun hakkında bildiğim her şeyi anlatmam için bana izin verdi - ki bu çok fazla bir şey değil.

Ink Sıfır Takımı'na katıldığında zaten berbat durumdaydı. Bence Omega'yla savaşmayan ve en başından beri onu tüketmesine izin veren tek kişi o. Ink'in Çukur'dan önceki hayatı hakkında çok az şey biliyorum ve bu onun avantajına. Bu şekilde Hades benden bilgi alamayacak. Çünkü Hawk'ın hayatını tehdit ederse, her şeyden vazgeçmeye hazır olacağım.

Parmaklarımı salonun ortasındaki yuvarlak ahşap masanın üzerinde gezdiriyorum.

Hawk'ın beni domaltıp sert ve acımasız bir şekilde götürdüğü zamanı düşündükçe vücudum canlanıyor ve ihtiyaç omurgamdan aşağı fırlıyor. O zaman ona hâlâ ne kadar vurgun olduğumu ve onu hâlâ ne kadar sevdiğimi fark ettim. Kanla kaplı parmakları ve aklımı başımdan alan zevkiyle kendini içime kazımıştı.

O an ilişkimizde yeni bir sayfanın başlangıcıydı. Ve bir bakıma, on beş yıllık mesafenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladığı için mutluyum.

Dr. Sloane çocuğumu kestikten sonra hissettiğim kayıpla Hawk'la olan ilişkimi nasıl idare ederdim bilmiyorum. Genç, umursamaz ve bilgisizdim ve birlikte geleceğimizi mahvedebilirdim.

Büyüdüm, sabrı ve fedakârlığı öğrendim. Çocuğumuzu asla unutmayacağım ama Hawk benim için daha önemli. Hâlâ nefes almamın sebebi o.

Gözlerimi silip ellerimi lacivert elbisemin üzerinde gezdirirken boğazımdan derin bir iç çekiş kopuyor. Buraya gelirken saçlarımı salmıştım ve makyaj yapmakla da uğraşmamıştım. Bu yerde maske takmak yanlış geliyor.

Burada surat asmak yerine Crow ve Eloise'i ziyaret etsem iyi olacak.

"Belli bir anıyı mı canlandırıyorsun?"

Donup kalıyorum, sonra yavaşça arkamı dönüyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse boğazımdan fırlayacak. Aklımı kaybetmedim ve sesler duymaya başlamadım, değil mi?

Dudaklarımdan küçük bir nefes çıkıyor.

Hawk girişte duruyor, geniş omuzları ve imkansız boyu ışığı engelliyor. Elleri koyu renk pantolonunun cebinde. Turkuaz gözlerinin parlaklığı beni bütünüyle yutarken siyah tişörtü esneyen kaslarına yapışıyor.

Bu Hawk.

Benim için geri geldi.

Gözlerim üzerinde geziniyor, herhangi bir yara olup olmadığını inceliyor. "Ben iyiyim, Hellion," diyor o hafif kısık sesiyle.

"Hades gitmene izin mi verdi? Temelli mi?" Ses tonum dikkatli ama aynı zamanda kırılmanın eşiğinde. Büyük umutlar beslemek istemiyorum ama tekrar kaçırılırsa bana ne olacağını bilmiyorum. Onun kucağına koşmak yerine masanın kenarına tutunmamın tek nedeni bu.

Sesi etrafımızda dolaşırken bana doğru yavaşça, neredeyse çok yavaşça ilerliyor. "Beni senden uzak tutmanın ve bana senin yaralandığın videoları göstermenin en kötü işkence olduğunu düşündü." Önümde durdu, gözlerinin derinliklerinden acı damlıyordu. "Doğru düşünmüş."

"Oh, Hawk." Kendimi onun kollarına attım. "Çok özür dilerim."

Onun yerinde olsaydım kendimi öldürürdüm. Hades bana Hawk'ın işkence gördüğü videoları tekrar tekrar gönderdiğinde aklımı kaybetmeye çok yaklaşmıştım.

"Ama bu sefer beni kırmadı." Hawk'ın kolları belime dolanıyor ve kontrol edemediğim duyguların bir anda üzerime hücum etmesi karşısında gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır mı?" Umutlu bir şekilde soruyorum.

Yüzünü saçlarıma gömüp derin derin içine çekerken ürperiyorum. "Hayır. Nedenini biliyor musun?"

Ona daha iyi bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum ve yanağındaki hafif kirli sakalı okşuyorum. "Neden?"

"Çünkü beni bekleyeceğini biliyordum. Söz vermiştin."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni on beş yıldır bekliyorum Hawk. İki ay hiçbir şey değil."

"Artık beklemeyeceksin." Çenemi kavrıyor ve başımı geriye yatırıyor, böylece ona bakıyorum. "On beş yılımı aldı ama seni Fransa'ya getirdim."

Gülüyorum. "Sonunda sözünü tuttun."

"Burada benimle kal, Hellion."

"Sormana bile gerek yok."

"Ben yapmadım." Bana o nadir sırıtışlarından birini gösteriyor. "Bu evet demen gereken zamanlardan biri."

"Peki ya hayır dersem?"

"O zaman..." Beni sert kaslarına doğru çekerken eli belimden çıkıp kalçalarımı kavrıyor. "Seni burada, bu masanın karşısında ikna etmem gerekecek."

Ellerim onun üzerinde dolaşırken nefesim kesiliyor. "Evet desem bile beni ikna etmeye çalışacak mısın?"

"Oh. Kesinlikle."

EPİLOG

Tiki yıl sonra,

Hawk'ın her gün yaptığı ve beni hormonlu bir ergene indirgeyen bir şey var.

Sahilde yarı çıplak, sadece şort giyerek koşuyor ve havaya yumruklar atıyor. Genellikle ona katılırım, böylece onu şorttan çıkarmanın yollarını bulabilirim.

Çok uğraşmama gerek yok. Onun önünde koştuğum anda Hawk beni kuma yapıştırıyor ve orada yakalıyor. Bazen ellerimi bağlıyor ki onunla alay etmemeyi öğreneyim.

Söylemeye gerek yok, henüz dersimi almamıştım.

Beni bağlama ve tamamen acımasız olma kısmı asla kaybolmadı. Bu bizim kim olduğumuzun bir parçası haline geldi. *Ne olduğumuzun*.

Ama diğer zamanlarda Hawk beni o kadar yavaş alıyor ve her santimimin tadını çıkarıyor ki sanki bedenimi yeterince yakından yeniden öğrenemiyor ya da içimde yeterince derin olamıyor. Geçen gün, bana yüzmeyi öğrettikten sonra sığınağımız haline gelen okyanusun ortasında yavaşça seks yaptık ve bu bir şekilde sert sekse dönüştü.

Her iki versiyon da benim felaketim.

Kapının pervazına yaslanıp sabırla Hawk'ın güverteyi dönüp gelmesini bekliyorum. Aslında hiç de sabırlı hissetmiyorum. Kendimi dışarı atmak üzereydim.

Hawk'ın Çukur'dan çıktığı gün evlendik. Beni şehre sürükledi ve nikâh memuruna evliliğimizi tescil ettirdi. Ona bunun çok erken olduğunu söylediğimde, on beş yıl geç olduğunu söyledi ve bu beni biraz susturdu. Sonra burada birkaç Sıfır Takımı üyesinin de katıldığı küçük bir resepsiyon verdik.

Diğerleriyle bağlantımızı kesmemiş olsak da Hawk ve ben bu rahat yeri evimiz olarak seçtik. Scar kaba bir şekilde burayı yaşlı tetikçiler için bir huzurevi olarak adlandırıyor. Shadow ona alaycı bir ses tonuyla bebek yüzünün bebek yaşında olduğu anlamına gelmediğini hatırlattığında sırıttım.

Hawk ve ben, yakınlarda yaşadıkları için Crow ve Eloise ile iletişim halindeyiz. Üçümüzün de Eloise'in yaydığı normalliğe ihtiyacı var. İki yıl önce Crow'a verdiği kız bebeği hepimiz şımartıyoruz.

Eloise'i çocuğuna sarılırken her izlediğimde kalbim sıkışıyor. Elimde değil.

Hawk'la mutluyum. Hayır. Mutluyum ve her gün uyandığımda ilk gördüğüm şey onun yakışıklı yüzü olduğu için minnettarım. Kendimi hapsettiğim tüm kederi yavaş ama emin adımlarla siliyor ve her gece onun kollarında bir bebek gibi uyuyorum.

Benim her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmama ve Hawk'ın sabırla dinlemesine geri döndük. Ancak artık baskın benliğini benimsediği için tek bir komutla -ya da dokunuşla- beni susturabiliyor.

Crow'un evine her gidişimden sonra Hawk beni ne kadar sevdiğini ve birbirimize ne kadar yettiğimizi hatırlatırcasına sert ve acımasızca beceriyor.

Yeter de artar bile. Bu benim fantezimdi. Mektubu

alana kadar.

Hawk sonunda bana doğru koşuyor. Saçları uzadı ve kesmesini yasakladım. Nemli saç tellerinin alnına düşmesi ya da sudan silkelemesi hoşuma gidiyor. Bensiz yüzmüş olmalı çünkü şortu ıslak ve her hareketinde dalgalanan sert uyluk kaslarına yapışıyor.

Hâlâ o kadar formda ki, bu günah. Halk plajına gittiğimizde onu havluyla örtmüş olabilirim.

Hiçbir kadın benim olana göz dikemez.

Artık halk plajlarına gittiğimizden değil. Hawk bana bakmaya cüret eden her erkeği neredeyse öldürüyordu.

Karşılıklı sahiplenme birbirimize çok uygun olduğumuzun bir kanıtı değilse, nedir bilmiyorum.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bana göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderiyor. Ağzı açık, aç bir öpücük nefesimi ve akıl sağlığımı çalıyor.

İnsanlar sabah ilk iş olarak bir gagalama alır, ben ise yutulurum. Başka türlüsünü kabul edemem.

"Su ılık, hadi yüzmeye gidelim." Başparmağını mavi yazlık elbisemin ceplerine sokarak beni kendine doğru çekiyor. "Önce bundan kurtulmamız gerek."

"Bekle." Aklım başımdan gitmeden ve ona söylemem gereken şeyi unutmadan önce ellerinden kurtuluyorum.

"Ne oldu?" Ses tonumdaki aciliyeti hissetmiş olmalı ki bana doğru yaklaştı.

Bu Hawk. Beni şeytanlarımla baş başa bırakmak yerine, onlarla benimle birlikte savaşmayı seçiyor.

"Bak bende ne var." Elimi cebime attım ve mektubu ona uzattım.

Kaşları, parıldayan masmavi gözlerinin üzerine çekiliyor. "Nedir bu?" "Oku şunu." Onu dürtüyorum, sesim titriyor.

Kâğıt parçasını eline aldığında nefesim kesiliyor. Gözleri tıpkı benim ilk okuduğumda olduğu gibi açılıyor.

Sonra kaşları çatılır. "Sana bu şakayı kim yapıyor?" "Bu bir şaka değil."

"Ne demek şaka değil? Burada hamile olduğun yazıyor."

"Öyleyim," diye geveledim. "Binlerce hamilelik testi yaptım ve hepsi pozitif çıktı. Sonra doktora gittim ve tüp ligasyonundan bahsettim ama hamileliğin hala mümkün olduğunu ve tüplerimin tamamen bağlı olmadığını falan söyledi. Sonra daha fazla test yapmayı ve sonuçları bana göndermeyi önerdi. Mektubu aldığımda onu aradım ve bana hamileliğin güvenli olduğunu ve ilk başta korktuğu gibi bir dış gebelik yaşamadığımı söyledi. Hem bebeğin hem de benim sağlık durumumuz iyi."

Hawk benimle kâğıt parçası arasına bakarken suskunluğunu koruyor. Tıpkı ona hamile olduğumu ilk söylediğim zamanki gibi kıpırdanmaya başlıyorum. "Yani, belki de artık Omega'da olmadığımız içindir? İlk seferinde hamile kaldım çünkü ikimiz de detoks yapıyorduk. Belki de bununla bir ilgisi vardır... Hawk..." Hüngür hüngür ağlamayı bırakıp koluna dokunuyorum. "Konuş benimle. Bir şeyler söyle."

"Buna inanamıyorum." Güçlü bir elini karnıma koyarak nefes v e r i y o r .

"Ben de öyle." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Bir bebek, Hawk. Bizim bebeğimiz."

"*Bizim*." Beni kalçalarımdan kavrıyor ve inanılmaz bir şekilde kendine çekiyor, gözyaşları ve kahkahalarla kendimden geçiyorum.

Uzun bir süre alnı benimkine değiyor ve haberin içimize işlemesine izin veriyoruz.

Sonunda hayatımızı geri alıyoruz. Hiçbir şey ilk bebeğimizin yerini tutamaz ama ikinci bir şansla kutsanmış durumdayız.

Hawk dudaklarını alnıma değdiriyor ve bana gülümsüyor. "Yine de seni paylaşmaktan memnun değilim."

"İtiraf etmeliyim ki ben de bundan pek hoşlanmazdım."

"Hmm. Bence sahip olduğumuz bu değerli yalnız zamanı değerlendirmeliyiz."

Kollarımı boynuna doladım. "Ben de öyle yapalım derim."

Ayaklarımı yerden kesip beni kollarına aldığında önce ciyaklıyorum, sonra gülüyorum. "Yüzme zamanı."

SON

Yoksa öyle mi? Hawk'ın bakış açısından genişletilmiş sonsöz için buraya tıklayın.

SIRADA NE VAR?

Misted'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Hawk ve Mist'in hikayesinden, onların benim sadist kalbimi kırmaktan keyif aldıkları kadar keyif almışsınızdır.

Normalde Sıfır Takımı serisinin bir sonraki kitabı için kesin bir çıkış tarihi verirdim, ancak Mürekkeplenmiş ile acele etmeyeceğim çünkü hikayesi her şeyi altüst ediyor. Kendi sınırlarımı test edecek kadar iç burkucu, sadist ve karanlık olacak.

En kısa zamanda size ulaştıracağıma söz veriyorum! Beklerken, **buradan** TBR'ınıza ekleyebilirsiniz**.**

Diğer iyi haber ise, ilk Sıfır Takımı Kutulu Seti Ağustos ayında geliyor! Bu set ilk üç kitabı içerecek: Lured, Crowed ve Ghosted indirimli bir fiyatla. Yani ilk üç kitabı okumadıysanız ya da onlara sonsuza dek sahip olmak istiyorsanız, işte size fırsat!

Halihazırda yayınlanmış olan üç kitabın yanı sıra, Kutulu Set şunları içerecektir:

- Her kitap için özel Epiloglar. Daha önce
- hiç görülmemiş karakter röportajları.
- En sevdiğiniz karakterlerden gizemli monologlar!

Şimdi Ön Sipariş Verin!

TEŞEKKÜRLER

Bununla nereden başlayabilirim ki?

Bay K, bu hayalimin peşinden gitmeme yardımcı olmak için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sadece çılgın fikirlerimi dinlemekle kalmıyor, aynı zamanda kaldırmaya ihtiyacım olduğunda beni yukarı çekiyorsunuz. Biliyorsun, sen benim kurtuluşumsun.

Editörüm Annabelle, bana sadist dediğin ama aynı zamanda hikayeyi bitirmemi istediğin için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamam, aşkım.

Düzeltmenim Nora'ya, gecenin bir yarısı sana daha fazlasını vermem için bana bağırdığı için.

Bir numaralı amigom olduğu ve bana ihtiyacım olan tüm pozitif enerjiyi verdiği için asistanım Heather'a.

Bu bebeği şekillendiren betalarım Isabella, Gisele, Nora ve Barbara'ya.

Kızlarım Sophie, Darlene, Leah, Ally, Wendy ve Anna'ya Misted'i her yerde yayınladıkları için teşekkür ederim.

Her bir okuyucu ve blog yazarı için. Milyonlarca teşekkürler.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

TEAM ZERO SERİSİ

Cezbedilmiş

Karga

Hayalet

Gölgeli Sisli

Sıfır Takımı Boxset 1-3

Takip Edilecek Diğer Sıfır Takımı Kitapları....

RHODES SERİSİ

Pişmanlık

(ÜCRETSİZ) Yıkım

KARANLIK LISE ZORBASI ROMANTIZMI

Soylu Vahşiler Kutu Seti

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, eğitimi ve kocasının zorlu işi nedeniyle sürekli Fransa ve Kuzey Afrika arasında mekik dokuyan bir İngiliz yazar.

Bavullarını hazırlamadığı ya da bir uçaktan diğerine atlamadığı zamanlarda, karakterlerini şekillendirmekle meşgul.

Rina genç yaşından beri hikaye anlatımına ve kusurlu, keskin karakterlere takıntılıdır. Kahramanları genellikle katiller ve anti-kahramanlardır ve kitaplarına her zaman karanlık, endişe, şiddet ve bolca ateş serpilir.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

Web sitesi
Neswsletter
BookBub
Instagram
Facebook
Gritty Gang Group
Twitter
Pinterest
Goodreads

İÇİNDEKİLER

Yazar Notları

Oynatma Listesi

1. Hawk
2. Sis
3. Hawk
4. Hawk
5. Sis
6. Sis
7. Hawk
8. Sis
9. Sis
10. Hawk
11. Sis
12. Sis
13. Hawk
14. Sis
15. Sis
16. Hawk
17. Sis
18. Sis
19. Sis
20. Hawk
21. Sis
22. Hawk
23. Sis
24. Sis
25. Sis
26. Sis

27. Hawk
28. Hawk
29. Sis
30. Sis
31. Hawk
32. Hawk
33. Sis
34. Sis
35. Sis
36. Sis
37. Hawk
38. Hawk
39. Sis
40. Sis
41. Hawk
42. Sis
43. Sis

Sonsözü

Sırada ne var?

Teşekkür Ayrıca

Yazan: Rina Kent

Yazar Hakkında



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.